

ЕВАНГЕЛИЗАЦИЈА И СВЕДОЧЕЊЕ

Април, мај, јун 2012.

Садржај:

1. Значење евангелизације и сведочења	5
2. Служба сваког верника	13
3. Духовни дарови за евангелизацију и сведочење	21
4. Евангелизација и сведочење као начин живота	29
5. Редослед у програму евангелизације и сведочења	37
6. Лична евангелизација и сведочење	45
7. Заједничка евангелизација и сведочење	53
8. Опремена за евангелизацију и сведочење	61
9. Укључивање у службу евангелизације и сведочења	69
10. Одговор љубави	77
11. Нека и Црква зна	85
12. Процена евангелизације и сведочења	93
13. Трајна служба евангелизације и сведочења	101

ЕВАНГЕЛИЗАЦИЈА И СВЕДОЧЕЊЕ

Аутор: Џо А. Веб

Број 2/2012.

Припрема:

Хришћанска адвентистичка црква, Одељење за суботну школу

www.subotnaskola.org

Одговара: Игор Боснић

Превод: Милан Шушљић

Лектура: Мирјана Ђерић

Издаје: ТИП »ПРЕПОРОД«, Београд

За издавача:

Драган Пејовски,

11000 Београд, Радослава Грујића 4

Табеле заласка Сунца припрема мр Радомир Грујић

Штампа: »Препород« Београд, 2012.

Тираж: 5000

УВОД

ЗАШТО НАША ЦРКВА?

Иако се стручњаци не слажу око тачног броја, једно је сигурно: данас постоје многе протестантске Цркве. Стотине, а можда и хиљаде!

То нас доводи до следећег питања: Зашто баш Црква адвентиста седмог дана? С којим циљем смо настали? Зашто смо важни?

Одговор је једноставан: Бог је подигао ову Цркву да објави »истину за садашње време«, троструку анђеоску поруку из Откривења 14,6-12.

Да, постоји велики број Цркава, и многе међу њима имају веома агресивне евангелизационе програме. Међутим, постоји само једна једина Црква која изричито објављује поруке тројице анђела из Откривења 14,6-12. То је наша Црква – и зато смо ми овде.

Према томе, шта год да наша Црква још чини, прво и најважније је да се трудимо да поведемо што је могуће више људи у вечно Божје царство. Било да то називамо »ширењем јеванђеља«, »евангелизирањем света« или проповедањем »истине за садашње време«, основна чињеница је објављивање истине о Исусу с намером да Га људи прихвате као Господа и Спаситеља, да постану Његови ученици па и они који задобијају ученике.

Иако је већина месних цркава укључена у мноштво активности и мада су у идеалном случају све те активности добре – наша је дужност да све што чинимо повежемо с најважнијим послом Цркве, да изгубљенима објавимо »вечно јеванђеље« (Откривење 14,6) и све што оно садржи.

Наравно, чак и уз помоћ савремене технологије, овај задатак је бескрајно велики. И кад се све каже и учини, задатак ипак пада на плећа милиона добровољаца покренутих љубављу према Богу и изгубљеном људском роду – љубављу према онима чије је грехе Исус приковао на крст заједно с нашим гресима.

Иако су објављивање јеванђеља и сведочење појединачна одговорност сваког верника, Црква као тело има и заједничку одговорност. И док сваки верник доприноси остварењу еванђеоског циља и напору своје месне цркве, драгоцене душе се обраћају Христу. Међутим, по-

стоји и чињеница која се не може довољно нагласити: ако се посао не обави на нивоу месне цркве, једноставно се неће ни обавити.

У контексту објављивања јеванђеља, важно је и разумевање духовних дарова. Међутим, значајно је не само да позовемо вернике да открију које су духовне дарове добили већ и да им пружимо прилику да употребе те дарове. Основно веровање број 16. каже: »Бог је свим верницима своје Цркве у сва времена давао духовне дарове, које сваки верник треба да употреби у служби љубави на заједничко добро Цркве и људског рода. Дати посредовањем Светога Духа који их сваком вернику додељује по својој вољи, духовни дарови обухватају све способности и службе потребне Цркви да обави своје божански поверене задатке.«

Разумевање истине јеванђеља, заједно с личном везом са Исусом Христом, оспособиће људе да раде с правим побудама на спасавању душа. Евангелизација и сведочење треба да буду надахнути љубављу према Богу и ближњима, а не страхом или осећањем кривице.

Као и код сваког проучавања, поуке за ово тромесечје треба да нам помогну да увећамо своје познавање Библије. То је добро, али наш циљ није да само повећамо своје знање, без обзира колико је то знање прекрасно. Наш циљ је да употребимо стечено знање на добро, а у том смислу највеће добро било би да онима који се суочавају с вечном пропашћу откријемо могућност вечног живота.

То је разлог за постојање Цркве адвентиста седмог дана. Зар би се уопште могао наћи неки бољи разлог?

ЗНАЧЕЊЕ ЕВАНГЕЛИЗАЦИЈЕ И СВЕДОЧЕЊА

Текстови за проучавање: Дела 4,33; 13,48; 1. Јованова 1,3; Дела 13,1-49; 22,2-21; 1. Петрова 3,15.

Текст за памћење: »Идите, дакле, и научите све народе, крстећи их у име оца и сина и светог Духа, учећи их да све држе што сам вам заповиједао; и ево, ја сам с вама у све дане до свршетка вијека. Амин« (Матеј 28,19.20).

Кључна мисао: Ако треба да се укључимо у остварење великог еванђеоског задатка, морамо да разумемо шта значи »евангелизација« и »сведочење«!

Сваки службеник добија опис свог радног места. То је детаљан опис дужности које се од њега очекују.

И Библија говори о »опису радног места«. У овом случају мисли се на дужности Божјег народа. У 1. Коринћанима 15,58 апостол Павле саветује верницима у Коринту да напредују »једнако у дјелу Господњем«. Иако Павле не истиче о каквом делу је реч, сличан израз се појављује и у 1. Коринћанима 16,10 и описује дело које су Павле и Тимотије обавили проповедајући јеванђеље и сведочећи за Исуса Христа и план спасења. Према томе, Павлов позив у 15. поглављу сигурно обухвата дело ширења јеванђеља.

У току ове седмице ми ћемо истраживати шта у ствари значи евангелизација и сведочење; другим речима, ми ћемо покушавати да откријемо свој опис радног места.

ЕВАНГЕЛИЗАЦИЈА ЈЕ ..... ?

Ми ћемо добити јасну слику о томе шта је евангелизација ако буде-мо испитивали делатност првих еванђелиста. Упркос великој разлици између њиховог и нашег света, оба света су грешна, пала и трошна – потребни су им зато нада и спасење. Пре више од стотину година, немачки филозоф Артур Шопенхауер (био је познат као филозоф пессимизма) овако је пренаглашено описао стање људског рода: »Нема човека који је икада живео на овом свету а да бар једном није пожалио што мора да поживи и следећег дана!« Мало се шта променило од времена апостола и Шопенхауера, или у наше време. Према томе, основне карактеристике проповедања јеванђеља у првом столећу морају да буду и основне карактеристике проповедања јеванђеља у наше доба.

Које посебне теме, о којима су апостоли проповедали, треба да буду укључене и у наше данашње проповедање јеванђеља? Дела 4,33; 5,42; 2,36-39; 7,56; 13,48.

Бити еванђелиста у било ком смислу те речи значи разумевати и искусити »вечно јеванђеље«. То је јеванђеље које доноси веру, признање греха, обраћење, крштење и учеништво, али и обећање вечног живота.

Јудејске старешине су у смелости ученика виделе нешто што их је осведочило да су ученици били са Исусом (Дела 4,13). Вероватно су главари дошли до тог уверења када су се суочили с групом људи која је наизглед била неспособна да разговора о било чему другом осим о Исусу, Његовом животу и учењима. Евангелизација и сведочење сигурно имају везе са излагањем о животу и учењима Исуса Христа, с променом коју су та учења изазвала у животу појединачног верника и с променом коју Исус може да оствари у животу сваког човека који Га прихвати као свог Господа и Спаситеља.

Важно је да посматрамо евангелизацију и сведочење као трајан процес уместо као неки појединачни програм или догађај. Витални део овог процеса јесте утврђивање и неговање. Реч »једнако« у Делима 2,42 указује на чињеницу да су нови верници од срца усвојили трајну стратегију духовне неге. Јасно, прва Црква је гледала на евангелизацију као на нешто много више од самог проповедања јеванђеља. Њихов евангелизациони процес није био завршен све док обраћеници нису постали ученици и темељито укључени у месну групу верника.

РАЗМИСЛИ: Од свих еванђеоских обећања, које ти улива највише наде? Како би могао да научиш да се ухватиш за то обећање као да је упућено теби, без обзира на околности у којима се налазиш?

СВЕДОЧЕЊЕ ЈЕ ..... ?

Сведок је особа која даје сведочанство, неко ко потврђује нешто што му је познато из личног искуства. Хришћаниново лично сведочанство о Божјем деловању у његовом животу може да буде веома снажно. Једном приликом Исус је излечио човека опседнутог демонима (Марко 5,1-19). Када је излечени желео да пође за Исусом, Исус му је рекао: »Иди кући својој, к својима, и кажи им што ти Господ учини, и како те помилова« (Марко 5,19).

Нема сумње, кратко време које је Исус провео с тим човеком било је недовољно да му покаже како да проповеда или поучава. Вероватно је човек био поучен само основним истинама јеванђеља пре него што је добио налог да иде и да говори.

Читај текстове у Марку 5,18-20; Делима 22,15.16 и у 1. Јовановој 1,3. Које важне чињенице наглашавају сви ти текстови?

Бог нам је дао предност и одговорност да говоримо о томе како је променио наш живот, исто онако као што је то учинио и човеку из кога је у Гадари истерао демоне, али и свим својим следбеницима.

Сведочење, односно изношење свог личног искуства с Богом – с намером да се и други охрабре да прихвате Христа – не мора да буде тако организовано или са унапред утврђеним планом као евангелизација преко телевизије, радија и осталих средстава јавног изражавања. Бити сведок може да буде веома спонтан чин, пошто се прилика да говоримо о Исусу може пружити у било које време и на било ком месту. Морамо, стога, увек бити спремни и будни да искористимо прилику да поделимо с другима своје искуство и своје знање.

Што се тиче односа између евангелизације и сведочења, можемо да кажемо да су то две битно различите стратегије за постизање истог циља - задобијања људи за Христа. Сведочење је много спонтаније и краткорочније, док евангелизација тежи да буде дугорочнија и унапред планирана. Понекад је и планирана евангелизација подржана личним сведочењем оних који у њој учествују, а понекад управо то сведочење наводи људе да се укључе у неки планирани програм. Међутим, и евангелизација и сведочење су виталне компоненте укупног процеса проповедања јеванђеља. Када говоримо о томе шта је Исус учинио за нас, они који су отворили своје срце утицају Светога Духа можда ће пожелети да сазнају и нешто више. Осим тога, људима је много лакше да се успротиве вашој теологији, вашој доктрини и вашим веровањима него вашем искуству. Никако није лако устати против нечега што је човек лично доживео.

РАЗМИСЛИ: Када си последњи пут имао прилику да посведочиш некоме о томе шта је Христос учинио за тебе? Шта си казао? Каква је била реакција? На који начин је Христос променио твој живот? Шта је то у твом животу што би могло да наведе људе да пожелеле да науче нешто више о Исусу?

Нема сумње да су први хришћани морали да се суоче с препрекама када су желели да се посвете ширењу радосне вести о Исусу. Свакако да није била мала препрека то што нису завршили религијске школе свога времена, и да зато нису уживали поверење својих сународника, нити били достојни поверења у очима своје религијске заједнице.

Било како било, упркос свим тим препрекама, апостоли и остали верници осећали су се позвани да наставе објављивање јеванђеља и сведочење. Благослов опроштења и сигурност у спасење које су сами осећали наводили су их да проповедају. Сведочење је било природна последица обраћења.

На које дело је Свети Дух позвао Варнаву и Савла? Дела 13,1-49.

»Реч Божја« која се проповедала на све стране свакако је садржавала месијанске делове старозаветних текстова. Ти текстови који су наговештавали смрт и ускрсење Спаситеља, Његово дело опраштања греха грешницима и њиховог оправдања пред Богом, били су представљани као да су се испунили у животу и раду Исуса из Назарета.

Нови завет јасно открива да су се први верници посветили проповедању јеванђеља и његовом ширењу. Међу истине које су редовно наглашавали свакако да је спадало веровање у Исуса као Господа и Спаситеља, спасавање Његовом праведношћу, будуће Божје царство и обећање о вечном животу.

Проучи текст у Делима 6,1-7. Посебно обрати пажњу на 4. и 7. стих. Шта је оспособило прву Цркву да постигне толико еванђеоског успеха међу професионалним свештеницима у Јерусалиму?

Многи људи су поверовали у Исуса и прихватили Га као свог Спаситеља захваљујући сведочењу верника који су износили своје сведочанство о промени живота, а не само зато што су видели чуда која су чинили апостоли.

РАЗМИСЛИ: Без обзира колико су силна и уверљива била сведочанства ових првих еванђелиста, важно је да су се они служили текстовима Писма да их потврде. Они су се служили Библијом да протумаче своја искуства. Колико ти сам познајеш Библију и на којим начин би могао да се довољно утврдиш у њој да би се могао послужити библијским текстовима као потврдом свога сведочења?

ИСПРИЧАТИ СВОЈУ ПРИЧУ

Као што је већ било речено, најсилније сведочење које верник може да пружи о Исусу јесте лично искуство. То значи говорити о ономе што је Исус учинио за мене и како је утицао на мој живот и искуство. Обично се лично сведочанство износи у три посебна дела. Први део је кратак преглед живота верника пре него што је прихватио Исуса као свог Спаситеља. Други део је објашњење како је упознао Господа. Трећи део је изношење животног искуства после упознавања са Исусом.

Павлов одбрамбени говор пред сабором у Јерусалиму изговорен је у облику личног сведочења. Које чињенице је наглашавао у сваком делу свога сведочанства? Дела 22,2-21.

- Његов живот пре него што се упознао с Господом Исусом (Дела 2,3-5)
- Како је упознао Исуса (Дела 2,6-16)
- Његов живот после обраћења (Дела 2,17-21).

Иако сте одрасли у хришћанском дому и нисте доживели неко драматично искуство обраћења, свакако да сте имали неко посебно време када сте се предали Исусу Христу. Мислите о том свом искуству и покушајте да пронађете неке чињенице које ће вам помоћи да обликујете своје сведочанство.

- Моје искуство пре него што сам се упознао с Господом Исусом или Му посветио свој живот.
- Како сам се срео са Исусом или шта је утицало на мене да Му посветим свој живот.
- Мој живот пошто сам прихватио Исуса као свог Спаситеља и Господа.

Лично сведочанство не треба да буде дугачка и детаљна аутобиографија. Ми смо већ раније нагласили да је сведочење спонтанији облик објављивања истине о Исусу него што је то планирани евангелизациони приступ. Хришћанин треба да буде способан да објави своје сведочанство у кратком времену, јер не може да зна када ће му се пружити прилика да говори о Исусу и колико ће она трајати. Она се може пружити на било ком непланираном месту или у било које време. То се може догодити у трамвају или аутобусу. То може да се догоди у току телефонског разговора. На било који начин да нам се пружи прилика, морамо бити спремни и вољни да говоримо о свему што је Господ учинио за нас, које разлоге имамо да се држимо своје вере, али и наде коју Бог даје не само нама већ и свима другима.

РАЗМИСЛИ: Размисли о несхватљиво великој разлици између изгубљених и спасених, између вечног живота и вечне смрти. Другорачније гледано, шта би још било важно?

ОПИС НАШЕГ РАДНОГ МЕСТА

Шта нам текст у 1. Петровој 3,15. говори о сведочењу? Како се уклапа у оно што смо до сада сазнали?

До сада смо питање евангелизације и сведочења разматрали довољно опширно те можемо рећи како изгледа библијски опис нашег радног места. Нама није потребно да формулишемо такав опис евангелизације и сведочења с којим ће се сви сложити у свему, али морамо обезбедити да сваки опис који прихватимо садржи битне карактеристике ширења истине о Исусу и о ономе што Он нуди свету.

Размотри следећу дефиницију евангелизације. Да ли је сматраш довољно добром? Шта би јој додао, а шта би изабацио?

Евангелизација је процес јасног и убедљивог објављивања јеванђеља о Господу Исусу Христу, тако да Га људи могу прихватити као свог Спаситеља и следити као свог Господа, постати Његови ученици и придобијати друге да постану Његови ученици.

Иако дефиниција задатка није неопходно и детаљан опис радног места, ипак нам пружа основно усмерење. Наравно, када је реч о сведочењу, приступ одређују појединачна ситуација верника и његово искуство с Богом. Међутим, разумевање Божје жеље да се приближи изгубљенима преко своје Цркве навешће нас да усвојимо планирани приступ сведочењу и евангелизацији.

Брзо растење прве Цркве може се у великој мери приписати осведочењу и предању њених верника. То се опет, са своје стране, темељило на њиховом личном искуству са Исусом и на посебном ојачању после изливања Светога Духа. Учења Исуса Христа и утицај Светога Духа остају основни и кључни темељ сваког сведочења и сваке евангелизације.

»Хиљадама се можемо приближити на једноставан и скроман начин. Најинтелектуалнији, они на које се гледа као на најдаровитије људе и жене у свету, често бивају освежени једноставним речима онога који воли Исуса и који може да говори о тој љубави тако природно као што световни људи говоре о нечему за шта су дубоко заинтересовани. Често речи некога који се добро припремио и све научи немају никаквог утицаја. Међутим, истинско, поштено казивање сина или кћери живог Бога, обележено природном једноставношћу, имају силу да отворе врата срца које је већ дуго било затворено за Христа и за Његову љубав.« (Ellen G. White, *The Colporteur Evangelist*, p. 38)

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Размишљај о свом сведочењу и припреми се да сведочиш када ти се пружи прилика.

Нађи времена да седнеш и у тишини размотриш на којим подручјима црквеног живота волиш да учествујеш или на којима би прихватио да будеш активан када би те позвали. Можда ћеш бити заинтересован за нека еванђеоска подручја на којима твоја црква није активна. Забележи их!

Почни да размишљаш на који начин би могао да учествујеш у евангелизационим активностима своје цркве. Ако си већ укључен у неке активности а волео би да то чиниш и у будућности, моли се Богу да те и даље благосиља у томе. Ако тренутно ниси активан, моли се да ти Бог покаже где жели да радиш за Њега.

ПИТАЊА ЗА РАСПРАВЉАЊЕ:

1. У еванђеоском налогу у Матеју 28,19.20 налазимо четири глагола: идите, учините их ученицима, крстите и научите. У оригиналу глаголи идите, крстите, учите, подређени су заповедном начину »учините их ученицима«. Узимајући у обзир овај јасни нагласак, разговарајте шта значи бити ученик и како се постаје ученик.
2. Размотрите следећи навод и онда расправљајте о питању: На који начин ми као појединци и као Црква постајемо део Божјег канала комуникације са изгубљеним светом? »За своје представнике међу људима Христос није изабрао анђеле који никада нису пали, већ људска бића, људе са истим страстима као и они које ће желећи да спасу. Христос је узео на себе људску природу да би могао да се приближи људима. Божанском је било неопходно људско, јер је био потребан и божански и људски елемент да би се спасење донело свету. Божанском је било потребно људско да би људско могло да постане канал повезивања између Бога и човека. (Елен Г. Вајт, Чежња векова, стр. 296 /ориг./)
3. Погледај свој властити живот. Коју врсту примера дајеш свету? Како твоје речи, дела, одећа, понашање и држање утичу на оне око тебе? Укратко, коју врсту сведочанства пружаш свету, чак и онда када не сведочиш активно? На којим подручјима сведочења би могао да се изразито поправиш?

МОЈИ ЗАКЉУЧЦИ И ОДЛУКЕ:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

СЛУЖБА СВАКОГ ВЕРНИКА

Текстови за проучавање: Ефесцима 4,12; 2. Коринћанима 5,15-20; Јован 4,35-41; 1. Солуњанима 1,5-8; Дела 14,27.

Текст за памћење: »А ви сте изабрани род, царско свештенство, свети народ, народ добитка, да објавите добродјетељи онога који вас дозва из таме к чудноме видјелу своме« (1. Петрова 2,9).

Кључна мисао: Сувише често се евангелизација и сведочење проглашавају само пасторовим послом, а то је погрешно.

Према речима апостола Петра, Божји народ је изабран, позван да заузме положај »царског свештенства«. Пошто је свештеницима била додељена еванђеоска служба, уколико смо позвани у »свештенство«, добили смо и ту службу. Међутим, морамо да разумемо да нисмо позвани само да обављамо службу. Пре свега, Бог нас позива да успоставимо однос с Њим, а управо нас однос с Њим нагони да другима објавимо велика дела која нам је Бог учинио и која чини. И у томе се крије срж и суштина личног сведочења.

Према томе, свако од нас има личну службу коју треба да обави, а она обухвата одавање хвале Ономе који нас је позвао »из таме к чудноме видјелу своме«.

У току ове седмице истраживаћемо замисао о »служби сваког верника« и посматрати како појединачно искуство доприноси заједничкој служби Цркве. Чињеница је да свако од нас има улогу коју треба да врши у делу евангелизације и проповедања јеванђеља.

СЛУЖБА СВАКОГ ВЕРНИКА

Врло често слушамо хришћане како јадикују да нису довољно талентовани за било коју службу Господу. Иако би Сотона свакако желео да тако мислимо, Библија нам каже да је сваки хришћанин добио службу од Бога. Ми морамо да установимо која је то служба и да је обављамо на славу Богу.

Шта Павле каже о служби коју је добио сваки верник? Ефесцима 4,12; 2. Коринћанима 5,15-20.

Павле јасно каже да сваки верник мора да буде опремљен за службу. Сваки онај који се помирио с Богом путем жртве Исуса Христа добио је и службу помирења и улогу амбасадора Исуса Христа. Амбасадор је особа која лично представља владара или поглавара државе. Ова идеја наглашава уски однос између Христа и свих оних који су се помирили с Богом и који носе поруку Његове љубави и благодати у свет.

Има много недоумица око значења речи »служба«. Данас се служба посматра као нешто што обавља пастор, јер је он тај који је позван у службу. Иако особе позване у еванђеоску службу обављају и неке посебне стручне задатке, Писмо изричито говори да је један од задатака пастора да оспособи и увежба вернике за личну службу.

Нови завет пружа доказе да су први верници правилно схватили замисао о служби свакога верника. Куда год да су ишли, у било каквим околностима да су се нашли, сви су проповедали о Господу Исусу Христу (види Дела 8,1-4).

Има још један начин на који Исус показује да ми сви имамо посебну службу коју треба да обавимо. Он је јасно изјавио да није дошао да Му служе, већ да служи (Матеј 20,28; Лука 22,27). Осим тога, јасно је рекао да и Његови следбеници треба да служе (Матеј 23,11; 20,26.27). Ако то није служба, права служба, шта је онда?

Исус нам не наређује да једноставно будемо слуге; Он нас води до разумевања да је служба слуге последица наше везе с Њим. Ови текстови описују живот особе која је успоставила заједништво с напаћеним Слугом Исусом Христом. Они потврђују да бити у Христу значи настављати Његову службу.

РАЗМИСЛИ: Колико си спреман да служиш другима? Да ли је то твоја природна склоност или си склон покушају да од других нешто добијеш уместо да им пружиш?

ПОТРЕБА ЗА РАДНИЦИМА

Понекад нас шаљу да жањемо тамо где су други орали, сејали и наводњавали. Иако постоје и ретки случајеви када иста особа копа, сеје, наводњава и жање на истом пољу, то свакако није правило. У нашем урбаном савременом свету људи улазе и излазе из нашег подручја интересовања и утицаја и отуда морамо бити спремни да градимо на еванђеоском делу које су други започели.

Иако смо често заинтересовани за фазу жетве у хришћанском расту неке особе, шта нам апостол Јован говори о заједничкој радости са свима који су допринели успеху? Јован 4,35-41.

Када говоримо о жетви, обично мислимо на одређено време у години када је род спреман за убирање. За већину плодова постоји посебно време жетве. Међутим, на духовном подручју, нема тачно утврђеног времена. Исус јасно наглашава ту чињеницу у Јован 4,35. У речнику пољопривредника, до жетве можда има још четири месеца, али у односу на оне који су спремни да прихвате Исуса, понеки део поља увек је спреман да буде пожњевен.

На Јаковљевом студенцу, Исус је посејао семе у срце жене Самарјанке. Она је, са своје стране, сејала семе у срца становника Сихара, и Самарјани су кренули према Исусу кроз несазрела житна поља. Баш као и ученике, Господ позива и нас да будемо спремни да у свету жањемо поља која стално и постепено сазревају.

Зашто је Богу толико стало да радници крену у поља да жању? 2. Петрова 3,9.

Управо због своје велике љубави и саосећања према људском роду, Бог жели да радници крену на жетву (Матеј 9,36-38). Када посматрамо поља у свету данас, жетва изгледа велика док је радника веома мало. Ученицима је било речено да се моле да жетеоци буду послани на жетву. И док се ми, савремени ученици, молимо за раднике, Свети Дух ће пронаћи начина да учинимо оно на шта смо позвани.

РАЗМИСЛИ: Размисли о последњих неколико дана. Колико си прилика имао да посведочиш за своју веру, да посејеш неколико зрна семена које ће једнога дана донети род? Колико си од тих прилика искористио? А колико си их пропустио?

ПОЈЕДИНАЧНО, АЛИ ЗАЈЕДНИЧКИ

Месна црква није једноставно изванредан број неповезаних особа које седе у истој згради неколико сати једном седмично. Према Писму, Црква је заједница људи који су уско повезани као и делови људског тела. Међутим, постоји могућност да се људи редовно састају, а да не сачињавају тело у библијском смислу те речи. Иако та жалосна чињеница може да буде стварност на многим подручјима црквеног живота, ми ћемо се усредсредити на потребу да будемо уједињени на подручју евангелизације и сведочења.

Шта се догађа на подручју растења и делотворности тела ако се изгуби лакат, зглавак или колена? Шта нам Павлово поређење говори о Цркви као о телу верника, о заједници која је добила еванђеоску мисију? Ефесцима 4,16.

Апостол Павле говори да Црква као тело расте када сви верници обављају свој део посла. Шта нам то говори о црквама које не расту? Наша прва реакција може да буде да окривимо оне за које мислимо да не обављају свој посао. То може да буде истина, али помислите и на ово: колико често цркве ускраћују верницима прилику да допринесу успеху тела? Ако старешине цркве не разумеју начело службе свих верника, они неће плански радити на максималној укључености свих верника у живот и службе цркве.

Шта су верници цркве у Солуну радили с јеванђељем које су добили од Павла? 1. Солунјанима 1,5-8.

Црква у Солуну је пример цркве која је примила јеванђеље и предала га даље другима. И данас је Божја воља да Његова Црква делује на исти начин. Благослови који се примају када сваки појединачни верник делује у оквиру планиране стратегије цркве веома су велики. Ми ћемо се овде усредсредити на важно подручје охрабрења и одговорности. Када радимо као екипа, оспособљавамо се да сва та подручја озбиљно схватимо. Недостатак тимског охрабрења значио је смрт многим важним делатностима верника у цркви. Иако појединци могу да имају посебне способности и таленте, рад усмерен ка заједничком циљу, путем заједничке стратегије и даље је идеал коме треба да тежимо. На сличан начин, групна динамика потпомаже одговорност, не у смислу осуђивања, већ у смислу разматрања и оцењивања.

РАЗМИСЛИ: На које би начине могао заједнички да радиш с верницима своје цркве у напору да се приближите људима у свету? Зашто је тако лако да човек постане самозадовољан, поспан и усредсређен на самога себе?

РАДИТИ ЗАЈЕДНИЧКИ, СА БОГОМ

Претходног дана истакли смо важност заједничког еванђеоског напора целе цркве. Ми морамо такође разумети да заједничким радом остварујемо божанске намере и циљеве. Према томе, када црква разматра стратегије евангелизације и сведочења, верници треба да буду дубоко свесни да раде заједно са Богом који их покреће, усмерава, јача и чини успешнима.

Какве су последице Божјег утицаја на покушаје цркве да проповеда јеванђеље? Дела 2,47; 1. Коринћанима 3,5-9.

Шта покреће и јача вернике да раде заједно с Богом? 2. Петрова 3,9; Титу 2,11.

Писмо обилује доказима Божје љубави према врхунском делу стварања, према човеку. Дакле, уопште нас не изненађује што је Он преузео иницијативу у делу спасавања људског рода. Заиста, сам крст пружа довољно доказа који би нам могли бити потребни да видимо колико Бог воли људе и колико жели да они постану становници Његовог вечног царства. Господ је заиста пружио своју руку и благословио нас својом благодаћу; а та задивљујућа благодат, која се открила на крсту, ствара у нама жељу да другима објавимо оно што смо примили (Матеј 10,8).

Иако су понекад ученици покушавали да раде сами (Матеј 17,14-21), највећи део њиховог искуства говори о томе да су божанска и људска сила деловали заједнички.

Исус је сам позвао прве ученике и назвао их је ловцима људи. Он их је учио и опремио, а њиховим трудом многи су постали верници. Међутим, постојао је још један аспект деловања Божанства који им је постао неопходан после Христовог повратка на Небо. Наравно, то је био Свети Дух, који ће оспособити прву Цркву за њену еванђеоску мисију сведочења свету.

Они који су данас укључени у дело објављивања јеванђеља и даље представљају Божје сараднике на спасавању ближњих. Морамо се молити да нас Свети Дух научи како да представимо Божју љубав и старање, тако да се досегне до срца оних којима је потребан Спаситељ. Морамо да будемо свесни да ништа не можемо чинити независно од Бога и да само вером, покорношћу, понизношћу и спремношћу да умремо себи и да служимо другима можемо постаги успешна оруђа у Божјој руци. Наше ја мора да буде уклоњено да би Господ могао да нас употреби на најуспешнији могући начин.

ИЗВЕШТАВАЊЕ ЦРКВЕ

У току ове седмице проучавали смо нека важна подручја рада верника за Бога. Сада бисмо додирнули и подручје »извештавања« (о томе ћемо детаљније проучавати у 12. седмици). Извештавати Цркву о сведочењу и евангелизацији ствара климу охрабрења и благослова. Они који подносе извештаје могу на тај начин добити охрабрење од верника цркве, а они који слушају извештај примају благослов када виде шта Бог чини преко свог народа.

Шта мислите, зашто је дужност извештавања уведена у Цркву? Дела 14,27; 15,4.

Читање контекста поменутих стихова открива да су извештаји подношени Цркви после неког дужег периода проповедања јеванђеља у различитим културама. Ови састанци посвећени извештавању показују заинтересованост и подршку Цркве кад је реч о ширењу јеванђеља.

Цела књига Дела апостолска представља извештај о раним мисионарским подухватима Цркве и обилује поукама савременој Цркви. Важност извештавања бива наглашена када претпоставимо како би изгледала књига Дела апостолска када би се из ње уклонили извештаји о еванђеоским делатностима.

Зашто су, по вашем мишљењу, апостоли извештавали о томе шта су учинили за Исуса? Марко 6,30.

Иако је истина да се појединачно сведочење и објављивање јеванђеља дешавају спонтано, такође је истина да Црква као целина мора неговати свесно планирани приступ евангелизацији. Када радимо у складу са оквирном црквеном стратегијом, то нам помаже да задржимо циљ пред очима и омогућује нам логично напредовање у раду. Оно пружа и редовне прилике да се оцењује постигнуто и да се о томе извештава црква. Извештавање није само набрајање чињеница у вези са оним што смо учинили. Преко извештаја, црква и они који сведоче поново сагледавају да све што чине чине као Божји сарадници.

Неки људи оклевају да дају извештаје јер се плаше да то не постане облик хвалисања људским достигнућима, али поштеним извештавањем Бог се прославља а Његова Црква јача у вери. Први хришћани су прослављали Бога када би чули извештаје апостола Павла (Дела 21,19.20).

РАЗМИСЛИ: Када би требало да известите цркву о свом последњем еванђеоском напору, шта бисте казали? Шта ваш одговор говори о вама и о томе да ли су, можда, потребне и неке промене?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Бирање службе у којој желимо да учествујемо.

Прошле седмице смо били позвани да размотримо сва подручја евангелизације и сведочења у црквеном животу у којима бисмо волели да учествујемо или у којима бисмо учествовали када бисмо били позвани. Изазов ове седмице је да изаберемо једну еванђеоску активност и да се укључимо у њу. Следећа подручја су кључна подручја на која би се требало усредсредити:

1. Размотри листу еванђеоских активности у којима би могао да учествујеш. Сведи листу на две или три еванђеоске активности за које, по сопственом мишљењу, имаш највише способности, и на оне области службе за које сматраш да си позван од Бога.

2. Скрати листу узимајући у обзир време које би сваке седмице могао да посветиш раду у одређеној служби. Размотри и могућност да учествујеш у служби која ће потрајати дванаест месеци тако да прођеш и кроз фазу планирања, примене плана и оцењивања рада.

3. Изабери службу и обавести свог пастора и вођу црквених делатности о својој жељи да радиш на изабраном подручју. Затражи састанак с њима да им изнесеш своје идеје и снове. Распитај се за њихове планове о црквеном еванђеоском раду и одлучи како да се укључиш, или како би својом одабраном службом могао да надопуниш планове које црква већ има.

4. Скромно затражи од свог пастора и вође црквених одељења да ти кажу шта мисле о твојој погодности за службу коју си изабрао. Они свакако желе да будеш успешан у свакој служби коју изабереш на подручју објављивања јеванђеља и сведочења, па ти је зато њихов савет драгоцен.

ПИТАЊА ЗА РАСПРАВЉАЊЕ:

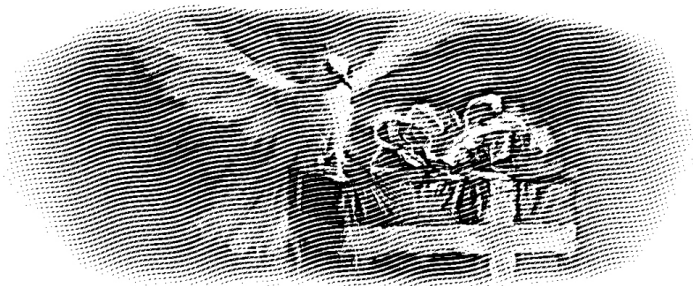
1. Како следећи цитат одговара библијској истини о свештенству свих верника? Како подржава потребу да сваки верник ради заједно са свима осталима?

»Божје дело на овој Земљи никада неће бити довршено све док људи и жене од којих се састоји верништво Цркве не прегну на посао, док не сједине своје напоре с напорима проповедника и службеника Цркве.« (Ellen G. White, *Gospel Workers*, 352)

2. Као разред, разговарајте о томе које би стратегије ваша црква могла да примени да помогне верницима да схвате колико су они сами битни у сведочењу и евангелизацији које црква предузима. На који начин можеш најбоље да подржиш напоре за максимално укључивање верника у рад цркве?

ДУХОВНИ ДАРОВИ ЗА СВЕДОЧЕЊЕ И ЕВАНГЕЛИЗАЦИЈУ

Текстови за проучавање: 1. Петрова 4,10; Јован 16,8.13; 1. Коринћанима 12,28-31; Дела 2,40-47; 13,4.5.

Текст за памћење: »И он је дао једне апостоле, а једне пророке, а једне еванђелисте, а једне пастире и учитеље да се свети приправе за дјело службе, на сазидање тијела Христа« (Ефесцима 4,11.12).

Кључна мисао: Духовни дарови су посебне способности дароване сваком вернику Цркве да их употреби на славу Богу и за спасавање душа.

Као Црква, ми смо правилно нагласили духовни дар пророштва, али нисмо увек довољно истицали важност осталих духовних дарова за службу. Ипак, веома је важно да то учинимо. То је јасна библијска доктрина и зато ми, као Црква, треба да узмемо озбиљно те дарове тако да наши верници могу да буду радосни примајући и употребљавајући способности за службу.

Жалосно је што многи верници не користе дарове које су добили. Има много разлога за тако нешто. Понекад је кривица на самим верницима. Понекад, можда, могло се много више учинити да се верници подстрекну да открију своје дарове и да их употребе у служби и напорима Цркве под управом Светога Духа. Какве ли штете имати дар а никада га не употребити у сврху за коју је био намењен.

Када бисте питали вернике у својој цркви, многи међу њима морали би да размишљају дуго и напето пре него што закључе да имају било који дар који Библија набраја, иако су многи од тих верника већ користили овај или онај духовни дар служећи Цркви. Они га једноставно нису свесно препознали као дар. Известан број верника који се нису формално потрудили да открију своју обдареност обављају савршену службу на подручјима за која сматрају да су позвани и њихова црква је признаје. Врло често семинар за откривање духовних дарова једноставно потврђује дарове који су се већ показали у служби. Потпуно је јасно, према томе, да се духовни дарови под управом Светога Духа могу испољити и без формалног откривања и именовања тога дара. На другој страни тог спектра налазе се они којима је тешко да се укључе у било коју службу у цркви јер не сматрају себе талентованима у било ком погледу. Важно је да их охрабriamo да открију своју даровитост и да се потруде да раде у оквиру својих дарова.

Шта апостол Петар поручује сваком вернику који је од Господа добио неки духовни дар? 1. Петрова 4,10.

Ми смо већ видели да сваки верник има своју службу, па неће представљати изненађење што је Бог учинио све са своје стране да га оспособи да је обавља. Према томе, сваки који прихвати велики еванђеоски налог као лични позив у службу биће оспособљен Светим Духом да је обави. Што се тиче црквеног деловања на подручју спасавања душа, Бог зна шта је неопходно у одређено време и на одређеном месту.

Прочитај текст у 1. Коринћанима 12,11. Он показује да је изливање духовних дарова на вернике део службе Светога Духа да оспособи свете за свако добро дело (Ефесцима 2,10). Свети Дух не само да дели духовне дарове верницима већ их оспособљава, према тексту у Делима 1,8, да се служе тим даровима.

Ниједан од библијских текстова који набрајају духовне дарове није истоветан са осталима. То показује да листа побројаних дарова није потпуна; наиме, да постоје и други дарови који се могу додати листи.

РАЗМИСЛИ: Размотри појам »дар« или »дарови«. Шта све подразумева та реч? Шта ти говори о твојој одговорности да користиш оно што ти је бесплатно дато на употребу у Господњем делу (а не само на неком другом подручју)?

СВЕТИ ДУХ И ЊЕГОВИ ДАРОВИ

У извесној мери нечији духовни дарови одређују и његово место у месној цркви. Другим речима, открити духовне дарове значи открити место где Господ жели да тај верник делује у оквиру тела Цркве. Да ли су вас икада позивали да делујете на подручју за које никада нисте имали интересовања или жеље? Да ли познајете вернике који су прихватили понуђену дужност у цркви да би касније у току године одустали, зато што су сматрали да се налазе на погрешном месту? Највероватније је у таквом случају да су верници били позвани да раде и да су покушали да се одазову иако нису добили »таланат« потребан за ту службу. Иако се то догађа, то не сме да постане правило.

Који поступак је описан у Делима 13,1-3 и шта нам се ту говори о чињеници колико је важно да верник буде позван да обавља службу за коју је оспособљен?

Значајно је да нас управо Свети Дух позива да служимо Господу. Свети Дух је позвао Варнаву и Савла и оспособио их за службу. Други стих нам даје важно обавештење. Он открива да су Варнава и Савле већ били укључени у службу Господу пре него што су били позвани на посебан задатак. Ми знамо да је то била посебна служба, јер Симеон и Манаил нису у то време добили позив.

Непосредно пред одлазак са ове Земље, Исус је обећао да ће Свети Дух доћи да нам помогне. Део његовог задатка је да нас опреми за ширење јеванђеља. Ако нам, дакле, Он даје дарове да испунимо еванђеоски задатак, онда су они сигурно битни и треба да их користимо.

Шта нам следећи текстови откривају о деловању Светога Духа у нама и преко нас? Јован 16,8,13; Дела 13,4; Рим. 8,11; Дела 1,8.

Када схватимо зашто нам Свети Дух даје духовне дарове, видимо и како су они значајни за спасење оних којима можемо да се приближимо у Христово име. Захваљујући позиву Светог Духа и његовим даровима, сваки верник се укључује у различитој мери, на различите начине, у велико дело објављивања јеванђеља.

Иако понекад проглашавамо неке дарове као важне или посебне, у ствари сви дарови су кључни у животу и мисији Цркве. Иако понекад подижемо талентованог еванђелисту, проповедника или учитеља на пиједестал, они који имају дар неговања и задобијања ученика исто су тако од кључне важности за напредовање Цркве.

ОТКРИТИ СВОЈЕ ДАРОВЕ

Откривање дарова и није тако тешко. Ви сте увек у стању да препознате подручја на којима успешно делују ваш проповедник или старешина. Треба само да посматрате шта раде и како верници одговарају на њихову службу. Међутим, сасвим је нешто друго када је реч о препознавању сопствених духовних дарова.

Процес откривања својих духовних дарова понекад се представља врло поједностављено: начини списак, примени формулу и открио си своје дарове. Многи верници су покушали да открију своје дарове на тај начин, али су били разочарани када их њихова месна црква није ставила у положај да се послуже својим даровима у оквиру цркве.

Одговарајући семинар за откривање духовних дарова можда је најлакши начин да бисмо почели да откривамо своје »таланте«. Међутим, мудро је сматрати такав семинар само као почетак потраге, јер они то заиста и јесу.

Шта нам Павле у 1. Кор. 12,28-31 говори о духовним даровима?

Ови текстови нас не упућују да тражимо један или два дара, као што се обично мисли. Овде нам Павле у ствари показује да се духовни дарови деле у складу с потребама одређене ситуације с којом се црква суочава на било ком месту и у било које време. Према томе, најбољи дарови су они који оспособљавају вернике да раде у месној цркви.

Када озбиљно размотримо своје могуће дарове, немојмо потцењивати оно што други верници о томе мисле. Када верници седе у одбору за наименовање да бирају службенике и одборе за следећу годину, они траже људе који су већ показали интересовање и способности за неку службу. Иако одбор не разматра духовне дарове, он у ствари тражи вернике који су обдарени за посебна подручја службе.

Када неко изнесе мишљење да бисте могли да budete успешни на неком подручју службе, он у ствари потврђује да имате тај духовни дар. Било би добро да слушате тај глас и да се молитe за просветљење.

Резултати семинара за откривање духовних дарова – заједно с потврдом верника, али и исходом пробног периода службе на одређеном подручју – могу да буду јасан показатељ да вас је Господ позвао и оспособио за ту област службе.

РАЗМИСЛИ: Које духовне дарове имаш, по сопственом мишљењу, и како си дошао до тог закључка?

ДРУГИ ДАРОВИ

Када мислимо о духовним даровима и о сведочењу и евангелизацији, склони смо да се претежно усредсредимо на дарове евангелизације, проповедања и поучавања. Иако сви дарови нису претежно еванђеоске природе, ако се употребе у оквиру потреба месне цркве, они ће имати свој важан утицај на еванђеоску мисију цркве.

Неким верницима цркве у Јерусалиму биле су додељене дужности које бисмо данас назвали ђаконским службама. Које су разлоге апостоли навели у свом објашњењу зашто не желе да обављају те послове? Како да разумемо начело откривено у овом случају? Дела 6,1-4.

Новоизабрани ђакони допринели су укупном еванђеоском програму Цркве тиме што су ослободили апостоле неких послова и омогућили им да се потпуно посвете евангелизацији и проповедању. Према томе, иако можда не сматрамо да је служба ђакона у првом реду еванђеоске природе, она је представљала деловање из позадине. Наравно, сасвим је могуће да је служба ђакона у помагању сиромашних удовица допринела да људи спремније слушају вест јеванђеља која им се проповедала. Само Бог зна колико су добра ти људи чинили вршећи своју улогу.

Да би Црква деловала, неопходни су службеници и старешине на подручју организације, финансија и тако даље. Они који служе своме Господу на тим подручјима морају да схвате да су део тима и да је њихов допринос кључан у свеукупном еванђеоском деловању Цркве.

Које духовне дарове Лука описује у свом извештају о раду у Јерусалиму, и какви су били резултати не само у проповедању већ и у задобијању нових ученика? Које важне поуке можемо одатле извући за себе? Дела 2,40-47.

Реч »умножаваше« у Делима 2,47 употребљена је у смислу укључивања у друштво. Иако су нови обраћеници стварно додавани броју ученика, они су примани и у заједништво и збрињавани. Према томе, можемо закључити да духовни дарови на подручју администрације, старешинства, гостољубља, пасторалне службе и осталих служби у Цркви треба да се испољавају у Цркви. Овај случај је добар пример употребе појединачних духовних дарова на добро целе Цркве и као подршка еванђеоским напорима еванђелиста.

РАЗМИСЛИ: Мисли о својој улози, о својој служби у цркви. Како се она уклапа у мисију Цркве као целине?

ДУХОВНИ ДАРОВИ И ОДГОВОРНОСТ ХРИШЋАНИНА

Духовни дарови се не откривају да бисмо задовољили своју радозналост, већ да бисмо установили шта Господ жели од нас да чинимо и где се уклапамо у делатности тела Цркве. Наравно, то нам намеће и одговорност да испунимо очекивања која је Господ имао када нам је дао своје дарове.

Упореди текстове у Рим. 12,4; 1. Кор. 12,12 и Еф. 4,16. Шта ти текстови говоре о духовним даровима и о Цркви као целини?

Значајно је да сва три основна поглавља која набрајају духовне дарове чине то у контексту тела Цркве. То показује да, иако и појединац може да буде укључен у сведочење или евангелизацију на појединачном нивоу, као што је то чинио Филип са Етиопљанином (Дела 8), сви ми имамо одговорност да своје дарове примењујемо у оквиру Цркве.

И као што смо већ видели, шта год да чини, Црква то мора да чини покуравајући се ауторитету Светога Духа и Његовом усмеравању. Наша је одговорност да упознамо Божју вољу и да делујемо у складу са оним што нам Дух открива. Ми не смемо да паднемо у замку да прво правимо планове, а да тек онда тражимо божанско одобрење. Често се питамо: »Шта наша црква може да учини за Господа?« Било би боље да откријемо шта Бог већ чини међу својим народом и да се укључимо у то дело.

Шта нам текстови у Матеју 10,19,20; Делима 13,4,5; 16,6,7 говоре о томе како су ученици били усмеравани Светим Духом?

Ученици су дозвољавали свезнајућем Светом Духу да усмерава њихову службу. Понекад су покушавали да уђу у неко ново поље, али их је Свети Дух у томе спречио. Највероватније је Павле добио виђење у којем му је Свети Дух дао посебна упутства где ученици треба да раде (Дела 16,9.10).

Духовни дарови се морају употребљавати одговорно, а најбољи начин је да се одржава стална веза са Светим Духом. Ми имамо одговорност да сачувамо јединство у Цркви. Ако нас буде водио Свети Дух, јединство ће се сачувати. Дух усмерава појединце, али води и Цркву. Упутства која даје једном члану односе се и на целу Цркву. Свети Дух никада не удаљава појединца од црквеног тела.

Када се посветимо Христовој служби, можемо очекивати да се догађају велика дела. Кључ за нас као појединце а и за целу Цркву јесте да спремно примамо оно што нам Свети Дух даје.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Откријте (или организујте) локалне могућности за обучавање.

Ако си се одлучио за неко подручје сведочења или евангелизације, ако си о томе разговарао с пастором и старешинама, време је да размотриш своју спремност за посао. Свакако да желиш да на најбољи могући начин привучеш људе Христу, међутим, потребна ти је обука. Имај на уму да ће, уколико будеш радио као део тима уместо као појединац, то свакако обезбедити охрабрење, подршку и успех.

1. У разговору с пастором, распитај се постоји ли било каква могућност обуке. Сва обука не мора да буде у месној цркви. Испитај могућности да присуствујеш регионалном семинару или неком другом семинару који се одржава.

2. Други начин обуке је да захтеваш од свог пастора или других учитеља да ти пруже обуку на локалном нивоу. Ако нема довољно заинтересованих у твојој месној цркви, организујте регионални семинар у твојој цркви.

3. Док присуствујеш обуци за изабрано подручје, размотри који ти извори стоје на располагању. Упознати се са изворима и начином њихове употребе представља важан део припреме за службу.

4. Кључна за твоје учешће у делу сведочења и евангелизације јесте твоја лична духовна припрема. Ти ћеш постати много свеснији својих личних духовних потреба када почнеш да радиш за Господа. Када затражиш и добијеш већу силу Светога Духа, бићеш оспособљен и за већу службу. Моли се да те Свети Дух усмерава и употреби.

ПИТАЊА ЗА РАСПРАВЉАЊЕ:

1. »Бог је својој Цркви даровао различите дарове. Они су драгоцени на свом правом месту и сви могу да учествују у делу припремања људи за Христов скори долазак« (Ellen G. White, *Gospel Workers*, стр. 481). Размотри у којој су се мери духовни дарови испољили у твојој месној цркви. Шта би ти могао да учиниш да се они снажније осете у раду цркве?
2. »Не примају сви људи исте дарове, али је сваком Учитељевом слуги обећан неки духовни дар« (Елен Г. Вајт, *Поуке великог Учитеља*, 327 /ориг./). Како бисмо могли да охрабримо све вернике у цркви да открију, развију и употребе своје духовне дарове? Зашто је тако важно да то учинимо?

ЕВАНГЕЛИЗАЦИЈА И СВЕДОЧЕЊЕ КАО НАЧИН ЖИВОТА

Текстови за проучавање: 2. Коринћанима 3,2,3; Матеј 9,36-38; 1. Коринћанима 9,20-22; Марко 5,1-19; Јован 17,11-19.

Текст за памћење: »А у Јопи бјеше једна ученица, по имену Тавита, које значи срна, и она бјеше пуна добријех дјела и милостиње што чињаше« (Дела 9,36).

Кључна мисао: Без обзира да ли ми то признајемо или не, сви верници проповедају вест примером свог живота.

Често се већ наглашавало да хришћанство није само прихватање низа веровања, већ да је то начин живота. Уосталом, оно што верујемо у крајњој линији утиче на одлуке које доносимо и на начин живота којим живимо.

Осим тога, истина је да оне који себе сматрају хришћанима људи веома оштро посматрају да виде да ли је њихов живот у складу с њиховим веровањима. Чак и када ми то не желимо, они који нас посматрају уче се од нас. Отуда, важно питање не гласи: »Да ли ми утичемо на друге људе и да ли им преносимо информације?« него »Како ми утичемо на друге људе и шта им преносимо?«

Иако увек морамо да имамо на уму важност ненамерног утицаја на друге око себе, ми морамо и намерно да планирамо да помогнемо људима да начине везу између своје вере и свог начина живота. У току ове седмице проучаваћемо како хришћанинов начин живота показује важност вере у свакодневном искуству.

На који начин бисте препознали Христове следбенике у првом столећу? Свештенике и фарисеје бисте препознали по начину њиховог одевања. На сличан начин препознавали бисте и рибара, земљорадника, римског војника. Али, опет, како бисте препознали хришћанина?

Према Исусовим речима, на који су се посебан начин могли препознати Његови следбеници? Шта је то значило у практичном смислу? Јован 13,35.

Исус је рекао да ће нас људи препознавати као Његове следбенике ако се будемо волели међусобно. Како ће они то сазнати? Љубав на делу ће их осведочити. Љубав коју гајимо према Исусу и другим верницима одредиће како одговарамо на Божју вољу и како поступамо једни према другима. Штавише, љубав и старање које показујемо према онима који се налазе изван Господњег стада одредиће и начин на који ћемо поступати према њима. То је проповед коју ће они моћи да посматрају и виде, и она ће им говорити гласније од свега што бисте им могли казати. Многи родитељи су запазили да њихова деца већ врло рано развијају такозвани »детектор лицемерства« који се усавршава и развија док постају старија. Према томе, морамо бити свесни да многи од оних с којима се дружимо и којима сведочимо имају врло развијену способност да препознају разлику између истинског религијског искуства и формалног исповедања вере.

**Шта је апостол Павле рекао о начину на који Бог жели да се послужи својим народом да би утицао на живот њихових ближњих?
2. Коринћанима 3,2,3.**

Ми не смемо потценити свој свесни а ни несвесни утицај на људе око себе. Хришћанинов живот би морао да буде као писмо које је Исус послао свету. На темељу срца које је обновљено божанском благодаћу, то писмо, тај живот показиваће силу јеванђеља да преобрази живот и тиме сведочити за Господа.

РАЗМИСЛИ: На који начин су на вас утицали људи чија су дела била у складу с њиховом вером? На који начин су утицали они чија се дела нису слагала с њиховом вером? Како би могао увек имати на уму да твоја дела утичу на друге, на овај или на онај начин?

ИСПОЉАВАТИ САОСЕЋАЊЕ ПРЕМА ЉУДИМА

Свакога дана пролазимо поред људи које не познајемо. Пролазимо поред њих на улици, седимо крај њих на клупи у парку, чекамо заједно с њима у редовима. Понекад чак потврђујемо њихову присутност климањем главе или подизањем обрва приликом мимоилажења. Иако не можемо да се лично упознамо са сваким човеком кога видимо свакога дана, Бог жели да Га сви ти људи прихвате и унесу у свој живот. За некога, негде, ми можемо постати део Божјег плана да га спасе.

Прочитај текст у Матеју 9,36-38. Иако су те речи изговорене у посебном и јединственом контексту, њима изражена осећања нису ограничена на само тај контекст. Шта је то Исус рекао, и како се те речи могу применити на твоју непосредну околину?

Мноштво које је Исус гледао у том тренутку било је разочарано и очајно. Људи су били тако жалосни да су одбацили сваки остатак религије и религијског искуства који им је преостао. Они које је Бог поставио да се старају о духовном благостању Његовог народа занемарили су своју дужност. Због тога, људи су били расејани и обесхрабрани као овце без пастира. Исус је саосећао с њима, јер је знао да им је неопходан духовни пастир.

У мноштву људи међу којима се крећемо, многи су посвећени Исусу Христу. Међутим, још много више њих осећа очајничку потребу за духовним пастиром, за Исусом Христом. На неки начин, морамо с њима да успоставимо везу и да их упознамо са Спаситељем.

Исус, ученици и још неколико Његових других следбеника били су укључени у еванђеоску жетву, али како је жетва постајала богатија, било је потребно и много више жетелаца. Иако је Исусов позив да се молимо да Бог изведе жетеоце на жетву своју вероватно имао и циљ да наведе Његове следбенике да размисле о свом учешћу у жетви, он представља и обећање да Бог препознаје потребу за радницима и да ће их послати.

Већина црква је окружена тако великим жетвеним пољима да није добро да се жетва препусти само неколицини верника. Ако будемо имали саучешћа према људима који живе у близини наше цркве и нашег дома, а има их на хиљаде, опет ћемо осетити потребу да се молимо да Господар жетве пошаље раднике, али и да размотримо свој допринос који дајемо или можемо да дамо као радници за Господа.

Када се усредсређујемо на евангелизацију и сведочење, важно је да имамо пред очима своје потенцијално локално поље. Људи који живе око нас, од којих многи траже Господа, биће покренути на добро захваљујући саосећању које показујемо према њима.

РАЗМИСЛИ: Шта значи за тебе реч »саосећање«? Како на темељу својих патњи и својих потреба можеш да научиш колика је потреба за саучешћем? Како да научиш да покажеш много више саосећања према људима који живе око тебе?

ХОДАТИ У ЊИХОВИМ ЦИПЕЛАМА

Ево једне важне поуке: уместо да људима нудимо оно што мислимо да им је потребно, морамо научити да схватимо шта они сматрају својим најважнијим потребама. Шта њих забрињава? С којим проблемима се суочавају? Које потребе су им најважније?

На који начин се Павле приближавао разним врстама људи и како је показивао своју жељу да се изједначи с њиховим потребама и бригама? Чему се од њега можемо научити у свом настојању да се приближимо људима који живе око нас? 1. Коринћанима 9,20-22; Јеврејима 4,15.

Уколико се није радило о начелима, апостол Павле је био спреман да иде било куда и да учини било шта само да би се нашао у бољем положају да осведочи људе у истину јеванђеља. Другим речима, био је спреман да хода у њиховим ципелама у покушају да их разуме и да пронађе најбољи начин да их задобије за Христа.

Чињеница је да често покушавамо да људима понудимо оно што ми сматрамо да им је потребно. Међутим, требало би пре тога да схватимо шта они сматрају својом потребом. Ходати у туђим ципелама значи да се потрудимо да разумемо живот и све његове проблеме из њихове перспективе, да се потрудимо да разумемо њихове ране и радости. Другим речима, да се сретнемо с њима тамо где се налазе.

Наравно, то је оно што је Исус чинио. Његов земаљски живот био је живот поистовећивања са онима које је дошао да спасе. Он може да разуме наше боли и борбе зато што је све то и сам доживео. Он је прошао кроз болна разочарања, поднео лажне оптужбе, одбацивање, непоштено кажњавање. Он је био »Бог с нама« у најпунијем смислу те речи.

Осим тога, пошто је стекао наша искуства, Он је у стању да се приближи људима тамо где се налазе. Када читамо Јеванђеља, откривамо да Исус није имао само један једини метод проповедања јеванђеља и сведочења. Он је прилазио људима у контексту њиховог живота. Када се нашао са Самарјанком на Јаковљевом студенцу, говорио је о води живота. Земљорадницима је причао о сејању семена, о жетви, о времену. Рибарима је говорио о рибама, мрежама и олујама. Исус је имао прекрасан начин да велике духовне истине представи преко обичне свакодневне животне стварности. Они који су Га слушали сазнавали су о води живота и о потреби да сеју семе јеванђеља. Многи од њих заиста су и постали ловци људи.

ГОСТОЉУБИВОСТ КАО НАЧИН ЖИВОТА

Постоји изрека која се често понавља када говоримо о задобијању људи за Христа. Она гласи овако: »Људима није важно да сазнају колико тога знамо све док не сазнају колико нам је до њих стало.« Чињеница је да можемо да говоримо и да проповедамо колико год хоћемо, али ако се људи осећају несхваћени, одбачени и неприхваћени, наше сведочење ће бити онемогућено, без обзира колико смо речити у свом проповедању и колико је разумно и истинито наше учење.

То нас наводи на једноставну идеју о гостољубљу. Гостољубље обухвата и подручја прихватања, радосног поздрављања, отворености, старања, великодушности, љубазности и пријатељства. Све те врлине имају везе с начином на који би Бог желео да се хришћани односе једни према другима и према онима које желе да задобију за Господа.

Прочитај извештај о човеку опседнутом демонима у Марку 5,1-19. Шта је Исус рекао том човеку, што иначе илуструје начело да су пријатељи много спремнији да приме јеванђеље које им проповедамо? Како бисмо могли да научимо да применимо то начело у свом раду на сведочењу и објављивању јеванђеља?

Исус је могао да каже том човеку да се врати у свој град и да свакоме прича о свом искуству исцељења. Чињеница да му је Господ посебно рекао да потражи своје пријатеље наглашава да су они с којима смо већ успоставили однос поверења много спремнији да прихвате радосну вест коју желимо да им објавимо о Његовој љубави, благодати и избављењу. Ти пријатељи ће онда са своје стране преносити узбудљиву новост својим пријатељима и тако ће еванђеоска порука напредовати.

Битно је у овом целом процесу да имамо пријатеље изван круга верника. Пошто многи од нас раде у свету, природно је да ће имати много познаника, али познаници још нису блиски пријатељи. Међутим, познаници могу да постану пријатељи преко онога што се зове евангелизација путем гостопримства, а таква евангелизација је производ гостољубивог начина живота. Другим речима, евангелизација путем гостопримства није нешто што се догађа изузетно и повремено, већ је то начин живота којим живимо. Види Лука 14,12-14.

РАЗМИСЛИ: На које начине би могао да будеш много гостољубивији према онима који живе у твојој близини? Како би могао да научиш да дајеш од себе да би задовољио потребе оних које желиш да задобијеш за Христа?

ПРОШИРИТИ КРУГ СВОЈИХ ПРИЈАТЕЉА

Иако се може догодити да нека душа приступи хришћанину и да га запита: »Шта да чиним да добијем спасење?«, у највећем броју случајева верници морају да крену у потрагу за изгубљеним овцама.

Неки кажу да се Црква сувише изједначује с тврђавом из које људи излазе у поход или у мисију да прикупе обраћенике, којима онда саветују да се не друже сувише са светом из којег су били избављени. Дали је ова слика тачна или је реч о претеривању и није толико важно. Чињеница је да многи адвентисти имају врло мало, занемарујуће мало, пријатеља изван заједнице верника. Иако је важно да избегавамо несвете утицаје, оваква изолованост нас у великој мери спречава да се приближимо људима и да им објавимо поруку јеванђеља.

Проучи пажљиво текст у Јовану 17,11-19. Шта нам ти текстови говоре о месту које хришћанин треба да заузме у свету? Види и Колошанима 4,2-6.

На темељу ових текстова могли бисмо да набројимо следеће истине о Исусовим ученицима и свету:

Они су у свету (Јован 17,11).

Нису од света (Јован 17,14,16)

Још не треба да буду узети из света (Јован 17,15).

Исус их је послао у свет (Јован 17,18).

Ми смо се родили у овом свету. Док смо овде, Бог за нас има посао који треба да обавимо за Њега. Баш као и своје прве ученике, Исус нас је послао у свет да кога год можемо упознамо с Њим и са обећањем о спасењу које Он нуди целом људском роду.

Изазов пред свима нама је да намерно ширимо своје мисионарско поље. То може да значи да мењамо свој начин живота да бисмо се приближили онима који су још далеко од истине. То не значи да ћемо одустати од својих начела, убеђења и вредности, него да ћемо тражити прилике да се, чисте савести, дружимо с људима тако да постанемо њихови пријатељи и канали Божје истине.

Врло често ми шаљемо људима позиве да дођу к нама. Међутим, Исус нам је рекао да ми треба да идемо људима. Заправо, требало би да се питамо: Нисмо ли се толико удаљили од људи у свету да смо изгубили велики део своје еванђеоске успешности.

РАЗМИСЛИ: Погледај самога себе: да ли си склон да се усамљујеш, да се сувише удаљујеш од људи у свету? Или си, можда, сувише склон дружењу са светом? Како би могао да научиш да будеш у свету, а ипак да не будеш од света?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Пронађи где се твоја служба уклапа у опште планове цркве.

Иако велики део црквених одељења може да има добро организован програм и да добро и много ради, могуће је да они који раде у њима немају много појма о томе шта се догађа на другим подручјима црквеног живота. Осим тога, можда и не постоји неки општи црквени план евангелизације за који зна свако црквено одељење и у коме може да учествује. У сврху охрабрења, подршке и процене успеха најбоље је да ваш појединачни план евангелизације и сведочења буде уклопљен у општу стратегију Цркве. Да би се то постигло, важни су следећи предлози:

1. Састани се са својим пастором, старешином или вођом еванђеоских активности да сазнаш постоје ли неки заједнички циљеви и стратегије како да се ти циљеви постигну. Имај на уму, ти покушаваш да сазнаш како да се твоје изабране еванђеоске активности уклопе у црквени план и како да припомогну да се достигну постављени циљеви.

2. Можда ћете установити да упркос томе што у вашој цркви има много еванђеоских активности, ипак не постоје документовани циљеви или стратегије. Ако је то случај, затражите састанак са пастором, старешинама или вођама евангелизације, и запитајте их који су њихови лични циљеви евангелизације. Током разговора водите белешке. Тако ћете добити слику о визији вашег евангелизационог вођства, што ће вам помоћи у предлагању циљева и начина да се допре до других људи.

3. У том тренутку ти можеш да одлучиш да се придружиш некој већ успостављеној евангелизационој делатности. Уколико је твоја изабрана служба неко ново подручје евангелизације или сведочења, мораћеш да окупиш групу верника који деле твоју визију. Изнеси им своје циљеве и стратегију како мислиш да их достигнеш.

Питања за расправљање:

1. »Сувише често се догађа да утицај проповеди са проповедаонице бива поништен утицајем проповеди коју износи живот оних који тврде да заступају истину« (Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 9, стр. 21). Какву врсту сведочења даје твој живот, и да ли се слаже с веровањем које износиш?
2. Размисли о својој цркви као целини. Колико је уграђена у друштвену заједницу? Када би сутрадан нестала твоја црква, до какве би промене дошло у друштвеној заједници? Да ли би се уопште осетио њен нестанак?

МОЈИ ЗАКЉУЧЦИ И ОДЛУКЕ:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

РЕДОСЛЕД У ПРОГРАМУ ЕВАНГЕЛИЗАЦИЈЕ И СВЕДОЧЕЊА

Текстови за проучавање: Матеј 25,35-40; 1. Коринћанима 3,1-3; 1. Петрова 2,2; Јован 6,54-66; Лука 8,4-15.

Текст за памћење: »Млијеком вас напојих, а не јелом, јер још не можете, а ни сада још не можете« (1. Коринћанима 3,2).

Кључна мисао: Приликом објављивања јеванђеља и сведочења важно је да најпре изнесемо једноставну истину јеванђеља.

Евангелизација која води рачуна о редоследу догађања подразумева стратегију утемељену на сазнању да ће људи ићи из једног црквеног програма у други уколико програми иду правим редоследом. Међутим, тај редослед мора да буде ваљано испланиран, иначе ће од њега бити више штете него користи.

Наш кључни текст показује да је Павле схватао чињеницу да се претеривањем све може покварити. Ми можемо објавити толику количину сложеног материјала и уз то погрешним редоследом да се слушалац или загрцне од количине, и не успева да схвати дубину значења, или оклева да на себе примени оно што је чуо. Као што исхрана новорођенчади започиње млеком и постепено укључује чврсту храну, новорођенчад у Христу морају добијати храну коју са својим могућностима духовног разумевања могу да приме.

У току ове седмице истраживаћемо како се стратегије и програми евангелизације и сведочења међусобно допуњавају, преплићу и подржавају у току црквене евангелизационе године.

РЕДОСЛЕД У ОКВИРУ ЕВАНГЕЛИЗАЦИЈЕ И СТВАРНЕ ПОТРЕБЕ

Као што смо већ приметили у току протеклих седмица, откривање појединачних и заједничких стварних потреба имаће утицаја на наш приступ људима и на програме и службе које ћемо им понудити. Када разумемо стварне потребе људи и друштва, способнији смо да планирамо редослед програма који треба да задовоље те реалне основне потребе, без обзира да ли су у питању појединци или заједница.

Проучи текст у Луки 9,11. Како нам тај текст открива Исусову жељу да лечи и физички и духовно? Како бисмо на свом подручју утицаја могли покушати да то исто учинимо за људе до којих настојимо да допремо?

Нема сумње да су многи долазили Исусу у првом реду због Његове моћи да ублажи телесне патње људи. Исус их је заиста лечио телесно, али је желео да им помогне и на духовном плану и задовољи духовне потребе којих нису увек били довољно свесни.

Док се труди да задовољи појединачне и заједничке потребе људи, Божиј народ треба да следи Исусов пример и да на неки начин усмери мисли људи на вечна питања.

Колико озбиљно узимамо Исусове речи о задовољавању телесних потреба људи, или их проглашавамо само метафорама? Заиста, када бисмо их озбиљно схватили, колико бисмо се другачије понашали, зар не? Матеј 25,35-40.

Служити на било који начин онима које Исус воли и за које је дао свој живот значи служити самом Исусу. И то показује колико је Исус уско повезан с делима свога стварања. Када је неко од њих повређено, Он је забринут, пун саосећања; па зар не би требало да се и ми тако понашамо? Текст у Матеј 25,35-40 указује да задовољавање стварних потреба људи увек треба да представља део утврђене стратегије цркве. Када се нека потреба открије, она се мора задовољити, без обзира докле је црква стигла у свом редоследу евангелизације. Иако ће многи људи следити програме цркве онако како се буду догађали, има и таквих којима ће духовна храна бити одмах неопходна. Црква не треба да одбаци свој план и редослед програма и догађања, али мора бити у стању да одговори на сваку тренутну потребу људи, имајући на располагању обучене људе и одговарајућа средства у сваком тренутку.

МЛЕКО И ЧВРСТА ХРАНА

Упореди текстове у 1. Коринћанима 3,1-3. и 1. Петровој 2,2. Шта мислите, о чему говоре апостоли Петар и Павле када спомињу млеко и чврсту храну, као и потребу за растењем? Шта је у теолошком смислу млеко, а шта чврста храна, по твом мишљењу?

Очигледно је да верници у Коринту нису били далеко одмакли у свом духовном развоју од времена када је Павле основао ту месну цркву. Разумљиво је, дакле, што им апостол у својој посланици упућује позив да се предају Богу и да расту духовно како би могли да схвате дубоке истине јеванђеља. Његово проповедање у време оснивања цркве свакако је било пре еванђеоске природе, а не доктринарне. Павле није хтео да говори о дубоким духовним темама све док верници не буду довољно сазрели да их разумеју и прихвате.

Када ми данас радимо с људима, морамо бити свесни Павловог система рада. Ми морамо навести људе да се предају Христу да бисмо могли очекивати од њих да прихвате дубоке истине Његове писане Речи, које ће променити њихов живот.

Када говоримо о редоследу у програму евангелизације, може се радити и о дуготрајном, али и о краћем процесу. Када посетиоци прођу кроз одређени редослед програма и када буду у стању да одговоре на Божји позив, треба их позвати да присуствују серији еванђеоских проповеди или започети низ појединачних библијских часова с њима. Без обзира на које решење се одлучимо, начело је увек исто: прво млеко – једноставне еванђеоске теме за успостављање односа, а затим чврста храна – дубоке истине које наводе на одлучније предање Богу.

Које нам важно Исусово начело евангелизације преноси апостол Јован? Како бисмо данас могли да научимо да га применимо у свом начину приступа људима? Јован 16,12.

Један новообраћени верник био је толико одушевљен истинама које је чуо да је пожелео да их објави свима. Прво што је пожелео да објасни својим познаницима било је његово ново сазнање о »жигу звери«. Без обзира колико је био добронамеран, његов пример још више истиче важност начела о редоследу у програму евангелизације и сведочења.

РЕЗМИСЛИ: Сети се неке библијске истине с којом си се борио и коју си тешко успевао да прихватиш. Шта се догодило после извесног времена? Шта си научио из тог искуства и како ти је оно указало на потребу да будеш пажљивији у свом приступу ближњима?

ИСТИНЕ КОЈЕ НАС СТАВЉАЈУ НА ПРОБУ

Истина која нас ставља на пробу је неко библијско учење које, када га схватимо, захтева значајне промене у нашим веровањима или начину живота. Неке од њих, као што је истина о седмом дану одмора или одбацивању нечисте хране, односе се и на веровање и на начин живота. Све то наглашава потребу да људи прво прихвате Христа као свог Спаситеља и Господа, а да их тек онда треба поучити да нешто чине и мењају.

Текст у Јеванђељу по Јовану 6,54-66 показује да су се неки људи одвратили од Исуса када су се суочили са истинама које су их ставиле на пробу. Зашто се то догодило? Коју поуку овде можемо извући као појединци? Које пробне истине и данас стављају на пробу твоје предање Исусу?

Многи од оних који су слушали Исусову проповед на планинској падини и учествовали у гозби коју им је после тога припремио, пошли су за Њим очекујући да ће се гозба поновити. Када је Исус покушао да њихове мисли усмери на духовну тематику служећи се сликом свога тела и своје крви, они су се повукли. Није се то догодило зато што нису успели да схвате истину да је спасење могуће једино у Христу, већ зато што су одбили да прихвате ту истину. Било је то време пробе, и када више није било изгледа да ће њихове појединачне физичке потребе бити задовољене, одлучили су да оду својим кућама.

Зар није и држање Божјих заповести једна од таквих истина које нас стављају на пробу? На који начин? Јован 14,15.

Овај текст је позив свима који говоре да воле Исуса да озбиљно размотре своје предање Њему. Пре или касније доћи ће тренутак када ће нечије веровање бити стављено на пробу позивом да пређе с речи на дела. Стварност је да понекад, у било којој фази евангелизационог процеса, људи одлазе када се суоче са истинама које их стављају на пробу. Искуство је показало, међутим, да људи много лакше и позитивније одговарају на истину која их ставља на пробу уколико су већ успоставили однос љубави са Спаситељем. Другим речима, и даље је тачно да правилан редослед у изношењу истина доноси најбоље резултате.

Исус је желео да својим ученицима пренесе многа од својих учења, али је добро знао да у том тренутку још нису спремни да их прихвате (Јован 16,12). Његово обећање да ће их Свети Дух упутити на сваку истину (Јован 16,13) односи се и на наше време и на све оне које покушавамо да доведемо Христу.

РАЗМИСЛИ: Колико год да је дар благодати доступан свима, предање на које нас он наводи може понекад да буде плаћено веома скупом ценом. Како бисте могли да помогнете некоме ко се бори да плати цену предања Христу, на било ком подручју живота? Шта си на темељу свог искуства научио о цени предања и како би зато могао да помогнеш некоме ко се налази пред сличним изазовом?

ОДМЕРАВАЊЕ ДУХОВНОГ РАСТА

Само зато што смо објавили неке библијске информације путем јавног предавања, семинара или библијског часа, не можемо бити сигурни да смо у духовном смислу утицали на оне који су нас слушали. Многи људи су присуствовали еванђеоским предавањима, семинару Откривења, библијским часовима или чак и свему томе. Иако су на тај начин стекли интелектуално разумевање библијских истина, не значи да су научене истине уградили у свој систем веровања и начин живота.

Како онда можемо да одредимо да ли су људи којима смо говорили били дирнути истином у толикој мери да промене начин свог живота?

Један важан метод којим можемо мерити нечији духовни раст јесте постављање питања. Постављање питања је добар начин да проценимо докле је неко стигао у свом духовном разумевању и растењу. Питања која ћемо им постављати треба да буду таква да захтевају промишљен и опширан одговор, а не само потврду или одрицање. Нека од њих би могла да гласе:

Шта мислите, шта овај текст говори нама данас? Како бисте ову библијску истину објаснили неком свом пријатељу? Како се осећате када помислите да је Бог ово обећање упутио управо вама? Које бисте промене, по вашем мишљењу, морали унети у свој живот, у свој однос према другима, у своје опште понашање, захваљујући истини коју смо управо проучавали? Како вам ова истина помаже да још више заволите Исуса? Од свега о чему смо проучавали, шта је на вас оставило најдубљи утисак? Шта вам је дало највише наде? Шта вас је уплашило?

Проучавање Библије, као и сва друга евангелизациона излагања, треба да буду логички и правилно поређана. То значи, једноставније истине, које су лакше за разумевање и прихватање, треба да буду објављене у самом почетку, док сложенија проучавања треба да стигну на ред касније, када проучаваоци Библије постану духовно зрелији и способнији да их исправно схвате. Битно је да се пробна питања постављају у току целог низа проучавања и да се тако одређује и прати духовно растење и сазревање онога који проучава.

Проучи следеће текстове и размисли зашто би Бог, који све зна, постављао таква питања: 1. Мојсијева 3,9,13; Матеј 16,13-15; 22,41-46; Марко 9,33; Лука 2,46. Шта нам то говори о чињеници да је постављање питања снажно средство у помагању људима да расту у Божјој благодати?

ПРИПРЕМАЊЕ ЗА ЖЕТВУ

Усмеравати некога на његовом духовном путу слично је припреми за жетву. Они који су обрађивали неку башту знају да постоји одређено време и одређени редослед којих се морамо држати уколико желимо да прикупимо жељени род. Морамо копати, уклонити коров, посејати семе, заливати земљу. Неопходно је, осим тога, да се створи неопходна околина за биљке; неке ће захтевати више светлости, док друге воле више хладовину. Осим тога, неопходно је да се биљке заштите од птица и неких баштенских штеточина. Другим речима, биљка у башти мора да се негује од сејања до брања рода. За људе на духовном путовању, сличан процес започиње пре него што се крсте и мора да се настави и после крштења. У идеалном случају, људима је потребна нега све док и сами не започну да се старају о другима. Ова чињеница поново наглашава животну значајну природу планираног редоследа, који омогућује правилан временски простор, правилне кораке и ствара најбољу заштитну атмосферу, прожету старањем.

Читај параболу о сејачу и Исусово објашњење у Лука 8,4-15. Каком изазову нас излаже ова параболу у погледу неговања обраћеника до зрелости, односно неговања семена које је пало на добру земљу? Види и Јован 16,7.8.13.

Исусово објашњење параболу открива неке занимљиве чињенице. Дванаести стих наговештава да неке особе почињу да верују, али да их Сотона одводи на погрешан пут пре него што се њихова вера довољно учврстила. Тринаести стих описује неке који радосно прихватају Реч. Верују извесно време али, када се нађу у искушењу, бирају други смер. Четрнаести стих спомиње другу групу која слуша, али која никада не узрасте до хришћанске зрелости. Већина људи креће на путовање према Христу и Његовом царству, али у разним фазама њиховог путовања појављују се препреке које заустављају њихов духовни раст.

Само сејање семена врло ретко буде довољно да донесе добар род. Наш изазов као Цркве и као појединаца јесте да сејемо семе јеванђеља, а онда да по правилном редоследу негујемо до духовне зрелости све оне који започињу своје духовно путовање ка Христу.

РАЗМИСЛИ: Који део ове параболу најбоље описује твоје духовно искуство? Које би одлуке могао да донесеш у циљу побољшања свог духовног стања?

Пронађимо циљну групу.

До сада сте свакако открили да стратегија евангелизације коју смо пратили из седмице у седмицу захтева много више времена од једног тромесечја да би се остварила. На пример, свакако да не можемо очекивати да би се локалне могућности обучавања верника могле открити, планирати и остварити у току једне седмице. Међутим, док размишљате о обуци и где би се ваш проповедник могао уклопити у општи план месне цркве, важно је да размотрите проблем бирања циљне групе.

Следеће чињенице свакако треба размотрити:

1. После саветовања с пастором, старешинама и вођом еванђеоских активности месне цркве, одлучите коју врсту сведочења и програма евангелизације желите и која ће бити ваша циљна група. Избор циљне групе ће вам помоћи да се усредсредите на све аспекте процеса. На пример, ако се одлучите за програм за децу, било би добро да свој програм оглашавате по школама и у суседству, међу младим породицама. Друге циљне групе могу да буду пензионери, незапослени, студенти, и тако даље.

2. Усредсређивање на циљну групу помоћи ће вам да изаберете најбоље особље, место, време и врсту рада после евангелизације. Оно ће вам омогућити најбољу процену успеха после завршетка програма, и усмерити вас на најбољи програм молитава.

3. Можда и не морате да гледате даље од своје цркве када будете бирали циљну групу. Узмите у обзир пријатеље који посећују наша богослужења, али још нису крштени и на некрштене младиће и девојке у цркви.

ПИТАЊА ЗА РАСПРАВЉАЊЕ:

1. »Једна истина која се прими у срце припрема место за другу истину« (Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, vol. 6, стр. 449). Којим редоследом би требало објављивати истине да би проповедање било најуспешније? Зашто Христова откупитељска смрт треба увек да буде на првом месту у свему што говоримо?
2. »Христос је привлачио срца својих слушаца себи показујући им своју љубав и онда, мало-помало, када су били у стању да разумеју и прихвате, откривао им је тајне свога царства. И ми морамо научити да прилагодимо своје напоре положају људи – да се сретнемо с њима тамо где се налазе« (Ellen G. White, *Evangelism*, 57). Како љубав према људима којима говоримо о Божјој Речи треба да утиче на начин на који им износимо библијске истине, а посебно оне тачке доктрине које представљају изазов њиховим досадашњим веровањима?

ЛИЧНА ЕВАНГЕЛИЗАЦИЈА И СВЕДОЧЕЊЕ

Текстови за проучавање: Дела 4,13.14; Јован 1,37-50; Псалм 139; 1. Петрова 3,1-15; Јован 4,37.38.

Текст за памћење: »Ви сте моји свједоци, вели Господ, и слуга мој којег изабрах« (Исаија 43,10).

Кључна мисао: Они који осећају радост због сигурности у спасење пожелеле да помогну и другима да стекну то исто искуство.

Иако ће многи људи чути радосну вест о Исусу преко црквених напора да евангелизује и сведочи, постоји и посебан начин на који утицај појединаца значајно доприноси успеху заједничких црквених програма. У току последњих деценија, истраживања су показала да су пријатељи, рођаци, суседи или познаници – надахнути силом Светога Духа – били нај-утицајнији фактор у довођењу људи до одлуке да своје срце предају Исусу. Истраживања су показала да скоро 83% нових верника каже да је утицај њихових пријатеља, рођака и познаника био веома значајан. Од оних који су присуствовали неком облику јавних евангелизационих активности пре него што су приступили Цркви, 64% је дошло на богослужења на позив својих суседа и пријатеља.

У току ове седмице размотрићемо неке библијске примере еванђеоског рада, своју повезаност са Исусом и свој утицај на оне који живе у нашој близини.

Наш лични однос са Христом имаће велики утицај на успех који постижемо у сведочењу за Њега. Врло је лако научити неколико формула за сведочење и објављивање јеванђеља и онда кренути у својој наводној снази и мудрости на посао. Иако Бог може да благослови наше напоре, увек морамо да подсећамо себе да је то Његов посао, и да га можемо обавити само Његовом снагом. Да ли само желимо да ширимо знање, ма колико оно било важно, или желимо да људи успоставе животворни духовни однос са Христом? А како бисмо и могли да другима пренесемо нешто што ни сами немамо?

Наравно, има увек примера људи који су, иако сами врло слаби у вери, иако се и сами спотичу и на ивици су да отпадно – постали Божја оруђа да друге доведу Исусу. У једном великом граду пре доста година, једна млада жена, пошто је постала верница наше Цркве, неуморно је радила да обрати свога брата. После много година, брат се коначно крстио. Месец дана после тога, сестра је напустила веру и никада се више није вратила у Цркву. Иако се случајеви слични овоме и даље догађају, чињеница је да смо снажнији сведоци за Христа када је наша веза с Њим чврста.

Читај текст у Делима 4,13.14. Шта ти текстови откривају о односу који су Петар и Јован одржавали са Исусом и шта им је тај однос омогућио да постигну? Шта је Лука хтео да каже када је написао: »А знадијаху их да бијаху са Исусом.« Шта то значи? Како треба да изгледа верник који је управо био са Исусом?

Поука Божје Речи је прилично јасна. Када мислимо о својим личним мисионарским пољима, када видимо да је пшеница већ сазрела и да су хитно потребни радници, ми треба да дозволимо Господу да нас привуче к себи тако да успоставимо близак однос с Њим, однос који ће нам дати снаге коју иначе никада не бисмо могли добити.

РАЗМИСЛИ: Како изгледа твој лични однос с Господом? Како твоја присутност, твој начин говора, начин понашања, поступања према људима открива какав је твој однос према Богу? Буди болно искрен према себи, колико год можеш.

Док је гледао мноштво људи пред собом, Исус је осетио сажаљење (Матеј 9,36). Понекад бисмо помислили да је Исус једноставно посматрао мноштво, али, у стварности, Он је видео сваког појединца у том мноштву. На исти начин, и ми треба да будемо свесни сваког појединца у мноштву кроз које се крећемо или са којим живимо. Наша Црква може да буде свесна појединаца у мноштву једино ако верници делују на појединачној основи са онима који се налазе у подручју њиховог утицаја.

Они са којима се лично срећемо на разним нивоима блискости представљају, заправо, наше лично мисионарско поље. Из свог најужег породичног круга ми бисмо могли да кренемо према другим рођацима, пријатељима и познаницима. Понекад и други могу да се привремено нађу у сфери нашег утицаја и да привремено постану део нашег личног мисионарског поља.

Прочитај текст у Јовану 1,37-42. Зашто је Андрија, пре него што је о томе говорио било коме другом, обавестио свог брата да је нашао Месију?

Андрија је био ученик Јована Крститеља, и пошто је Јованова служба била да припреми пут Исусу Христу, разумљиво је да су неки његови ученици постали Исусови следбеници. Разговор са Исусом толико је узбудио Андрију да је сместа кренуо да тражи особу која му је била најближа, свога брата, с којим је провео многе бесане ноћи хватајући рибу у Галилеји.

Прочитај текст у Јовану 1,43-50. Шта се ту догађало? Који се међуљудски односи овде наглашавају? На који начин је Филип одговорио на сумњичавост Натанаила? Коју поуку можемо да извучемо из овог догађаја, поуку која нам може помоћи да схватимо како се одиграва лично сведочење?

Рано хришћанство изгледа да је добило замах захваљујући друштвеним везама у околини Капернаума и Витсаиде. Приметите да се Филип није препирао када је Натанаило изразио сумњу да Месија може доћи из малог, незнатног, забаченог села. Он само упућује једноставан позив: »Дођи и види!«

РАЗМИСЛИ: Ко ме би у својој непосредној околини могао да посведочиш о Исусу? Колико би морао да се жртвујеш да би постао успешнији и бољи сведок за Христа?

МОЈЕ ЛИЧНЕ МОГУЋНОСТИ

Када нас вођа еванђеоских активности у цркви позове да се укључимо у евангелизацију и сведочење, често мислимо да су други много боље оспособљени и талентованији за тај посао од нас. Други нам изгледају много самопозданији и спремнији. Међутим, Библија нам открива да Бог не тражи, бар не увек, оне који су најоспособљенији већ оне који су вољни да буду употребљени, без обзира на своје дарове и таленте.

Добар пример тога је Мојсије када је био позван да ослободи свој народ из ропства у Египту. Мојсије је могао да наведе много разлога зашто би неко други био много подобнији да обави дело које је Бог затражио да се обави (2. Мојсијева 3,11; 4,10). У својим мислима, Мојсије је могао да наведе довољно изговора да не прихвати посао који му је Господ нудио.

Одговарајући на позив да се укључе у неку еванђеоску делатност, многи понављају Мојсијеве изговоре: »Ко сам ја да будем предложен за такво одговорно место?«, »Шта ако ми људи буду постављали тешка питања?«, »Нисам довољно добар као говорник.« Ми се можемо насмешити на Мојсијеву мисао да Бог поново треба да размотри своју одлуку о избору особља, али је Бог знао Мојсијеве могућности и упркос његовом страховању и бригама, он је био најбоља особа за тај посебни задатак.

Мојсијево позивање да води Божји народ треба да нас осведочи да нас Бог познаје много боље него што ми сами себе познајемо. Бог се не усредсређује на наша пређашња достигнућа, него на наше личне скривене могућности. Сваки верник има неслућене снаге и способности које може да уложи у Господње дело.

С друге стране, морамо се чувати да не истрчавамо сувише самопоздано пре него што нас Господ позове. Иако је истина да треба да испитujemo своје срце да бисмо установили где се налазимо на духовном плану, морамо узети у обзир да је људско срце више него преварно када је реч о оцењивању самога себе. Зато је добро да тражимо од Бога да нас испита и да нам покаже наше право стање, јер наше стање има велики утицај на наше могућности.

Прочитај Псалм 139. Зашто Давид тражи од Бога да испита његово срце? Каква се поука ту крије за нас, не само на подручју сведочења већ и у целокупном нашем односу према Господу? Шта бисмо из овог псалма могли одмах да узмемо за себе? Каква се утеха, нада и охрабрење крију у њему за нас? У исто време, шта нам он говори о променама које треба да унесемо у начин живота какав сада водимо?

СВЕДОЧАНСТВО ПРАВЕДНОГ ЖИВОТА

Да ли дела заиста говоре гласније од речи? Да, тако је. Према томе, истина је да се порука може упутити и делима без речи, мада је истина да се снажна порука исто тако може упутити и речима без дела. Ипак, има нечег веома моћног у поруци која обухвата и дела и речи у међусобном складу. Говорити да волиш Бога, а онда се понашати као да није тако, свакако да представља лицемерје. Најгоре сведочанство које се може дати јесу речи које се не слажу с делима, или дела која се не слажу с речима.

Доследност говори веома гласно. Иако може изгледати да ваша породица или познаници не слушају оно што говорите, они веома пажљиво посматрају да би установили да ли су ваше речи у складу са оним што чините, са животом којим живите.

Прочитајте текст у 1. Петровој 3,1-15. Шта нам ови стихови говоре о сили хришћанског живота и његовој моћи да задобије невернике за Бога? Замислите снагу која би пратила наше сведочење када бисмо живели онако као што пише у овим стиховима. Коју поруку нам посебно упућује 15. стих у целокупном контексту нашег личног сведочења? Види и Матеј 5,16.

Можемо да замислимо проблем који би настао када би нека незнабошкиња прихватила Христа док би њен муж и даље остао незнабожац. Њена одговорност за његово спасење могла би је навести да постане незадовољна због његове упорности и да му почне приговарати и гуњати на сваком кораку. С друге стране, као што Петар предлаже, она би могла да остане верна своме Богу и да се моли да њен побожни живот задобије њеног неверног мужа за Учитеља. Другим речима, она би могла да својим поступцима у свакодневном животу доследно и снажно сведочи у прилог своје вере.

Допустити да наша светлост сија значи искористити све могућности да позитивно утичемо на изгубљене људе и жене. Они који живе око нас не смеју само да чују наше речи, они морају да виде наша дела, јер ће само у том случају схватити да Божја сила делује преко нас, а Свети Дух ће деловати да препознају благослове Божје присутности у нашем животу и могућности да се то оствари и у њиховом. Људи морају бити осведочени да хришћанство није само име које носимо већ и однос с Богом који смо успоставили. Коришћење примера је важна метода поучавања, а хришћани су пример без обзира да ли то желе или не желе. Ми сведочимо оним што чинимо чак и више него оним што говоримо да верујемо. Иако та мисао звучи застрашујуће, веома је истинита.

МОЈ ДОПРИНОС ЦЕЛИНИ

У току ове седмице разматрамо своје лично мисионарско поље и своје могућности сведочења и проповедања јеванђеља. Међутим, важно је и да схватимо истину да лични напор сваког верника доприноси укупном еванђеоском напору целе Цркве. Да ли знате којим се методама служи ваша црква у свом раду да задобије људе за Христа? Ви можете позивати људе из вашег личног мисионарског поља да присуствују програмима ваше цркве. С друге стране, да ли вође евангелизације у вашој цркви знају шта ви радите у свом личном мисионарском пољу? Они би могли да вас подрже својим молитвама и разним средствима.

Читај текст у Јовану 4,37.38. Које охрабрење можемо да извучемо из Исусових речи да један сеје, а други жање? Шта је Он желео тиме да каже и како се та истина показала у твом животу и раду?

Веома је вероватно да је Исус овде говорио о семену јеванђеља које је посејао Он сам, али и о семену које су сејали Јован Крститељ и жена Самарјанка. Ученици су жњели тамо где су други сејали, и заиста је дошло време да се сејачи и жетеоци заједнички радују.

Када је рекао: »Други је који сије, а други који жње«, Исус није хтео да нагласи да смо ми као људи или сејачи или само жетеоци. Иако су наше цркве много више нагласка стављале на жетеоце, велика је истина да би жетеоци узалуд чекали жетву да није било сејача. Ми смо сви позвани и да сејемо и да жањемо, и у свакој цркви треба да буде много наизменичних делатности сејања и сабирања плода. Може се лако догодити да оно што смо посејали у свом личном мисионарском пољу црква заједнички пожање као плод свог еванђеоског програма. Може се догодити да семе које су други посејали буде пожњевено када се појави у нашем личном мисионарском пољу.

Док размишљамо о томе како сваки појединац доприноси успеху целине (1. Коринћанима 12,12-27), морамо имати на уму да је пре сејања неко морао да очисти и пооре земљу.

Јасно је да су сејање и прикупљање плода делови процеса који се наставља пошто новообраћеник буде примљен у Цркву. Жетва не сме да буде остављена у пољу, већ мора да буде прикупљена у житнице.

РАЗМИСЛИ: Како би се могао активније укључити у процес сејања и прикупљања рода у својој цркви? На које начине и твоја вера јача када радиш на спасавању ближњих? Шта мислиш, зашто је то тако?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Духовно припремање за личну службу.

Иако не можемо потценити важност познавања Библије и доказа-них метода сведочења и проповедања јеванђеља, морамо бити и врло пажљиви да не занемаримо лично духовно припремање. Битни чинилац у личном духовном растењу је свакако Свети Дух, а да бисмо искусили силу Светога Духа у свом сведочењу морамо Му дозволити да уђе у наш живот.

Када хришћани почну да служе свом Богу, постају свеснији и својих духовних потреба. Када затраже и добију већу силу Светога Духа који станује у њима, они добијају снагу за трајну службу.

Кључ је свакодневно предање сопствене воље Божјој вољи, свакодневна спремност да умремо себи, свакодневно примање Христове благодати у свој живот, свакодневно подсећање на све што нам је Бог дао у Христу и на све што Он тражи да учинимо у знак одговора на Његову милост и љубав.

ПИТАЊА ЗА РАСПРАВЉАЊЕ:

1. У вези са задобијањем људи за Христа, Дух пророштва истиче следећи изазов: »Ваш успех неће зависити толико од вашег знања и достигнућа колико од ваше способности да нађете свој пут до срца људи« (*Gospel Workers*, стр. 193). Која се важна истина овде наглашава? Уосталом, колико смо само пута доживели да људи одбацују снажне и уверљиве доказе које им износимо у прилог своје вере. Тако често сама доктрина – без обзира колико је библијска, логична, оплемењујућа и разумно објављена – не успева да утиче на особу која је затворила своје срце. Како, онда, да продремо у то срце? У овом контексту, колико је важније да живимо онако како говоримо него да само говоримо?
2. Размислите о следећем цитату док разматрате како да своје духовно искуство поделите с другима: »Последњи зраци милосрдне светлости, последња порука милости која ће бити упућена свету биће откриење Његовог карактера љубави. Божја деца треба да прикажу Његову славу. У свом властитом животу и карактеру она треба да покажу шта је Божја благодат учинила за њих« (Елен Г. Вајт, *Поуке великог Учитеља*, стр. 415.416 /ориг./). Поставља се питање: Како ми на свакодневни и практични начин »приказујемо славу Божју«? Колико често смо у последња 24 сата приказали Божју славу, Његов карактер, у свом животу? Какву врсту сведочанства о вашој вери открива ваш начин живота? Како би ваша месна црква као целина могла да покаже Божју славу?

ЗАЈЕДНИЧКА ЕВАНГЕЛИЗАЦИЈА И СВЕДОЧЕЊЕ

Текстови за проучавање: Проповедник 4,9-12; Псалом 37; Филиплјанима 1,5-18; Ефесцима 4,15.16; Колошанима 1,28.29.

Текст за памћење: »И што си чуо од мене пред многијем свједоцима оно предај вјернијем људима који ће бити вриједни и друге научити« (2. Тимотију 2,2).

Кључна мисао: Сејање Господње истине није ограничено само на проповеднике. Истину треба да шире сви који тврде за себе да спадају у Христове ученике.

Као што смо видели, важно је да сви верници препознају своје богодане способности и могућности. Библија наводи много примера верника који су се служили својим даровима док су под управом постављених старешина учествовали у заједничком еванђеоском подухвату.

У Делима 13,13 Лука, спомињући Павла и »његово друштво«, наговештава да је апостол Павле био признати старешина једне мисионарске групе у коју је био укључен и Варнава (Дела 13,1). Извештаји у Делима показују да су Павле и Варнава радили заједно (Дела 13,50; 14,1).

Понекад је некоме тешко да се укључи у програм евангелизације и сведочења у месној цркви зато што старешине нису увек спремне да потраже способне људе и да их позову да раде заједно с њима.

Прошле седмице смо разматрали доприносе појединачних верника заједничком програму цркве у сведочењу и евангелизацији. Ове седмице ћемо проучавати нека питања повезана са заједничким програмима цркве и како појединци могу да буду обухваћени њима.

ДА ЗНАЈУ И ДЕСНИЦА И ЛЕВИЦА

Већина верника у цркви је веома запослена; други, из разних разлога, чине сразмерно мало. Било како било, верници често не знају шта њихова црква као целина планира да ради па, према томе, не могу ни да виде како би као појединци могли да допринесу остварењу заједничких планова.

Како Соломун наглашава важност заједничког рада? Како нам његове речи могу корисно послужити и у другачијим условима? Проповедник 4,9-12.

Ови текстови наглашавају важност узајамног помагања, подршке и старања, без обзира на ситуацију. Оно што је добро за двојицу или тројицу, добро је и за целу месну цркву. Да би се благослови, наведени у поменутиим стиховима, могли добити, сваки верник мора да буде обавештен о активностима других. Ако неко није обавештен шта други раде или планирају да раде, како би могао да зна каква се подршка очекује и када? Ако разматрамо ове текстове имајући у виду програм сведочења и евангелизације у својој месној цркви, опет долазимо до истог закључка да већина верника, ако није обавештена о свему што се догађа, не може да пружи подршку и помоћ када се за то укаже потреба. То је жалосно, јер они који се налазе у првим редовима сведочења и објављивања јеванђеља управо због недостатка подршке могу да помисле да никоме није стало до сведочења и евангелизације, иако је у ствари реч само о томе да други не знају шта се догађа или планира.

Следећи текстови описују вернике који подржавају посебне делатности у цркви. Како су, по твом мишљењу, управо те делатности доприносиле успеху укупне мисије ширења јеванђеља? Дела 16,14.15.33.34.

Оно што на први поглед можда изгледа као потпуно неповезано с програмом цркве у погледу сведочења и проповедања, може се касније показати као битно за успех целог процеса. Они који обезбеђују храну и стан путујућем еванђелисти обављају исто тако важну мисију као и они који воде еванђеоске састанке. Многи верници би се јавили да помогну када би знали шта се догађа и шта се очекује, и када би били сигурни да је њихов допринос саставни део целокупног програма цркве. У том контексту, добро је да левица тачно зна шта ради десница.

РАЗМИСЛИ: Размисли неколико тренутака о делатностима своје цркве на подручју сведочења и евангелизације. Да ли знаш све шта се догађа у цркви? Да ли знаш у којој фази се дело управо сада налази у оквирима годишњег програма? Како би се могао потпуније укључити у деловање своје цркве на еванђеоском плану?

Често у планирању сведочења и евангелизације учествује врло мали број верника. А потом, када се планови начине, тих неколико верника почињу да наговарају друге да учествују у њиховом остварењу. Било би много боље да је већа група била укључена у рад од самог почетка. Управо зато Правилник цркве каже да је основни задатак одбора цркве да планира и унапређује евангелизацију у свим њеним фазама.

Шта нам апостол Павле каже о неопходности планирања? На које последице недостатка правилног планирања Павле истовремено указује? 1. Коринћанима 14,40.

Црква може да начини изванредан број грешака када разматра своје деловање на подручју сведочења и проповедања јеванђеља. Може се десити да она постави циљеве, али да не пронађе и методе којима се ти циљеви могу остварити. С друге стране, она може да следи одређене методе рада не постављајући себи одређене циљеве. Или, може да планира и да ради, али да затим не оцењује успехе и пропусти у свом раду. Циљеви и планови иду руку подруку, али су циљеви увек на првом месту; после тога се приступа планирању како да се постављени циљеви и остваре. Осим тога, процес оцењивања треба да помогне цркви да остане на правом путу и да оцени колико је напредовала према циљу.

Свака месна црква мора да буде свесна да они који су учествовали у постављању циља на неки начин себе сматрају »власницима« тога циља. Они који су учествовали у планирању делатности обично се сматрају позвани да усмеравају и сам процес. Зато је необично важно да што је могуће више верника учествује у свим фазама планирања и рада да би се што шири круг верника укључио у његово остваривање. Ако се то не догоди, онда ће добро замишљени дугорочни планови пасти на плећа изабране мале групе, која ће се старати о њиховом остварењу док ће сви остали стајати по страни. У таквом случају, мало је вероватно да ће уследити успех.

Читај Псалм 37. Које обећање о успеху дела сведочења и евангелизације можемо наћи у овом тексту? Која начела и обећања се такође налазе у овом псалму?

РАДИТИ У ГРУПАМА

Логично је мислити да је било ситуација када је сваки од ученика проповедао своју веру појединачно и појединцима, али највећи део времена ми их видимо како раде заједнички с другим ученицима или уз подршку других верника. Има нечег посебног када се делује у оквирима свеопштер плана и када се осећа подршка и охрабрење других припадника групе.

Библија нам даје план успешног сведочења и евангелизације и зато не би требало да будемо изненађени што Бог, и данас, када подигне некога и додели му значајну одговорност, надахне такође и групу да се окупи око тог предводника.

Проучи текстове у Матеју 10,2-4; Марку 3,16-19 и Луки 6,12-16. Коју једноставну поуку можемо извући из тих стихова?

Нема никакве сумње да су први верници радили заједнички, по групама. Наравно да то има много смисла. Осим што свако од нас поседује таленте и способности који другима недостају, сви се осећају много сигурнији када наступају заједно. Даље, ту је и свест о одговорности, јер вас други посматрају, али могу и да вам пруже помоћ, да вам помогну да не скренете с пута и да не начините неку трагичну грешку. Чврсто повезана група браће и сестара од којих свако чува оног другог, која има заједнички циљ задобијања душа за Господа, представља идеално средство да се допре до других људи.

На који начин Павлов опис рада верника у Филиби показује да су они заједнички приступали раду на проповедању јеванђеља? Филибљанима 1,5-18.

У почетку своје Посланице Филибљанима Павле говори о заједништву верника у делу јеванђеља (Филибљанима 1,5). Они су бранили јеванђеље и потврђивали његову веродостојност (Филибљанима 1,7). Изговарали су Божје поруке без страха (Филибљанима 1,14). Павле изражава своју радост што се Христос без престанка проповеда (Филибљанима 1,15-18). Имајмо на уму да Павле пише цркви, а не појединцима. Наравно, морало је бити и појединаца који су проповедали јеванђеље, али већ сама чињеница да Павле изриче похвалу цркви говори да је ово проповедање јеванђеља било заједнички подухват.

РАЗМИСЛИ: Да ли сте икада били у искушењу да кренете погрешним путем у проповедању јеванђеља, али вас је утицај групе сачувао од тога? Зашто је неопходно да покажете скромност и одговорност када радите заједно с групом верника?

СВАКО ОБАВЉА СВОЈ ДЕО ПОСЛА

Када се јединствена црква усредреди на свој еванђеоски задатак, Господ благосиља њене сједињене напоре. Пажљиво проучавање Библије показује колики је део Новог завета написан да покаже хришћанима како да живе и раде заједнички и сложено. Напомињање заједништва стално се понавља на страницама новозаветног текста. Верницима је заповеђено да воле једни друге (Јован 15,12), да опраштају једни другима (Ефесцима 4,32), да се моле једни за друге (Јаков 5,16). Осим спомињања заједништва верника, има и много текстова који говоре о цркви као заједници, о раду који она обавља и о њеном растењу.

Како заједништво у раду доприноси расту и изградњи цркве? Ефесцима 4,15.16.

Павле нам каже да је Божја воља да растемо у Исусу Христу. Тиме показује да се сви налазимо на духовном путовању. Међутим, текст објашњава да развој сваког појединца утиче на раст Тела и бројчано и духовно.

Када верници расту у Христу, догађа се нешто прекрасно, чак натприродно. Они су »састављени и склопљени«
захваљујући својим појединачним доприносима Цркви као целини. Врхунац успешности свака црква достиже када сваки њен део обавља свој део посла. Према тексту у Делима 1,12-14, шта су први верници чинили док су чекали у Јерусалиму на изливање обећане силе Светога Духа? Одговор може да нам каже много о томе шта значи заједничко богослужење. Заиста, све док се сила Светога Духа није излила на вернике, они нису били спемни да обаве свој еванђеоски задатак. Ова група, око стотину и двадесет душа, била је здружена у истрајној молитви. Нема сумње да их је Исусово обећање Светога Духа сјединило у молитви док су чекали силу која ће их оспособити да испуне Господњи налог. И ми, као Црква, треба да чинимо то исто.

РАЗМИСЛИ: Док размишљате о својој месној цркви, поставите себи ово питање: **Колико времена и труда улаже моја црква, као сједињена целина, у сведочење, евангелизацију и проповедање, а колико времена троши на своје унутрашње проблеме, у вези са литургијом, обликом богослужења, музиком и сличним стварима? Поразговарајте о својим одговорима у суботу.**

ПОТРЕБА ЗА СЈЕДИЊАВАЊЕМ НАПОРА

Добро је речено да хришћанство које не почиње с појединцем, уопште и не почиње, и да хришћанство које завршава с појединцем, ту и завршава. Ова реченица наглашава важност сваког новог верника који се укључује у тело Цркве. Као и кад су у питању сведочење и евангелизација, подједнако је тачно да се укључивање у заједништво не може препустити само неким изабраним појединцима. Укључивање у заједништво је посао целе цркве.

Које посебне циљеве је Павле поставио свим новообраћеним верницима? Колошанима 1,28.29.

Хришћанска зрелост, растење до пуне мере раста у Христу (Ефесцима 3,19), представља прави циљ месне цркве. Рад на сазревању нових верника исто је тако важан као и напор да прихвате Христа и да се придруже цркви. У ствари, рад цркве на укључивању у заједништво допринеће да њени еванђеоски напори не остану без плода, да не представљају губљење времена. Обично, пре него што се било који пројекат сведочења и евангелизације покрене, треба уложити и времена у припремање цркве. То је и време када се бавимо питањем превоза, старања о деци, служби поздрављања, молитвеним групама, групама за посећивање. Апостол Павле би свакако желео да се усредсредимо на укључивање у заједништво као на важан део припреме цркве. Размотрите и следећа питања:

Шта је важније питати, и зашто: Како би се нови верници могли укључити у црквени живот и програме цркве? Како да се црква укључи у живот нових верника и како да им помогне да sazре? Да ли су обе ове замисли међусобно повезане, и на који начин?

Врло често сматрамо да је постевангелизациони рад и укључивање у заједништво верника задатак који треба да обави онај који је новог верника довео Исусу Христу. Међутим, треба само размислити колико је апостола Павлу било немогуће да негује све обраћенике које је довео Христу у току своје дуге еванђеоске службе, па схватити како та идеја нема библијски темељ. Постевангелизациони рад није само задатак једног или двојице еванђелиста, већ је то дело целе цркве. Сувише често јадикујемо над чињеницом да обраћеници улазе у цркву на предња врата, а излазе на задња врло брзо после уласка. То је заиста трагедија с вечним последицама.

РАЗМИСЛИ: Сети се нових верника у својој месној цркви. Како би могао управо ти – не пастор, или старешина или ђакон - већ управо ти да се укључиш у дело помагања тим верницима, како би се учврстили у Цркви и у њеним учењима?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Поставити реалне евангелизационе циљеве.

И као црква и као еванђеоска екипа треба да се потрудимо да сваки напор у сведочењу и објављивању јеванђеља сеже ка остваривим циљевима. Наводимо неколико подручја размишљања на која треба посебно да обратимо пажњу:

У оквиру могућности. Финансије имају важну улогу у многим нашим напорима Цркве. Треба размотрити трошкове оглашавања, превоза, поштарине, освежења, да споменемо само неке од трошкова еванђеоских активности.

У оквиру достигнући. Да ли су постављени циљеви заиста оствариви? Да ли заиста имамо новца, времена, подршке, опреме и особља да постигнемо постављене циљеве? Боље је да започнемо скромно, а да извођењу већег пројекта приступимо када се и остали придруже тиму, јер се тренутно кључна подршка даје осталим важним областима.

У оквиру подршке. Ако је нека еванђеоска делатност успешна, вредна је да се понови. Ако је ваша служба само део шире активности цркве, тада треба да се потрудите да јој осигурате подршку у будућности.

Потреба за оцењивањем. Потрудите се да оцените све аспекте службе, особља, финансија, обуке, резултата, да наведемо само нека подручја. За трајне службе, треба одредити редовно време оцењивања и држати га се. Осим тога, оцените колико ваша служба доприноси општем успеху евангелизационих напора ваше цркве.

ПИТАЊА ЗА РАСПРАВЉАЊЕ:

1. Зашто цркве које су растрзане унутрашњим сукобима врло ретко улажу напоре да проповедају јеванђеље? С друге стране, у којој мери би заједнички напор да се проповеда јеванђеље могао да уједини и ојача такву цркву? Како би ти могао да помогнеш својој цркви да престане да се бави собом и да се посвети делу објављивања јеванђеља другима? Зашто је то толико важно?
2. Док будеш размишљао о следећем цитату, имај на уму своју месну цркву. У којој мери су њени верници заузети сведочењем и заједничким радом на подручју евангелизације? Шта ти мислиш о тимском раду?

»Радећи у местима где већ има оних који су у вери, проповедник се не би смео у првом реду бавити обраћањем оних који не верују, већ настојањем да обучи вернике за прихватљиву сарадњу« (Ellen G. White, *Gospel Workers*, стр. 196).

Колико верника твоје месне цркве има и најмању идеју о томе како треба радити на обраћању душа? Ако их нема много, на који начин би таква ситуација могла да се промени?

ОБУКА ЗА ЕВАНГЕЛИЗАЦИЈУ И СВЕДОЧЕЊЕ

Текстови за проучавање: Матеј 4,19; 11,1-11; 10,1-14; 1. Петрова 5,8; 2. Петрова 3,9.

Текст за памћење: »И рече им: хајдете за мном, и учинићу вас ловцима људским« (Матеј 4,19).

Кључна мисао: Ми прво морамо да будемо утемељени у свом односу са Христом па тек онда можемо бити »опремљени« да успешно сведочимо за Њега.

Скоро да је немогуће да неко ко није осведочен у своје спасење буде у стању да води другога у близак спасоносни однос са Исусом Христом, иако се то понекад заиста може догодити. Такви могу да убеду некога да поверује у неке библијске доктрине, чињенице и хронологије. Таква осведочења и веровања могу навести људе да унесу значајне промене у свој начин живота. Међутим, пошто се добра дела могу чинити и без Исуса Христа, неопходно је да свако обучавање у погледу сведочења и ширења јеванђеља садржи у себи и доктринарне и духовне елементе. Да би могао да буде прави еванђелиста, верник мора да буде чврсто утемељен у »вечном јеванђељу« и да стиче искуства у њему. И управо то јеванђеље на крају доноси веру, признање, обраћење, сигурност и учеништво.

У току ове седмице установићемо да је духовно и ваљано обучавање верника за дело сведочења и евангелизације утемељено на библијским начелима и да морамо учинити све што до нас стоји да оно постане стварност у нашим месним црквама.

ПОТРЕБА ЗА ОБУЧАВАЊЕМ

Исус је упозорио своје ученике (Матеј 9,37) да је жетва преобилна, али да недостају жетеоци. Данас је жетва далеко већа, а радника и даље има мало. Постоји велика потреба да се пошаљу у поља жетеоци који су темељито обучени и опремљени. Иако остаје вечна истина да је утицај Светога Духа основни чинилац успеха у сведочењу и проповедању јеванђеља, и даље је важно да они које је Бог позвао у своју службу буду обучени и теоретски и практично. У складу с текстом у Ефесцима 4,11.12 треба уложити озбиљне напоре да се верници обуче за разне видове службе.

Бог је обећао да ће благословити старешине неким одређеним даровима који ће их оспособити да буду предводници и учитељи верника, који ће им омогућити да обучавају вернике за еванђеоску службу. Никада се не може довољно нагласити чињеница да пастори, еванђелисти и учитељи не следе библијске смернице ако цели посао обављају сами и не труде се да и друге обуче за службу. Сваки верник који је обучен за дело сведочења и објављивања јеванђеља мора да гаји чврсто уверење да је Божја воља да свет буде спасен од греха, да је Он сам одредио да Црква проповеда радосну вест изгубљеном свету, да је Божја воља да Његова Црква у свету расте.

Читај текстове у Матеју 4,19 и Марку 1,17 имајући на уму текст у Матеју 28,19. Зашто је тако значајно што је Исусова прва забележена заповест гласила: »Хајдете за мном и учинићу вас ловцима људским«? Шта та заповест значи нама, данашњим хришћанима, који добро разумеју поруке тројице анђела из Откривења? Колики део наших напора представља »бацање мрежа«, а колики је посвећен само »неговању сопствених чамаца«?

Значајно је да Исус није само позвао своје ученике да буду »ловци људи«. Он није рекао: »Хајдете за мном и будите ловци људи.« Не, Он је нагласио: »И учинићу вас ловцима људи.« Већ у самом почетку свога дружења са Исусом ови људи су морали да схвате да се уписују у посебну школу, да почиње важна обука. Исус их је позвао да се укључе у атмосферу учења у којој ће бити обучени за дело на које их је Он позвао. Ученици ће имати прилику да уче посматрањем и понављањем. Тек када у локалним приликама буду научили шта да чине и како да то чине, Исус ће их послати у далеки свет. Без одговарајуће обуке, поучавања, личног духовног узрастања, дело објављивања јеванђеља ближњима изгледало је немогуће.

Постоје две врсте знања које треба да стекну они који желе да раде за Господа, а једно води другоме. На првом месту је упознавање са Исусом, а на друго место долази знање како да Христа покажемо другима, како да другима откријемо шта Он нуди целом грешном људском роду.

Прочитај текстове који говоре о томе како је Исус нахранио 5 хиљада људи (Матеј 14,13-21; Марко 6,30-44; Лука 9,10-17; Јован 6,1-14). Шта је требало да Исусови ученици науче из тог догађаја? Како им је он могао послужити као обука за њихову будућу службу? Шта мислиш, шта су још могли да примете, а што није изричито наведено у Библији? Шта Дух пророштва додаје овим извештајима? Чезња векова, 39. поглавље.

Како је морало бити узбудљиво не само слушати највећег Проповедника свих времена већ Га и посматрати док говори о Господњем царству (Лука 9,11) на такав начин да је чежњу за тим царством разбуктао у сваком срцу.

Начело учења посматрањем може се применити на свакога. Учење из књига или слушање поука учитеља увек мора да буде утемељено на посматрању и укључивању. Исус је очекивао од ученика Јована Крститеља да уче на темељу онога што виде и посматрају.

Шта су ученици Јована Крститеља имали прилику да посматрају и шта је Исус очекивао од њих да кажу Јовану? Коју поуку је Исус тиме упутио не само Јовану већ и својим ученицима? Матеј 11,1-11.

Јован Крститељ је претходно представио Исуса као Јагње Божје које узима на себе грехе света. Међутим, када је био бачен у тамницу, без могућности да проповеда, Јован је добијао само извештаје о Исусовом раду, и то из друге руке. Изгледа да га је тамновање навело да у извесном степену посумња у Исуса. Када се сумње појаве, морамо се обратити Исусу, а управо то је и Јован учинио. Исус је Јованове ученике послао натраг њиховом учитељу да кажу шта су видели и чули. Пошто су њихови извештаји охрабрили Јована, остаје нам да се упитамо како је оно што су видели и чули утицало на њихово сопствено сведочење и еванђеоску службу.

РАЗМИСЛИ: Ми у највећем броју случајева не можемо да чинимо чуда каква је Исус чинио. Али, ако смо спремни да умремо себи и да живимо за ближње, шта можемо учинити у сопственом делокругу, а што би подсећало на дела која је Исус чинио?

Без обзира колико књига неко може да прочита о свом омиљеном спорту, без обзира колико такмичења може да посматра, ако жели да буде учесник, мора да се обуче и да изађе на игралиште. Ми то називамо непосредним искуством, учењем на темељу примене знања, а без тога нико неће бити оспособљен да обави задатак. Ова свеопшта истина се односи и на хришћанско сведочење и евангелизацију. Понекад чујемо људе како говоре да још не желе да се укључе у дело сведочења, јер нису потпуно спремни. Такви морају да схвате да је активно учествовање најважнији део оспособљавања. Започети скромно, ићи корак по корак, узрастати у искуству - то је пут којим се мора ићи. А пошто нас води Свети Дух, наше способности, наше искуство и сигурност полако расту.

Текст у Матеју 10,1-14 описује како Исус обучава своје ученике и како их онда шаље на посао. Ма колико је стање у свету данас различито од онога у Исусово време, шта ипак можемо научити из слања ученика на посао и како нам управо то показује да је слање представљало важан део њихове обуке?

Исус је поучавао своје ученике у »учионици«, да се тако изразимо. Међутим, изводио их је и у природу и тамо су могли да уче посматрајући Њега како ради. И пошто им је дао власт да лече болеснике, да подижу мртве, да истерују демоне (Матеј 10,8), послао их је саме у поље. Исус их је поучио шта да проповедају, која чуда да чине, шта да не узимају са собом, код кога да станују, и када да напусте место у коме нису постигли жељене успехе. Можемо претпоставити да су добили и друга упутства. Само у додир с другим људима могли су да науче многе битне поуке. Овај текст на најбољи могући начин описује како изгледа обука на радном месту. Они нису могли да послуже онима с којима нису долазили у додир; то је чињеница коју никада не смемо да заборавимо.

Које сличности се могу установити између поука које је Исус дао дванаесторици и седамдесеторици? Која начела можемо извући из тих поука? Лука 10,1-11.

Иако је у почетку Исус послао седамдесеторицу у места у која је и сам желео да дође (Лука 10,1), Он је добро знао на какве ће тешкоће наићи и ученици и остали мисионари кад буду покушавали да сами проповедају јеванђеље после Његовог узнесења. Поуке које је давао седамдесеторици приликом слања на посао указују да их је Исус припремао и за дело које ће много касније морати да обаве.

РАЗМИСЛИ: Којим се изговорима служиш да не проповедаш јеванђеље када ти се укаже прилика? Који изговор се најчешће појављује?

УЧИТИ НА ГРЕШКАМА

Понекад се дешава да не постигнемо никакав успех у некој еванђеоској делатности. Да ли то значи да смо потпуно промашили? Свакако да не. Без обзира на методе којима се служимо да бисмо задобили изгубљене, увек ћемо доживљавати и успехе и неуспехе. На пример, ако не успемо да испунимо циљ у крштењима, можда смо поставили недостижне циљеве; или, можда нам је та делатност послужила као сејање уместо као жетва. Укратко, колико год да мислимо да је поље зрело за жетву, можда се оно налази тек у фази сејања. Нисмо увек у положају да то откријемо.

Која сила се противи нашим настојањима да задобијемо људе за Божје царство? Како нам то сазнање помаже да се боље припремимо за сведочење и евангелизацију? 1. Петрова 5,8.

У свим својим покушајима да задобијемо људе за Христа, ми се боримо против натприродног непријатеља који је веома активан у усмеравању људи против јеванђеља. Понекад, када за тренутак испустимо руку Свемогућег, непријатељ може да нам проузрокује проблеме у нашем раду за Господа. Наша одбрана је потпуно предање Христу у сваком тренутку нашег живота.

Као што се догодило са Адамом и Евом у Едему, неуспех може понекад довести до тога да почнемо да тражимо кривца међу ближњима. Овакво понашање је један од најуспешнијих Сотониних покушаја да унесе неслогу међу припаднике Божјег народа. Уместо да тражимо на кога да пребацимо кривицу, позабавимо се озбиљним, поштеним, пажљивим оцењивањем ситуације, имајући на уму да чак и Исус, највећи проповедник и еванђелиста на свету, није задобио за небеско царство сваку особу с којом је разговарао.

Упореди текстове у Луки 10,17 и Матеју 17,14-20. Шта су ученици чинили када су се суочили с неуспехом у својој служби?

Уместо да се препустимо жалости због својих неуспеха, треба да учимо од ученика. Иако су добили силу да истерују нечисте духове, иако су заиста били успешни у томе, очигледно је да су понекад доживљавали и неуспехе. У таквим приликама, они су долазили Исусу и тражили од Њега да им објасни разлоге неуспеха (Матеј 17,19). Ту се крије начело које треба да запамтимо; то је важан део наше потраге за разлозима неуспеха, нашег настојања да будемо бољи: ситуације на које наилазимо у сведочењу и евангелизацији треба да редовно износимо Господу.

РАЗМИСЛИ: Шта сте научили из својих неуспеха у проповедању? Шта би вам од тога могло послужити у будућим покушајима? Колико пута вас је задржао страх од одбацивања?

УЧИТИ НА ТЕМЕЉУ УСПЕХА

Постоје два подручја у којима можемо учити на темељу успеха. Постоји подручје које бисмо могли да назовемо практичним, процедуралним* и подручје које би се могло назвати подручјем духовне сарадње. Иако би се с правом могло казати да оба подручја садрже и духовну компоненту, ми ћемо се њима бавити одвојено да бисмо боље нагласили чему се можемо научити на темељу успеха.

Практично, процедурално подручје је подручје где учимо од онога што стварно чинимо. На пример, ми откривамо најприхватљивији редослед изношења библијских истина у својој области. Откривамо који је начин проповедања најбољи, какво оглашавање привлачи највећи број људи и још много других чињеница које нам омогућују да се што боље прилагодимо локалним потребама и условима.

Подручје духовне сарадње наглашава чињеницу да је Бог уско повезан са сведочењем и објављивањем јеванђеља од стране верника. Уосталом, управо је Бог тај који жели да се сви људи спасу.

Које кључне поуке можемо извући из Петрових речи да Бог жели да се сви људи спасу? Како оне треба да нас надахнују у нашим еванђеоским активностима? 2. Пет. 3,9. Види и 1. Кор. 3,6.

Нема никакве сврхе сејати ако нико неће долазити да залива семе. Слично томе, нема никакве сврхе заливати земљу у којој нема семена. Али, чак и у случају да су сејач и онај који залива добро обавили свој задатак, неће бити жетве уколико је Бог не подржи. Као што видимо, треба да научимо важну поуку да нам само Божји благослов може донети успех. Треба да научимо да се више ослањамо на Њега. Треба да научимо да нам само тесна духовна сарадња с Богом може омогућити да досегнемо душе за које је Христос умро, зато што *нема особе којој сведочите за коју Исус није умро и коју Он не жели да види спасену*. Како је важно да никада не заборавимо ту значајну истину.

Како да практично применимо Исусове речи из Јован 15,5 у свом животу, а посебно у свом раду сведочења и проповедања јеванђеља? Како као појединци и као групе можемо заиста искусити остварење ових Исусових речи? Шта би требало да мењамо да бисмо остварили такву везу с Њим?

---

* процедуралан – који се врши тачно утврђеним поступком

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Формулисати стратегије за објављивање јеванђеља.

Док се твоја месна црква труди да обави свој део еванђеоског посла, увек имај на уму следеће:

1. У најмању руку, укључите све еванђеоске групе у планирање еванђеоског приступа. Идеално би било да цела црква учествује у постављању циљева.

2. За почетак, направите план делатности за следећу црквену годину. План за наредних дванаест месеци је довољно добар као почетак. Касније, можете додавати нове планове и стратегије који ће ићи даље од првобитног планирања.

3. Посветите велику пажњу настојању да одговорне личности тачно знају шта се очекује од њих и када се то очекује. Када људи нису сигурни шта треба да чине, када треба да то чине и како да то чине, напредовање цркве према циљевима може да буде успорено или заустављено.

ПИТАЊА ЗА РАСПРАВЉАЊЕ:

1. »Свака месна црква треба да постане школа у којој ће се обучавати хришћански радници.« (Елен Г. Вајт, *У потрази за бољим животом*, стр. 149 /ориг./) Колико је твоја црква одмакла на том подручју? Ако није довољно, шта би се могло учинити да се изврше одговарајуће промене?

2. »Сотона свакога дана спроводи своје намере, извесне акције које затварају пут онима који сведоче за Исуса Христа. Према томе, ако они који су жива оруђа у Христовој служби нису понизни, кротки и смерни у срцу, будући научени од Христа, потпуно је сигурно да ће подлећи искушењу, јер је Сотона који их посматра вешт и лукав, па ће се, ако се стално не моле, наћи неспремни. Он се прикрада као лупеж и заробљава их. Затим утиче на мисли појединаца да би изврну њихове идеје и изменио њихове планове. Ако браћа уоче опасност, и о њој проговоре, такви мисле да им је нанета лична увреда и да неко покушава да ослаби њихов утицај. Тако један вуче на једну, а други на другу страну.« (Елен Г. Вајт, *Евангелизам*, 84.85)

Како бисмо ми, док се трудимо да обавимо дело евангелизације и сведочења, могли избећи опасност која нам је тако живо представљена? У чему је наша једина одбрана?

3. У разреду разговарајте о неком еванђеоском програму који је постигао успех. Шта се може научити из њега? Како да научимо да прихватимо оно што би могло да буде успешно и на нашем подручју, схватајући да је свако подручје посебно и да оно што је успешно на једном не мора да буде успешно и на другом?

ПОСЛАНИ У СЛУЖБУ

Текстови за проучавање: 2. Мојсијева 18,13-26; Матеј 7,17.18; Дела 6,1-8; Јован 4,36; Дела 15,36-40.

Текст за памћење: »А како ће проповиједати ако не буду послани? Као што стоји написано: како су красне ноге онијех који доносе глас за мир, који доносе глас за добро« (Римљанима 10,15).

Кључна мисао: Није довољно да верници буду само обучени за дело сведочења и евангелизације; они треба да активно раде у делу задобијања душа за Христа.

Многи верници су жалосни што их, када се врате са семинара обуке за сведочење и евангелизацију, нико не позива да се активно укључе у програме своје цркве. У складу с тим, многе цркве које нису посебно активне у сведочењу и евангелизацији, нису ни свесне да у својој средини имају добро обучене људе. Повремено, неко и понуди своју службу, али већина то не чини, јер сматра да није потребна нити пожељна. Најуспешнији начин да се обесхрабри учествовање верника у било којој делатности цркве јесте да им се онемогући учествовање на подручјима за која су обучени. Према томе, одговорност сваке месне цркве је да открије где и како сваки њен верник може да допринесе остваривању њених еванђеоских програма. Свако ко хоће, треба да добије своје радно место. Кључно је само да се пронађе то место.

У току ове седмице проучаваћемо замисао о намерном слању еванђеоских радника на посао и о начинима да максимално укључивање верника допринесе свеукупној хармонији и духовном и бројчаном расту цркве.

Много пута је иначе посвећени вођа цркве изгубио своју ефикасност или је у најбољем случају умањео зато што је нерадо делио терет своје службе са другима. То није неки нови проблем с којим се суочава наше захуктало савремено друштво. Чак је и велики старозаветни старешина Мојсије морао да се суочи с тим проблемом и да увиди потребу за подељеном одговорношћу. Ми можемо много да научимо из његовог случаја и из савета који му је дао његов таст Јотор.

Пажљиво прочитај текстове у 2. Мојсијевој 18,13-26. Које значење видиш у речима »они нека« у 22. стиху?

Можемо само да нагађамо колико би дуго Мојсије био у стању да издржи овај нереални план рада. На сличан начин, можемо само претпоставити до које је мере Мојсије уопште био свестан расположивости способних помоћника. Међутим, извештај ипак открива да је било многих, способних и вољних, да му помогну. Требало је само да он осети потребу да неке своје одговорности пренесе на њихова плећа.

Служба коју црквене вође треба драговољно да поделе са другима јесте служба сведочења и објављивања јеванђеља. Начела правилно организоване и подељене одговорности која извлачимо из Мојсијевог искуства непроцењиво су драгоцене у нашим напорима да задобијемо душе за Божје царство.

Које значење придајете чињеници да је Мојсије бирао људе посебних способности (2. Мој. 18,21) и поверавао им разне степене одговорности (2. Мој. 18,25)? Како се та начела могу применити у данашњим црквама приликом планирања еванђеоске делатности?

Можда је управо дубоко духовна природа Мојсијевог задатка да говори у Божје име учинила да он оклева да подели своје одговорности. И ми, такође, осећамо велику одговорност да говоримо људима о Богу и у Његово име. Наше сведочење и наша евангелизација су озбиљан духовни посао. Ми смо потпуно свесни да је у питању вечни живот. Иако то мора и треба да учини да будемо веома пажљиви у планирању сваког корака, увек морамо бити спремни да свакога ко то жели и може укључимо у свој програм сведочења и евангелизације.

Читај поново текст у 2. Мојсијевој 18,21.22. Запазите да су новопостављене старешине учиниле да њихова служба буде доступна људима у свако доба. Тако и ми увек морамо бити спремни да дамо одговор о нади која је у нама.

Верници наших цркава имају неизмерно велики еванђеоски потенцијал. Многи са одушевљењем гледају на могућност да буду укључени у еванђеоске подухвате своје цркве, иако су старешине некада уздржане када је реч о томе да их пошаљу на рад. Иза гледишта да само професионалци могу да обаве посао крије се и страх да би верници могли да кажу или учине нешто погрешно, да наведу људе да се одврате од Христа и Његове Цркве. Нажалост, тај отпор према учествовању верника је тако дубоко укоренен да се појављује чак и онда када су верници на одговарајући начин обучени за рад. Свети Дух и обећања која Он доноси нису намењени само проповедницима, већ свима који су вољни да се предају Богу у вери и покорности, свима који су спремни да се одрекну себе и да раде у делу спасавања ближњих.

Које Исусово начело, објављено у Матеју 7,17.18, треба да одагна страх забринутих вођа? На који начин одређујемо разлику између добрих и лоших родова и како вођство Цркве као целина треба да буде укључено у тај процес? Такође, како да то радимо, а да не осуђујемо друге?

Ако свако здраво дрво доноси добре родове, онда вође цркве треба да се баве узгајањем здравог дрвећа. Као и у свему што се тиче нашег одговора на еванђеоски позив, прво морамо бити уз Исуса да бисмо могли да будемо успешни у раду за Њега. Ако посветимо довољно пажње да помогнемо људима да успоставе значајан и дубок однос са Исусом, Свети Дух ће учинити да они донесу добар род. Наша улога је да водимо, да учимо, да обучавамо. Божја улога је да благослови нашу и њихову службу. Морамо имати поверења у Бога и у њих. Ако посветимо довољно пажње духовном расту и практичним вештинама, треба да имамо поверења у Бога да ће верници доносити добар род еванђеоског успеха. Наравно, увек постоји изванредан елемент ризика када започињемо неки еванђеоски подухват, елемент ризика зависно од предузете службе и нивоа обучености, али увек морамо имати на уму да чак ни ученици, који су примили обуку од најбољег Учитеља који се икада појавио на Земљи, нису успевали да задобију сваку душу с којом су радили.

РАЗМИСЛИ: Да ли сте икада осетили да ваши таленти и ваше способности нису довољно цењени у вашој средини? Шта би могао да буде узрок? Испитајте себе и оцените да ли се грешка налази у вама, у некој вашој особини или ставу, а не негде другде?

БИРАТИ РАДНИКЕ ПРЕМА ВРСТИ ЖЕТВЕ

Када људи покажу заинтересованост да науче нешто више о Богу и о Цркви, морамо бити веома пажљиви при избору особе која ће преузети дужност сведочења. У мултикултуралном* друштву, добро ћемо учинити да нађемо некога исте народности или језика као и особа којој треба сведочити, некога по могућству сличног старосног доба. Осим тога, треба да узмемо у обзир духовну зрелост, библијско знање, вештину комуницирања, искуство у спасавању радника кога шаљемо. Другим речима, треба да се озбиљно потрудимо да нађемо особу која може да буде одговарајући партнер онеме за кога ради.

Када се ради о сведочењу и евангелизацији, онда нема ни говора да један број ципела одговара свима. Има нечег јединственог у животном путу сваког човека. Међутим, иако та јединственост постоји, има и сличности у искуствима људи, па је зато врло мудро потражити одговарајућег партнера за сваку особу која затражи нашу помоћ у проучавању.

Читај текстове у Делима 6,1-8. Који су задаци овде наведени? Какви су се резултати показали када су за сваку службу и способност пронађене одговарајуће особе?

Запазите прогресију у збивању ових догађаја: верници су скренули пажњу апостола на одређене проблеме. Апостоли су затражили од верника да пронађу седам способних верника који ће се позабавити проблемом. Верници су донели свој списак изабраних пред апостоле. Апостоли су их поставили у службу полагањем руку. И број верника је почео да се веома умножава.

Иако су Стефан и остали ђакони били одређени да служе код столова, изгледа да оспособљеност за ту службу није тражила само вештину организовања и поделе хране. Верници су тражили Духом надахнуте људе, јер је њихова служба удовицама, које су говориле грчки, захтевала да то буду људи способни да сведоче и организују и еванђеоску делатност у цркви. И тако, видимо да су новоизабрани ђакони били кључни људи у првој Цркви у делу ширења јеванђеља тако што су ослободили апостоле за јавну службу и подупирали њихово дело својим радом (Дела 6,8). И поново наглашавамо мисао да без обзира на коју службу се верници бирају у цркви, она ће увек посредно или непосредно доприносити сведочењу и евангелизацији, односно најважнијим делатностима Цркве као такве.

Иако су природни таленти, духовни дарови и посебно обучавање важни за успех службе цркве, појединачно држање је чак још важније. Запазите да у Делима 16,1-5 и у Делима 4,36.37 и Тимотије и Варнава чине све што је у њиховој моћи да подрже еванђеоску делатност Цркве. Варнава је прилагао и своја средства, а Тимотије се подвргао обрезању да не би увредио Јевреје. Поука за нас је заиста очигледна.

* мултикултуралан – који обухвата културе више разних народа

ДУХОВНИ РАСТ ЗАХВАЉУЈУЋИ УКЉУЧИВАЊУ У СЛУЖБУ

Духовно растење се догађа једино када се повежемо са Исусом. Људска бића не могу учинити да духовно расту једноставно обављајући одређене задатке, па чак ни задатак сведочења и евангелизације. Црква не може да »програмира« духовност својих верника. Међутим, велика је истина да када се верници одазову Божјем позиву да буду ученици, њихово дружење са Господом се продубљује и њихова вера јача. Иако се не можемо укључити у дело сведочења и евангелизације само да бисмо духовно узрасли, када ове делатности обављамо из искрене љубави према Богу и изгубљеним душама, оне нам доносе многобројне духовне благослове.

Читај текст у Јовану 7,17. Шта нам овај текст каже о повезаности између испуњавања Божје воље и већег духовног раста?

Поставља се питање: »Како неко ко тражи истину може да буде сигуран да је нашао праву истину?« У седамнаестом стиху Исус објављује истину која може да помогне свакоме ко жели да следи Господа. Они који су спремни да чине Божју вољу могу да знају да ли је нека наука од Бога или није. Како то може бити? Очигледно је да повезаност са Богом доводи до духовног растења. Исус у ствари каже да ће они који живе према примљеној библијској истини добијати нову, већу светлост.

Постоји снажна веза између слушања и послушности (Откривење 1,3). Они који испуњавају Божју вољу, без обзира колико од Божје воље знају, биће благословени продубљивањем свог хришћанског односа што ће, уз проучавање Божје Речи и молитву, водити већим откривењима истине и узбудљивог духовног раста.

Која се духовна плата добија укључивањем у жетву душа? Које духовно заједништво уживају они који сеју и они који жању? Јован 4,36.

Многи коментатори наглашавају да су ученици жњели тамо где су Јован Крститељ и Исус сејали. И сама жена Самарјанка очигледно је посејала семе јеванђеља у срца својих суграђана. Како су се морали радовати када је богата и зрела духовна жетва била прикупљена за царство небеско! Успех путем заједничког рада на сведочењу и евангелизацији ствара везу између Бога и нас и између нас као верника. Када се одазивамо Божјем позиву да радимо на задобијању душа за Христа, та веза, та духовна блискост и растење у Христу, цветају као природна последица учествовања у Божјој радној екипи.

РАЗМИСЛИ: Како је твоја вера ојачала захваљујући личном сведочењу, без обзира на успех или неуспех? Како је сведочење утицало на твој однос према Господу?

ЗАЈЕДНИЧКИ РАД ДОНОСИ СКЛАД

Постоји једна појава која се тешко може објаснити, али која се најбоље може описати као »кружни утицај«. Када су у питању склад међу верницима и њихова укљученост у рад, »кружни утицај« делује овако: подстичући вернике да раде унапређујете склад међу њима, а склад међу њима наводи их да се прихвате рада, а рад са своје стране унапређује склад. Тако се тај кружни утицај види на делу. Он је јасно приказан старом изреком да они који веслају немају времена да љуљају чамац.

Неке кључне одлуке морале су се донети током развоја прве Цркве, одлуке које су могле да доведу до великих сукоба међу верницима; међутим, пажња верника била је усмерена само на оно што ће учинити да се на најбољи начин обави задатак који им је Господ поверио, па нису имали времена да расправљају о личним склоностима.

Размотри важан процес избора за службу, забележен у Делима 1,15-26. Иако данас више не бацамо коцку, која кључна мисао је водила ученике у том тренутку, мисао која би се морала примењивати и данас у нашој служби проповедања јеванђеља?

Наравно, када год људска бића раде заједно, јавља се и могућност сукобљавања. Свакако да с правом помишљамо да то Сотона делује како би поткопао успешност верника. Према томе, било би поштено да споменемо, бар укратко, један догађај у еванђеоској служби прве Цркве када је дошло до стварног сукобљавања.

Проучи текст у Делима 15,36-40. Шта је изазвало разлику у мишљењима између Павла и Варнаве? Какве последице је имало њихово неслагање? Шта бисмо ми могли да научимо из тога?

У току претходног мисионарског путовања Јован Марко је напустио Павла и његовог сарадника и вратио се у Јерусалим. Изгледа да је тај догађај навео Павла (Дела 13,13) да одбије да поведе Јована Марка на ово путовање. С друге стране, Варнава је сматрао да ће бити добро и за Јована Марка и за мисионарски подухват да узме Јована Марка са собом. И тако је Павле изабрао Силу као свог пратиоца, док је Варнава пошао с Јованом Марком као својим помоћником.

Није било никаквог сукоба о томе које мисионарско дело треба да се обави и да личне размирице не би онемогућиле мисионарско дело, они су образовали две мисионарске групе. Иако су Павле и Јован Марко касније успешно заједнички радили (2. Тимотију 4,11), нису дозволили да личне разлике у мишљењу у том тренутку ометају њихову мисију.

РАЗМИСЛИ: Сети се некога с ким се управо сукобљаваш у цркви. Колико ће ти понизности, умирања себи, спремности да опростиш и да окренеш и други образ бити потребно да би дошло до помирења?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Поставити стварне временске оквире за службу проповедања јеванђеља.

Као што је споменуто прошлог петка, дванаест месеци је одговарајућа дужина времена за планирање. Зависно од тога који програм евангелизације и сведочења планирате, постављени временски рокови ће се разликовати већ према различитим циљевима и приоритетима. Међутим, ево неколико важних тачака које ваља размотрити:

1. Запишите све што желите да постигнете у току тих наредних дванаест месеци. Опишите циљеве повезујући их са особама и учеништвом, а не само са остварењем програма.

2. Запишите очекивани временски распоред сваке активности. Ту можете ићи у појединости колико год желите, али се ипак постарајте да не будете сувише кратки. Временски распоред треба да обухвати основно време обуке, датум почетка и завршетка програма, али и време када ће се оцењивати и вредновати постигнути успех односно неуспех.

3. Када назначите основне фазе програма, гледајте да споменете и које су особе или тимови одговорни за поједине фазе и одржавање временског распореда.

4. Објасните како се ваш програм уклапа у свеукупни програм сведочења и евангелизације који спроводи ваша црква. Наведите како ће и где други црквени програми подупирати ваш, и како ће ваш програм послужити као потпора програмима цркве. То ће вам помоћи да имате на уму да сте део већег тима и да постоји потреба за заједничким радом.

5. Озбиљно размислите да ли ваш програм треба да буде трајне природе или ће бити поновљен следеће године. То ће вам помоћи да утврдите да ли ће бити потребан и трајан програм обуке верника и проналажења сарадника. Ако је ваш програм развојног карактера, на свакој седници за процену стања треба одвојити и време за разматрање о будућим активностима.

ПИТАЊА ЗА РАСПРАВЉАЊЕ:

1. Следећи цитат открива да Бог очекује службу од сваког верника и да је сваком вернику одредио и радно место. Шта мислиш, шта Бог очекује од своје Цркве на подручју обучавања и опремања верника за дело сведочења и евангелизације? Шта црква може да учини како би помогла верницима да схвате Божја очекивања? Док се будете бавили даље наведеним цитатима, запитајте се колико се они односе на вас лично.

»Бог очекује личну службу од свакога коме је поверио познавање истине за ово време. Не одлазе сви као мисионари у стране земље, али сви могу да буду мисионари у својој земљи, у својој породици и суседству.« (Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, св. 9, стр. 30)

»Свакоме који постаје учесник у Његовој благодати, Господ одређује дело које треба да обави за друге. Као појединци, ми треба да устанемо на свом месту и да кажемо: 'Ево мене, пошљи мене!'« (Ellen G. White, *Prophets and Kings*, стр. 222 /ориг./)

МОЈИ ЗАКЉУЧЦИ И ОДЛУКЕ:

.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....
.....

ОДГОВОР ЉУБАВИ

Текстови за проучавање: 1. Јованова 4,18.19; Римљанима 3,19.20; Јован 15,13; Римљанима 5,6-8; Јован 6,28.29.

Текст за памћење: »Ако имате љубав к мени, заповијести моје држите« (Јован 14,15).

Кључна мисао: Ми треба да радимо да бисмо задобијали душе за Христа; питање које морамо да поставимо себи гласи: Шта нас покреће да управо то и чинимо?

Иако се углавном сматра да наш текст за памћење говори о Десет заповести, има и других заповести. Свакако да од њих није најмања она заповест која говори: »Идите, дакле, и научите све народе« (Матеј 28,19.20). Један бољи превод гласи: »Идите, дакле, и у свим народима стварајте мени ученике.«

Наш мотив за сведочење и евангелизацију треба да буде првенствено Божја благодат, а не осећај кривице, неке обавезе или дуга. Није потребно да будемо психолози да бисмо знали да највећи део онога што као људска бића чинимо, у ствари чинимо као одговор на неки подстицај. То би могло бити тачно и за наше укључивање у дело сведочења и евангелизације. Ми можемо да откријемо своје побуде ако се једноставно запитамо зашто чинимо то што чинимо. Зашто смо се укључили у црквене програме сведочења и евангелизације? Или, зашто се нисмо укључили?

У току ове седмице истраживаћемо исправне побуде за укључивање у Господње дело, али и опасности које нам прете ако делујемо на темељу погрешних побуда, као што су осећај обавезе, кривице или стида. Истраживаћемо зашто сведочење и евангелизација треба да буду наш одговор љубави на Божји дар спасења.

Да ли сте се икада питали зашто је тако тешко да покренемо људе да се дугорочно укључе у црквене пројекте? Можда се одговор може пронаћи размишљањем о неким другим подухватима за које је потребно да људи покажу велику меру преданости и оданости. Шта то покреће родитеља да понуди свој бубрег да би спасао живот свом детету? Зашто очеви и мајке троше цело мало богатство да би својој деци осигурали најбоље могуће образовање? Да ли они то чине зато што би се осећали криви када то не би учинили? Сматрају ли, можда, да су дужни својој деци да то учине? Свакако да не.

Иако родитељи осећају одговорност за добро своје деце, љубав је сигурно највећа покретачка снага. Они чине то што чине зато што воле своју децу. Никада се не може довољно нагласити да треба да *чинимо за Бога све што чинимо зато што Га волимо и што знамо да и Он нас воли.*

Прочитајте пажљиво текст у 1. Јовановој 4,18.19. Шта у ствари значе те речи? Изразите њихово значење својим речима.

Наша љубав према Богу треба да се темељи на Његовој љубави према нама. Бог постоји од вечности и Он нас воли бескрајном љубављу још од стварања људског рода. Љубав може да се појави једино као последица љубави или као одговор на љубав. Послушност великом еванђеоском налогу из било којег другог разлога осим љубави је безродна. Управо зато је духовна припрема тако важна док се трудимо да postanемо део програма сведочења и евангелизације у својој месној цркви.

Наша љубав према Богу и наша спремност да радимо заједно с Њим у делу спасавања душа зависи од знања које имамо о Њему. Није уобичајено да волимо људе које не познајемо. Према томе, да бисмо били послушни Богу из љубави, морамо Га добро упознати.

Шта нам следећи текстови откривају о љубави према Богу и о побудама да Му будемо послушни и да радимо за Њега? Исус Навин 22,5; Лука 7,41-43; Јован 14,23; 2. Коринћанима 5,12-18.

Љубав и послушност су нераскидиво повезане све док се појављују у том редоследу. Истинска љубав према Богу увек доводи до послушности Његовој откривеној вољи, док послушност не мора увек да води ка љубави, иако је и то могуће. Ако желимо да људи раде за Исуса, морамо им помоћи да с Њим успоставе однос љубави.

РАЗМИСЛИ: У којој те мери љубав према Богу покреће да чиниш оно што чиниш? Шта ти твој одговор каже о односу који си успоставио с Њим, или о потреби да се нешто мења?

По НЕ ИЗ ОСЕЋАЈА КРИВИЦЕ

У току многих столећа свест о кривици коришћена је да покрене људе на акцију. Еванђелисти су нас упозоравали да нам је Бог дао одговорност и да се морамо служити својим талентима и даровима. Речено нам је да Бог и Црква зависе од нас. И ако је Бог учинио тако много да нас спасе, како бисмо, онда, могли да се не укључимо у дело спасавања својих ближњих? Сви ти покушаји позивања на активно учешће чињени су, нема никакве сумње у то, из најбољих намера, обраћали су се нашој свести о одговорности, о кривици, о дуговању пред Богом. Изгледало нам је да нас ништа не може покренути на рад уколико сметнемо с ума шта је Бог учинио за нас и шта ми морамо учинити за Њега.

Шта је апостол Павле мислио када је рекао да је цели свет дужан Богу? Шта је тиме хтео да нагласи? Римљанима 3,19,20.

Начин на који апостол Павле овде употребљава реч »крив« указује у ствари на одговорност. Он је већ изјавио у Римљанима 3,10 да »ниједнога нема праведна, ниједнога нема разумна«, а у 19. стиху потврђује да закон чини да »сав свијет буде крив Богу«. Улога закона се врло често упоређивала са огледалом које открива наше грешно стање, али које не може да нам обезбеди сапун и воду очишћења. Гледајући Божји закон, постајемо свесни своје грешности и у исто време се окрећемо Спаситељу да бисмо од Њега примили опроштење и очишћење.

Пошто дођемо Христу, нисмо више покренути свешћу о кривици, јер је она опрана, покривена Христовом праведношћу. Ми стојимо у Њему, савршени, без кривице, помиловани. Да, ми смо грешници, али нам је кривица опроштена, добили смо помирење са Богом и сада – захваљујући спасењу које је постало наше у Христу – покренути смо да сведочимо другима о свему што је Христос учинио за нас.

Проучи текст у Јакову 2,10. Шта то Јаков жели да нагласи у овом тексту? Како бисте објаснили овај стих неке ко је управо поверовао у Христа?

Чињеница да грех у једној ствари чини човека кривим за све, јер је тиме одбацио Бога који је дао цели закон, наглашава узалудност настојања да се стекне Божја наклоност држањем закона. Кршење закона, чак и у малој мери, разоткрива нашу несвесну жељу да чинимо своју вољу уместо Божју.

РАЗМИСЛИ: Признавањем своје кривице ми је предајемо Христу, ослањајући се на Његову праведност, на опроштење које смо добили од Њега, на Његову благодат, без обзира колико смо је недостојни. И да се не варамо, ми смо је много недостојнији него што то можемо замислити. Када не би било тако, онда спасење више не би било од благодати, него би представљало дуг који нам Бог враћа (Римљанима 4,1-4). Мислите ли стварно да нам је Бог нешто дужан?

ПОКРЕНУТИ ДА СЛУЖИМО

Шта бисте помислили о некоме ко стално наглашава да је покренут да нешто чини, а никада ништа не чини? Шта бисте мислили о некоме ко тврди да је посвећен нечему, али никада не показује коме или чему је посвећен? Као што смо већ видели, љубав је најснажнија побуда; али само говорити о љубави, па и љубави према Богу, не значи ништа уколико не делујемо у складу с том љубављу. Другим речима, ми сви очекујемо да се љубав покаже делима. У том смислу, љубав је активна реч, јер се показује делима љубави.

Прочитајте текстове у Јовану 15,13 и у Римљанима 5,6-8. Шта нам ти текстови откривају о Исусовој љубави, која се испољила у Његовим делима? Како да прихватимо овде откривена начела и да их покажемо у свом животу?

Како је прекрасан Спаситељ који је намерно и вољно дао свој живот из велике љубави према нама! То је врхунски пример како онај који воли просто мора да делује у корист оних које воли. Шта би се догодило да нам је Исус званично обећао своју љубав, а да је остао на Небу? Шта би се догодило да је објавио своју љубав према нама, а да нам није упутио ниједно обећање или да се није постарао за нас и за наше потребе?

Шта нам Јован открива о љубави на делу, о Исусовој и о нашој љубави? Јован 14,21.

Ми овде не говоримо само о љубави; ми говоримо о односима љубави. У сваком односу љубави ми смо покренути да угодимо ономе који је предмет наше љубави. Исусово одлучно спасоносно деловање у нашу корист било је покренуто једино Његовом љубављу према људском роду који је раскинуо своју везу са Богом. Све што чинимо за Бога и што не проистиче из исте побуде показује да нисмо стварно разумели шта значи успоставити однос љубави са Богом. Бог не жели да се укључимо у сведочење и евангелизацију зато што мислимо да смо обавезни, дужни да то учинимо. Уместо тога, Он жели да наша повезаност с Њим буде такве природе да нас наводи да чинимо оно што је Њему угодно, што је у складу са оним што је Њему важно. Бог жели да Га толико волимо да ћемо кренути да спасавамо људе које Он воли.

РАЗМИСЛИ: Како можемо бити сигурни да све што чинимо за Бога чинимо из правих побуда? Можемо ли бити на благослов другима иако су наша дела резултат погрешних побуда? Ако је тако, на који начин? Да ли су добра дела из погрешног разлога и даље добра дела? Поразговарајте о томе у свом разреду.

ЗАМКА ЛЕГАЛИЗМА

Има једна енглеска пословица која гласи: »Не постоји бесплатан ручак.« Ако добијеш нешто бесплатно, то у ствари и није бесплатно, јер ћеш негде, некада, некако морати да платиш или узвратиш. Теорија да ништа није стварно бесплатно некако је продрла и у хришћански начин размишљања у толикој мери да многи покушавају да заслуже спасење послушношћу Божјој вољи.

Легализам у хришћанском речнику описује понашање оних који верују да ће њихова послушност некако навести Бога да их оправда, да их учини прихватљивим у Његовим очима. Иако Божја благодат не поништава Његово очекивање послушности, спасење је утемељено само на благодати и ни на чему другом, и свакако не на нечему што бисмо ми могли да учинимо.

Шта следећи текстови откривају о погрешном схватању спасења, схватању које се укоренило у многим срцима? На који начин и ми сами можемо пасти у замку да прихватимо такав начин размишљања? Зашто је тако лако пасти у ту замку?

Римљанима 10,1-4. _____

Римљанима 11,5.6. _____

Галатима 2,16. _____

Легалистичка религија наводи верника да се усредсређује на своја достигнућа, а често и на достигнућа других, уместо на еванђеоски налог. Легалистички став може да наведе на охолост и осиноност код оних који су постали толико обузети собом да су себе прогласили довољно светима да буду спасени. Или, што је исто тако лоше, легалистичка религија може навести верника на обесхрабрење и очајање када схвати како је далеко од испуњења божанских мерила. У оба смисла, легализам је замка која се мора избећи, посебно у Цркви као што је наша, која сматра да је послушност закону тако важна у нашем разумевању праве садржине јеванђеља.

РАЗМИСЛИ: Прочитај текст у Јовану 6,28.29. Како Исус у овим стиховима открива истину о спасењу вером? Шта значи »веровати у Онога којег је Он послао«? Како се то веровање мора испољавати у нашем свакодневном животу? Како показујеш то веровање када те нико не посматра?

СЛОБОДАН ДА БИ ПОСТАО СЛУГА

Библија јасно показује да смо некада били робови греха, али да смо се захваљујући Христу ослободили тог робовања (Римљанима 6,6), да смо ослобођени (Галатима 5,1), избављени (1. Солуњанима 1,10), усвојени (Римљанима 8,15) и наново рођени (1. Петрова 1,23).

Успешан радник за Бога је онај који је своју прошлост предао Христу, који је прихватио Његову снагу да ради у садашњости и у будућности. Другим речима, они које је Христос избавио могу да буду Његове слуге. Ако не разумемо ту истину, биће нам чудно да ослобођење води служењу, ропству, али то је исто тако тачно као и изрека: »Да бисмо се духовно испунили, морамо се стално празнити« или »Пут према победи је пут сталног потчињавања«.

Читај текстове у Филиплјанима 1,1; Јаков 1,1; 2. Петрова 1,1. Шта Павле, Тимотије, Јаков и Симон Петар хоће да кажу када означавају себе као слуге или робове Бога и Исуса Христа? Како да разумемо те идеје и применимо их на себе?

Обично кметови или робови припадају некоме и морају да раде под управом неког надзорника. Рад за Учитеља у хришћанском смислу те речи је добровољни избор. Бог нас сувише воли да би нас приморавао да нешто чинимо. Када Тимотије, Јаков и Симон Петар употребљавају те речи, они указују на чињеницу да су се потпуно поистоветили са Христом и Његовим делом. Они наглашавају своју спремност на безусловну службу своме Господу. Они одбацују своју независност да би се и други могли усредсредити на Христа. У овој слици ропства ми видимо одане вернике који тиме изражавају своју преданост и посвећеност несебичној служби.

Шта нам Јован говори о робовању греху и о начину да га се ослободимо? Јован 8,34-36.

Исусови слушаоци су веома добро знали да робови немају никакве сигурности. Они су могли да буду продати по вољи свога господара, док је син господара био увек потпуно сигуран у његовом домаћинству. Овде се Исус служи стањем у друштву да би објаснио важну духовну истину. Ако вас Божји Син духовно ослободи робовања греху, онда ћете заиста бити слободни. Било би необично да се ослобођени робови драговољно врате у ропство, али у духовном смислу управо се то догађа када се људи - ослобођени робовања греху - стављају на располагање Христу као Његови робови (Римљанима 6,17.18). Ми смо се ослободили онога што нас је наводило да се усредсређујемо само на себе, ми смо слободни да размишљамо о другима и о томе шта бисмо могли да учинимо за њих захваљујући ономе што нам стоји на располагању. И у томе се крије суштина живота службе.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Остати на стази.

Баш као што ће свако моторно возило коначно стати због недостатка редовног одржавања, тако ће многа добра црква са својим службама скренути с пута услед недостатка редовног намерног одржавања.

Да бисте своју службу и здравље одржали на исправном путу, размотрите листу редовног одржавања:

1. Негујте свој лични однос са Богом. Често себе подсећајте да се налазите у сарадничком односу са Господом.

2. Негујте своју личну визију. Да ли си и даље свестан важности своје мисије? Да ли су твоји циљеви исто тако јасни и привлачни сада као и онда када си се први пут укључио у службу?

3. Редовно извештавање је исто тако важно као и трајни напор. Људи су запослени, морају се стално подсећати како ради мисија у којој учествују и како могу да дају свој лични допринос њеном успеху.

4. Негујте своје одушевљење. Истинита је пословица да ништа тако не јача одушевљење као само одушевљење. Стално испољавајте одушевљеност својом мисијом, па ће се то пренети и на друге.

5. Сачувајте своје усмерење. Немојте дозволити да вас друга задужења у цркви и изван ње скрену с пута дужности и спрече да време и енергију посветите својој служби.

ПИТАЊА ЗА РАСПРАВЉАЊЕ:

1. Као разред, погледајте своје одговоре на последње питање у делу поуке за уторак.
2. Како нам следећи цитат објашњава однос између љубави према Богу и служења Њему? »Будан хришћанин је хришћанин који ради, који се ревносно труди да учини све што је у његовој моћи да би унапредио дело јеванђеља. Љубав према његовом Откупитељу се повећава, али и љубав према ближњима.« (Елен Г. Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 261/ориг./)
2. »Они који никада нису искусили нежну, привлачну Христову љубав не могу да воде друге на извор живота. Његова љубав у срцу је сила која нагони, која наводи људе да Њега приказују својим разговорима, нежним, сажаливим духом, уздицањем живота оних с којима се друже. Хришћански радници који успевају у својим напорима морају познавати Христа; а да би Га упознали, морају упознати Његову љубав« (Елен Г. Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 550.551/ориг./). У разреду, изнесите своја искуства с Божјом љубављу и како сте успели да је лично упознате.

МОЈИ ЗАКЉУЧЦИ И ОДЛУКЕ:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

НЕКА И ЦРКВА САЗНА

Текстови за проучавање: Дела 4,1-31; 21,19-25; 1. Коринћанима 9,19-23; 4. Мојсијева 13,17-33; Дела 11,1-18.

Текст за памћење: »И скупише се апостоли к Исусу, и јавише му све што учинише и шта људе научише« (Марко 6,30).

Кључна мисао: Као извештај о мисионарским напорима прве Цркве, књига Дела апостолска пуна је поука за нас данас.

Невероватни раст прве Цркве навео је многе да проучавају књигу Дела апостолска. У складу с тим, многа подручја црквеног живота била су испитана у светлости те књиге – подручја као што су раст Цркве, мисије у страним земљама, црквена администрација и евангелизација. Иако се из те књиге могло прикупити много података о поменутих делатностима Цркве, има и других подручја, као што је извештавање, која нису добила онолико пажње колико су заслуживала.

Извештавање у књизи Дела апостолска наставља се на извештавање у Јеванђељима и показује да је та важна делатност црквеног живота имала значајног утицаја на успех сведочења и проповедања јеванђеља. Једноставно, нама је неопходно да знамо шта се дешава, шта је успешно, а шта није.

У току ове седмице истраживаћемо како су први еванђелисти извештавали своје старешине и Цркву као целину. Наш је циљ да разумемо важност извештавања и да видимо где оно може да унапреди сведочење и евангелизацију у нашој месној цркви.

Чим неко помене извештаје, ми замишљамо листове папира испуњене чињеницама и статистичким подацима који неће успети да учине много више од скупљања прашине. Међутим, извештавање није савремени проналазак одређен да доводи до очајања оне који су заокупљени сведочењем и изношењем јеванђеља. То је библијско начело. Као што наш текст за памћење показује, када су се апостоли вратили са свог мисионарског путовања, известили су Исуса о свему што су учинили и шта су проповедали. Изгледа да је овакво извештавање централни део еванђеоске делатности.

Иако не можемо да укажемо на неки библијски текст који би говорио: »Извештавање је неопходно«, имамо довољно доказа да је извештавање било важно и у Старом и у Новом завету. Извештавање је активност у ланцу догађања. То значи, неко припрема извештај, неко прима извештај, извештај се оцењује, а онда се одлуке доносе и делатности планирају као одговор на оно што је у извештају наведено.

Проучи текст у Делима 4,1-31. О чему су Петар и Јован известили своје сараднике у делу, и шта је тај извештај навео Цркву да учини? Какве поуке се у томе крију за нас данас?

Узмите у обзир да је без новина, радија и сателитске телевизије изговорена реч била првенствени начин ширења радосне вести о Исусу Христу. Да су ти први верници попустили под притиском претњи које су им биле упућене, њихов утицај за Бога био би веома умањен. И тако, они би се окупили, саслушали извештаје и онда одлучили да учине оно што ће им омогућити да остану верни свом еванђеоском позиву.

Основно у свему томе, наравно, биле су њихове молитве и њихово проучавање Писма. Ако не узмемо ништа више из ове приче, довољно је да схватимо важност молитве и ослањања на Божју Реч. Ни данас не би смело да буде другачије.

Иако немамо података о томе шта су планирали, 29. стих показује да су упркос претњама које су им биле упућене одлучили да наставе да проповедају о Исусу.

РАЗМИСЛИ: Писмо је било цитирано и пред старешинама у Израиљу и пред верницима из јеврејства, што показује колико им је оно било важно у њиховој вери и у њиховом сведочењу. Колико је Писмо данас битно у твом свакодневном животу? Знаћеш одговор када се запиташ колико времена проводиш уз Писмо.

»ШТА УЧИНИ БОГ«

Стално се подсећамо да је у највећем броју подручја у животу успешна комуникација кључ разумевања и слоге. Када размишљамо о црквеној породици, видимо да је извештавање о делатностима и њиховим резултатима било важан део унутрашњих комуникација. У многим црквама обавља се мноштво делатности, али само они који су укључени у појединачне активности знају шта се догађа. Отуда они који управљају службама имају осећај да у ширим круговима цркве нема много интересовања за оно што се догађа. Такав осећај не изненађује уколико вође никада не објављују пред црквом своје циљеве и програме, никада не извештавају шта се догодило и какве су успехе постигли.

Читај текст у Делима 21,19-25. Када је слушала Павлове извештаје са мисионарских путовања, како је то утицало на цркву? Исто-времено, упркос добрим извештајима, изгледа да је дошло до поделе међу браћом. Какви су се проблеми појавили, како је Павле одговорио, и које се поуке за нас данас могу из тога извући? Види и 1. Коринћанима 9,19-23.

Вративши се у Јерусалим са свог мисионарског путовања, Павле је известио Јакова и остале старешине како је Бог благословио његову службу међу незнабошцима. И док је Павле наводио многе успехе еванђеоских напора, старешине Цркве су одговориле хваљењем и слављењем Бога. Међутим, у исти мах, дошло је до подела и забуне, чак и за време слушања добрих вести које је Павле саопштавао.

»Многи од Јевреја који су прихватили јеванђеље и даље су гајили поштовање према церемонијалном закону и били сувише спремни на немудру попустљивост, надајући се да ће тако стећи поверење својих земљака, да ће уклонити њихове предрасуде и задобити их за веру у Христа као Откупитеља света. Павле је схватио да ће све дотле док гаје предрасуде против њега, многи од водећих припадника цркве у Јерусалиму непрестано радити да осујете његов утицај. Осећао је да ће, ако успе да их неким разумним попуштањем задобије за истину, уклонити велику препреку за успех јеванђеља на другим местима. Међутим, Бог му није одобрио да попусти онолико колико су они тражили.« (Елен Г. Вајт, *Апостолска црква – Христовим трагом*, стр. 405 /ориг./)

РАЗМИСЛИ: И данас се боримо с размимоилажењима у вези с тим како да се на најбољи начин приближимо људима. Које су то разлике које се запажају у вашем делу света и како ти можеш да помогнеш да се оне уклоне?

ВАЖНОСТ ИЗВЕШТАВАЊА

Важност извештавања о активностима сведочења и евангелизације није увек била добро сагледана, нити је извештавање спровођено на прави начин. На свим подручјима нашег савременог убрзаног пословног живота, појавама се придаје онолико важности колико се сматрају вреднима. Оно што се проглашава губљењем времена и труда обично не добија много наше пажње. Према томе, на значај извештавања се мора указати. То значи да верници цркве морају да виде које последице доноси вредновање извештаја о догађањима у цркви и око ње.

Постоји велика разлика између једноставног извештавања о хладним чињеницама и изношења како су делатности које те бројке представљају успешан део напора цркве да задобије људе за Христа. Зато су они који извештавају одговорни да пренесу и узбуђење и радост због успеха, који су плод учествовања у службама о којима се извештава.

Када бисмо уклонили све извештаје о еванђеоским активностима из књиге Дела апостолска, које бисмо узбудљиве и охрабрујуће податке пропустили да сазнамо? Дела 5,14; 8,4.12; 11,21; 14,21.

Задивљујући раст Цркве о коме се говори у књизи Дела апостолска није се једноставно догађао. Ојачани Светим Духом, имајући на уму Исусова обећања о успеху, верници су се укључили у делатности које су донеле те успехе. Они су се усредсредили на оно што су хтели да постигну и на најбољи начин да то остваре. Каже се да је проповедањем јеванђеља мноштво људи и жена прихватило Господа и било крштено као део процеса током којег су постајали Његови ученици.

Тиме се поново наглашава важност извештавања о резултатима и активностима са онолико појединости колико је у том тренутку могуће дати. У ствари, библијски извештаји о резултатима сведочења и евангелизационих делатности дају нам и више него детаљну слику свега што се збивало. Они први мисионари пошли су у сва места до којих су могли да допру, проповедајући о Исусу и о Његовом царству. Због забележених извештаја о резултатима њиховог рада, претпостављамо да су упућивали снажне позиве својим слушаоцима. То непрестано проповедање и позивање довело је до драматичних резултата у расту Цркве, забележених у књизи Дела апостолска.

РАЗМИСЛИ: Свакако да је охрабрујуће када слушамо извештаје о успесима еванђеоских напора. Међутим, како одговарамо и реагујемо када све не иде како ваља, када изгледа да наши планови не доносе успехе, када наши напори не доносе никаквог добра? Како би требало да реагујемо? Разговарајте о томе у разреду.

ИЗВЕШТАВАЊЕ И МОТИВАЦИЈА

Када говоримо о мотивацији, ми говоримо о дубоко укореним разлозима зашто нешто верујемо или чинимо. То се односи и на извештавање. Када извештавамо, ми то чинимо из једног или више разлога. Наш разлог може да буде покушај да убедимо неки одбор да настави да нам одобрава средства. Или, можемо извештавати на такав начин да убедимо људе да треба да прекинемо програм или да заменимо руководеће особље. Када се информације преносе или наглашавају селективно*, можда одлуке донесене на основу процене таквог извештавања неће увек бити најбоље. Управо зато наше извештавање мора да буде поштено и тачно.

Читај текст у 4. Мој. 13,17-33. Свих дванаест ухода је видело исте чињенице; зашто су само двојица одговорила онако како је требало? Које поуке можемо извући из тог догађаја за нас данас?

Иако је Господ обећао да ће синови Израилјеви сигурно заузети земљу, неки међу уходама нису били у то сигурни. Исус Навин и Халев дали су повољне извештаје о земљи и предложили да народ сместа крене у поход против њених становника. Други, који су заједно с њима уходили земљу, дали су неповољан извештај, наглашавајући препреке и предлажући да се народ врати назад у Египат.

Док припремамо извештај, ми то морамо чинити имајући на уму откривену Божју вољу, а и у светлу Његових благослова. Ми нећемо само извештавати како добро напредујемо већ и у којој мери испуњавамо Божју вољу (види Матеј 7,21). Увек постоји могућност да се одушевимо најновијим моделима евангелизације и да одмеравамо своје успехе по томе колико смо успешно применили њихова начела у односу на друге цркве. И док извештавамо о својим привидним успесима, можда ћемо бити више заинтересовани да се покажемо као успешни, него да испунимо Божју вољу и да се покоримо Његовој благодати. То је изазов за наше цркве данас, када смо изгледа бомбардовани увек новим »бољим« начинима проповедања јеванђеља. У извештају о уходама, Исус Навин и Халев су свакако видели и препреке и тешкоће, али су познавали и Божју вољу. Према томе, важан део њиховог извештаја уверавао је народ да је заузимање земље могуће. С друге стране, оне уходе које у свом размишљању нису обраћале пажњу на Божју вољу, донеле су потпуно негативан извештај, срачунат да убеди народ да је повратак у Египат најбоље могуће решење.

РАЗМИСЛИ: Како да створимо равнотежу између живљења по вери, прихватања Божјих обећања, и поступања по њима – као супротност живљењу по својим жељама и прихватању немудрих решења под изговором да нас Господ води на такав начин, само зато да бисмо оправдали своје одлуке? Како да чинимо прво, а избегнемо друго?

* селективно – засновано на одређеном избору

Неки људи оклевају да поднесу успешне извештаје, јер се плаше да би то могло бити облик људског хвалисања сопственим успесима. У ствари, Бог се прославља верним извештавањем, а Његова Црква јача у вери и одлучности да настави да ради за Њега. Иако је истина да повремено неко може да поднесе извештај надахнут мање часним побудама, то не сме да заустави скромне вернике да не говоре о моћним делима која је Бог учинио преко њих и како их је оспособио да буду сведоци и еванђелисти за Њега. Ако се извештај подноси скромно, одушевљено и с љубављу према душама, извештавање може веома да охрабри остале вернике у цркви да се и они укључе у дело објављивања јеванђеља и задобијања душа за Господа.

Читај текст у Делима апостолским 11,1-18. Како су старешине и верници у Јерусалиму одговорили на Петров извештај о раду међу незнабошцима? Како се овде откривена начела могу показати битна и за нас данас?

Неки су критиковали Петра и остале који су се усудили да сведоче и проповедају изван јеврејских кругова; међутим, као последица Петровог извештаја Јерусалимској цркви, критицизма је нестало а остали верници из јеврејства славили су Бога.

Из наше данашње перспективе није лако разумети проблеме који су се тада појављивали. Наравно, јеванђеље се морало проповедати свима, Јеврејима и незнабошцима – иако прво Јеврејима (Римљанима 1,16). Сви су то знали. Ипак, у контексту књиге Дела апостолска, идеја о заветним обећањима која ће се проширити и на незнабошце морала је да доведе до велике промене у јеврејском начину размишљања. Међутим, због извештаја о Божјим делима и благословима, верници Цркве стекли су ново разумевање Божје жеље да спасе све људе, иако је од самог почетка Божји план био да спасе све који се могу спасти (Ефесцима 1,1-4; Исаија 53,6; Јеврејима 2,9).

За просечног читаоца биће потребно око два минута да прочита Петров извештај у Делима 11,1-18. Можемо са сигурношћу претпоставити да је његов извештај, заједно с питањима и каснијим објашњењима свакако потрајао много, много дуже. Осим тога, иако Петар у свом извештају говори о себи, и мада су неки верници могли да кажу: »Одлично, Петре, добро си учинио« – сва слава у извештају приписује се Богу; вође Цркве биле су, пак, охрабрене, пошто су сада боље разумеле да би еванђеоски налог о проповедању јеванђеља целом свету могао постати стварност.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Извештавати о својој служби.

Као што смо видели у току ове седмице, други морају да знају шта радимо. Посебни извештаји, као што је присутност и финансијске бројке, свакако да су неопходни. Важно је осим тога да се извештаји подносе на одборима за евангелизацију и црквеном одбору. Док усмени извештај може укратко да изнесе основне чињенице, писани извештај треба да садржи онолико појединости колико год је то могуће.

Не само да ће овакво извештавање учинити да верници остану заинтересовани за вашу службу и да ћете лакше моћи од њих да затражите да учествују, него ће и непосредно подупрети вредновање и планирање и усмеравање за будућност.

Потрудите се да ваши извештаји понуде и осврт на опште планове евангелизације целе цркве. Објасните на који начин је ваша служба постала део програма и како доприноси напору да се достигну планови које је црква себи поставила.

Поставите себи питање шта вас покреће да извештавате. У којој мери сте усредсређени на Божју вољу за вашу месну цркву и на њен удео у спасавању душа.

ПИТАЊА ЗА РАСПРАВЉАЊЕ:

1. Вратите се на последње питање у делу поуке за уторак. Како извештавамо о »лошим вестима«? Сасвим је природно да волимо да говоримо о успесима које смо доживели. Људи то чине и на световном подручју живота. Али, шта да кажемо о делу евангелизације? Шта чинимо када програм цркве не успева? Како да се о томе расправља и разматра тако да се усвоје неопходне промене? Осим тога, размотрите и следеће питање: Ако успех у проповедању припишемо Господу, кога да кривимо ако све не иде како ваља?
2. Размислите о промени понашања јеврејских верника у вези са радом међу незнабошцима. Погледајте мало своју месну цркву, културу и друштво. Колико год да догматски потврђујемо своје веровање да је јеванђеље намењено свима у свету, на који начин наше културне и друштвене предрасуде морају да доживе исти оштри заокрет који су доживели неки од првих јеврејских обраћеника?
3. Иако је контекст поуке за ову седмицу био извештавање о еванђеоским активностима, размислите о целокупној идеји давања било које врсте извештаја. Како се можемо осигурати да увек будемо поштени и истинољубиви, тако да не прилагођавамо информације својим потребама и жељама? Зашто је тако лако попустити сопственим жељама и потребама, и зашто је тако лако да варамо чак и сами себе док то чинимо?

МОЈИ ЗАКЉУЧЦИ И ОДЛУКЕ:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ВРЕДНОВАЊЕ СВЕДОЧЕЊА И ЕВАНГЕЛИЗАЦИЈЕ

Текстови за проучавање: 2. Коринћанима 13,5,6; Јеврејима 10,24,25; 5. Мојсијева 10,12,13; Матеј 23,15; Откривење 14,6,7.

Текст за памћење: »Питомом је духу мудра опомена као златна гривна, као накит од злата« (Приче 25,12 - Бакотић).

Кључна мисао: Погрешно је ако се укључујемо у Божи велики задатак евангелизације без успешног вредновања и оцене онога што чинимо.

Сувише често смо задовољни минималним резултатима евангелизације иако смо могли имати далеко већи успех да смо вредновали претходне евангелизационе напоре и дозволили да налази утичу на наше будуће усмерење и програмирање.

Понекад се велике своте новца троше за службе сведочења и евангелизације а постижу минимални резултати. То нас је навело да предложимо промене у буџетским доделама средстава или у процедурама. Морамо одмах да додамо, међутим, да ми не знамо потпуне резултате било ког од наших програма, јер се усредсређујемо само на видљиве бројке – на број крштеника – а не знамо у којој мери је семе јеванђеља било посејано у срца људи. Било како било, ипак постоји велика потреба да се вреднују процеси сведочења и евангелизације и постигнути резултати, али без седања на судску столицу.

У току ове седмице разматраћемо вредновање као библијско начело, истраживати његове позитивне стране и сагледати га као трајни процес у животу месне цркве.

ЗАШТО ТРЕБА ВРЕДНОВАТИ?

Вредновање се догађа без обзира да ли ми то схватамо или не схватамо. Вредновање се догађа сваке суботе и на сваком јавном богослужењу. Људи вреднују садржај, јасност, па и дужину сваке проповеди, а они који присуствују богослужењу очекују да то буде на високом професионалном нивоу. Кад год и где год људи имају очекивања, долази и до вредновања. Иако не можемо да укажемо на текст који показује да је вршено званично вредновање, очигледно је да је вредновање представљало озбиљан део живота прве, апостолске Цркве.

Шта нам следећи текстови говоре о важности вредновања? На какву врсту вредновања указују следећи текстови? 1. Тимотију 3,1-13; 1. Коринћанима 11,28; 2. Коринћанима 13,5.6.

Када Божја Реч постави мерило, очекује или прописује одређено деловање или изриче заповест, наша реакција је подложна вредновању. Вредновање поставља врло важна питања: »Колико смо успешни у овој служби? Како бисмо могли да будемо успешнији?«

Чињеница да је Павле тражио одређене способности од ђакона или старешина показује да је нека врста вредновања морала да се обави. То је било вредновање оспособљености за одређену службу, али и вредновање успешности у тој служби.

Проучи велики еванђеоски налог у Матеју 28,19.20. Којим питањима би вредновао одговор своје цркве на ову заповест?

Као Божјим слугама нама је поверена немерљиво драгоцену еванђеоска истина. Ако узмемо у обзир да та еванђеоска вест треба да се објави по целом свету, не треба да нас изненади што је Бог покренуо и процес вредновања. Бог је заинтересован за напредак дела које је поверио онима који су се одазвали Његовом позиву да буду Његови сарадници у задобијању душа за Његово царство.

РАЗМИСЛИ: Прочитај поново текст у 2. Коринћанима 13,5. Коју поруку текст упућује теби лично? Како би је могао применити на себе? Који доказ имаш да је »Христос Исус у теби«?

Иако вредновање има много својих добрих страна, има и неких опасности које се морају уочити и избећи. Ако смо изузетно активни у оцењивању и ако се углавном усредсређујемо на негативности, може се створити атмосфера критиковања која ће обесхрабрити сараднике и умањити њихову жељу да раде. Да би се избегло да се вредновање претвори у критиковање, оно мора да буде праћено истинским признањима. Заиста, врло често заборављамо да изрекнемо признања својим радницима, посебно онима који су дуго времена провели обављајући своју службу. Они су увек на месту, они увек раде свој посао, и ми скоро да очекујемо да ће они увек бити на располагању и увек радити оно што треба да се обави. Вредновање ће вам пружити прилику да им одате признање.

Која признања се изричу у следећим текстовима? На који начин би се слична признања могла одати и данас појединцима и групама? Дела 16,1.2; Рим. 16,1; 1. Кор. 11,2; Фил. 4,14.

Много пута је апостол Павле морао да опомиње појединце и цркве због понашања, ставова или веровања. То показује да је нека врста вредновања била вршена, али кад год му је то било могуће, Павле је изрицао и признања људима који су сарађивали с њим, били верни Богу или верно обављали службу која им је била поверена.

Да бисмо били поштени приликом оцењивања, морамо вредновати не само исходе, већ и процесе. Вредновање исхода испитује да ли је програм постигао очекиване резултате. Вредновање процеса разматра управљање пројектом који је у току.

Пажљиво проучи текст у Јев. 10,24.25. Шта у овом контексту значи »један другог свјетујући«? Која начела вредновања се овде наглашавају?

Ови стихови представљају много више него само подстицај. Они снажно истичу потребу да веома озбиљно узмемо у разматрање духовно растење и развијање једни других. Треба да размишљамо о томе шта Бог захтева од нас да покажемо у свом хришћанском животу, да размотримо на ком степену развоја се налазимо у свом искуству, а из тога произлази да се одговарајуће вредновање врши и док саветујемо »један другог«.

РАЗМИСЛИ: Сеги се колико охрабрујуће делује када ти неко ода признање, једноставно зато што си такав какав јеси, или зато што обављаш своју службу онако како је обављаш. Задивљујуће је како неколико једноставних речи може да делује тако снажно. Да ли си склонији критиковању, или одавању признања? Ако је оно прво случај, како би могао да промениш ту разорну карактерну особину?

ШТА ТРАЖИ ГОСПОД?

Прочитај следеће текстове и онда, имајући на уму контекст поуке за ову седмицу, одговори на постављена питања:

»Сада, дакле, Израилу, шта иште од тебе Господ Бог твој осим да се бојиш Господа Бога својега, да ходиш по свијем путовима његовијем и да га љубиш и служиш Господу Богу твојему из свега срца својега и из све душе своје, држећи заповијести Господње и уредбе његове, које ти ја данас заповиједам, да би ти било добро?« (5. Мојсијева 10,12,13)

Када би требало да изразиш основну мисао ових текстова, шта би рекао?

На који новозаветни текст вас ово подсећа, и зашто нам ово указује на велики значај опомене садржане у наведеним стиховима 5. Мојсијеве?

Текст наглашава да Бог све ово захтева или »тражи« од нас. Како да разумемо значење тих речи у контексту спасења вером и само вером?

Текстови се углавном баве нашим срцем, нашом душом, нашим страховањима и нашом љубављу - оним што се тешко може оценити на темељу спољашњег изгледа. О којим видљивим испољавањима онога што се крије у нашем бићу говоре ови стихови? Како се повезаност онога што се види и онога што се не види уклапа у наше разумевање текста у Откривењу 14,6-12?

У Матеју 23,15 Исус је књижевницима и фарисејима дао строгу оцену њиховог »сведочења« и њиховог »проповедања јеванђеља« незнабошцима. У добронамерном покушају да испунимо еванђеоски налог увек морамо имати на уму дубоке истине изражене у 5. Мојсијевој 10,12 и 13. Уосталом, у свим својим напорима да проповедамо јеванђеље, најмање што бисмо желели било би да стварамо нове »синове пакла«.

ВРЕДНОВАЊЕ ДУХОВНОГ РАСТА

»Али Господ рече Самуилу: не гледај на лице његово ни на висину раста његова, јер сам га одбацио; јер не гледам на што човјек гледа: човјек гледа што је на очима, а Господ гледа на срце« (1. Самуилова 16,7).

Већ смо раније установили да сваки циљ који себи поставе појединци или цела црква мора да буде подвргнут вредновању. Иако је релативно лако да се вреднује бројчани пораст, истина је да црква има много шире значење од самих бројева.

Очигледно је, и мора да буде очигледно, да нама није стало да само напунимо цркву верницима. Ми желимо да црква буде пуна верника који расту у свом односу са Исусом Христом, верника који воле Господа, и који ту своју љубав исказују држањем Његових заповести. Последње што бисмо желели да се догоди је оно што је Исус рекао књижевницима и фарисејима: да проходе земљу и море, баве се мисионарским делатностима, да задобијају обраћенике и да их онда чине синовима »пакленијем у двоје већијем од себе«. Ова строга оцена њихових »еванђеоских напора« показује колико је битно да посветимо пажњу вредновању духовног раста не само оних које доводимо у цркву него, што је чак много важније, и нас самих.

Читај текстове у Матеју 26,41; 1. Сол. 5,17; Рим 8,6; Ефес. 6,17.18; 2. Тим. 2,15.16. и Псалму 1,2. Које духовне дисциплине ови текстови наглашавају као важне? На које начине су све те дисциплине кључне у процесу нашег духовног растења?

Како ми, грешници, којима је и самима неопходна божанска благодат, вреднујемо нешто тако »неопипљиво« као што је духовност наших ближњих? Чињеница је да не постоји нека скала духовности по којој можемо да одређујемо духовност одређене особе. Према томе, било би много корисније и прикладније када бисмо се питали да ли се нека особа и даље налази на путу свог духовног растења уместо да се питамо у којој је она фази духовног напредовања. Показатељи духовног усавршавања су духовне дисциплине у којима учествујемо. Оно што се набраја у претходно поменутих текстовима свакако да указује на чињеницу да се верник налази на путу према Небу, али је неопходно да увек будемо веома пажљиви кад вреднујемо духовно искуство других особа. Истовремено, посебно ако се бавимо новим верницима, морамо им драге воље и с много љубави помоћи да схвате колико су духовне дисциплине, као што су молитва, проучавање Библије и послушност Божјој вољи, важне у процесу њиховог духовног раста.

ВРЕДНОВАЊЕ РАСТА ЦРКВЕ

Већ и сам разлог постојања наше Цркве наводи нас на вредновање. Ми верујемо да је наша Црква била основана у ово посебно време у историји наше планете да би се испунио део Божјег плана који захтева да се јеванђеље проповеда по целој свету. Другим речима, ми постојимо зато да задобијемо душе за Божје царство.

Читај текстове у Откривењу 14,6.7. Како разумемо те текстове у вези са својим идентитетом као адвентиста седмога дана?

Вредновати како радимо најбољи је метод да се задржимо на свом задатку на најбољи могући начин. Свако оцењивање онога што црква чини треба да буде и утврђивање на који начин евангелизација и сведочење доприносе расту цркве. Како оно у чему учествујемо помаже и нама и целој цркви да достигнемо свој циљ?

Читај текст у Матеју 6,33; 10,7; 24,14 и у Луки 4,43. О чему говоре ови стихови? Како њихово значење треба да утиче на нас као Цркве и на наше дело сведочења и ширења јеванђеља?

Извештај о Исусовој служби на Земљи садржи многобројне наводе о Његовом проповедању као о начину задобијања душа за Божје царство. Исус је проповедао да је Божје царство пред вратима. Он је укоравао верске вође што затварају врата Божјег царства и отежавају народу да уђе у њега. Он је послао своје ученике да проповедају о Божјем царству. Јасно, најзначајнији Исусов циљ, али и циљ апостола, био је задобијање душа за Христа, за Божје царство.

Извештај о броју људи који су приступали Цркви у разна времена и извештаји о црквама које су биле осниване међу незнабошцима показују да је вредновање било обављано у смислу истраживања колико се Црква приближила идеалном циљу духовног и бројчаног раста у Христу.

РАЗМИСЛИ: Исус је изрекао веома снажну реченицу о томе да човек који није с Њим ради против Њега (Матеј 12,30), да онај који не прикупља заједно с Њим, расипа. Оставите за тренутак по страни своје исповедање вере и своје име у црквеним књигама и запитajte се: да ли ја сабирам с Христом, или расипам? Како оправдаваш свој одговор?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Позивање других да вам се придруже у вашој служби.

Да ли сте икада чули за оркестар састављен од само једног човека? То је оркестар у коме један једини човек свира на свим инструментима. Бубањ му је привезан за леђа, а палицу покреће ногом. Други инструменти му на разне начине стоје на располагању. У преносном смислу, оркестар од једног човека је делатност у којој један човек обавља све дужности.

Оркестар од једног човека има великог изгледа да нестане, јер не добија ни физичку ни емоционалну подршку свога тима. Људи слични оркестру од једног човека често се жале да не добијају довољно подршке од своје цркве, иако она није била ни позвана да на било који начин учествује у служби, осим, можда, да је подржи материјално.

Без обзира да ли тек планирате своју службу, или вреднујете постојећу, упућујемо вам неколико предлога како да проширите своју службу укључујући и друге у њено обављање:

1. Размотрите све што је обухваћено службом коју обављате и видите колико би особа требало да у њој учествује.

2. Одлучите о томе на којим је подручјима неопходна знатна помоћ и потражите кључне људе који ће обављати те важне дужности. Размислите и о вођама тима.

3. Припремите детаљан писани приказ свих аспеката службе. То може да буде веома корисно када тражите припаднике тима. Они ће тако бити у стању да тачно разумеју шта се од њих очекује.

4. Извештавајте редовно целу цркву. То ће пружити прилику свима да виде да је ваша служба део свеукупног програма цркве за сведочење и евангелизацију и биће им много лакше да вам се прикључе.

5. Одржавајте редовне састанке тима. Подржите чланове тима и размотрите њихово напредовање. Постављајте питања попут ових: »Како иде посао?« »Шта планирате као следеће?«

ПИТАЊА ЗА РАСПРАВЉАЊЕ:

1. Како и када си преступио границу између вредновања и изрицања суда, против чега нас Писмо опомиње?
2. Размисли мало више о Исусовим речима у Матеју 23,15. Како бисмо као црква могли учинити да се то не догађа, посебно када је реч о новим верницима који су пуни ревности? Како можемо обезбедити да ревност буде усмерена на прави начин, тако да не стварамо нове »синове пакла« у својој средини? Али, ако заиста желимо да стварамо неке од њих, који је најбољи начин да то постигнемо?
3. Размотрите текуће еванђеоске службе у својој месној цркви и предложите добар програм вредновања њиховог рада, система рада и особља.

МОЈИ ЗАКЉУЧЦИ И ОДЛУКЕ:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

ТРАЈНА СЛУЖБА

Текстови за проучавање: Јован 4,7-30; Дела 2,42; 11,19-23; 2. Тимотију 2,1-7; 2. Коринћанима 5,18-20.

Текст за памћење: »А он им рече: какво је царство Божје? И какво ћу казати да је? Оно је као зрно горушично, које узевши човјек баца у врт свој и узрасте и поста дрво велико и птице небеске уселише се у гране његове« (Лука 13,18.19).

Кључна мисао: Евангелизација и сведочење су средства уз чију помоћ зрно горушице – Божја Црква – постаје велико дрво које испуњава цели свет.

Можда сте чули некога како говори, а можда сте и сами казали: »Учинио сам свој део, остављам млађима да наставе« или »Годинама сам био на челу евангелизације, нека сада неко од млађих преузме посао«.

У извесном смислу, таква врста изјава је разумљива. Људи старе, понекад их здравље издаје, друге животне околности их спречавају да задрже своју руководећу улогу у црквеним службама. Понекад су људи једноставно уморни и желе да се одморе. Или, мисле да их Господ позива да раде за Њега у другим црквеним службама.

Међутим, постоји велика разлика између мењања службе и престанка службе; све док има даха у нама, требало би да радимо у овом или у оном смислу.

У току ове седмице усредсредићемо се на своју потребу да останемо укључени у службе сведочења и евангелизације. Без обзира каква је наша улога у цркви, увек ће бити неке могућности и прилике да служимо.

Мора се поново нагласити да се сведочење и евангелизација морају наставити све док буде било људи којима је потребно спасење. По Божјем плану, треба да се спасе што је могуће више људи. У међувремену, они који су прихватили Исуса као свог личног Спаситеља позвани су да раде заједно с Богом у делу спасавања душа. Без обзира ко смо, где смо, у каквој се ситуацији налазимо, ако су наша срца усклађена с Христовим, ако у нама влада дубоко усађено поштовање према ономе што је Он учинио за нас и према ономе што нас позива да учинимо као свој одговор, увек ћемо наћи прилике да сведочимо и да Му служимо.

Размотри Исусов разговор са женом Самарјанком на Јаковљевом студенцу (Јован 4,7-30). Шта је то било у Исусу и ономе што је Он говорио а што је она желела да подели са својим суграђанима? Која начела о сведочењу можемо извући из тог догађаја, начела која ће нам помоћи када настојимо да сведочимо својим ближњима?

Изгледа да је Исус следио једноставну »формулу« када је разговарао са женом Самарјанком: 1. Привукао је њену пажњу: »Дај ми да пијем« (7. стих). 2. Пробудио је њено интересовање: »Како ти, Јеврејин будући, можеш искати од мене, жене Самарјанке да пијеш?« (стихови 9 и 10). 3. Изазвао је жељу: »Господе, дај ми те воде« (15.стих). 4. Довео ју је до осведочења: »Господе, видим да си ти пророк« (19. стих) 5. Уследила су дела: »Ходите да видите човјека који ми каза све што сам учинила. Да није то Христос?« (29. стих).

Ових пет фаза евангелизације не морају да се догоде на једном једином састанку, као што су се догодили када је Исус разговарао са женом на Јаковљевом студенцу. Оне се могу догодити у току извесног временског периода - док настављамо да сведочимо. Збивања се могу веома разликовати, али начела показана у овом тексту могу се широко применити на наше покушаје да се приближимо људима.

Осим тога, иако се почетни разговор водио око дословне воде, Исусов циљ је био да жена Самарјанка пожели да пије воду живота. На крају, иако смо позвани да помогнемо људима у свакој ситуацији у којој их нађемо, да послужимо њиховим потребама колико год можемо, никада не смемо заборавити да је њихова највећа потреба спасење у Исусу Христу.

РАЗМИСЛИ: Колико пута искористиш прилику да сведочиш или да послужиш? Зар није истина да се тако често бавимо само својим животом, да се срећемо с људима који - упркос томе што су се срели с нама - немају никаквог појма о томе шта верујемо, шта заступамо, коју наду гајимо? Како да се променимо тако да постанемо бољи сведоци?

Важан део евангелизације одвија се у цркви сваке суботе. Овај аспект евангелизације назива се »нега« или »укључивање«. Ми смо били веома добри у позивању људи да дођу у наше цркве, али се нисмо увек показали тако добри у стварању средине или атмосфере која би их охрабрила да поново дођу и да се укључе у заједништво. Ако треба да стварамо ученике, морамо обратити пажњу на учвршћивање и негу сваког новог хришћанина.

Шта то значи? »Укључивање« упућује на мисао о успостављању нечега на чврстој и трајној основи. То значи помоћи људима да стекну темеље своје вере и заједништва. »Нега« се често објашњава појмовима као што су »подићи«, »однеговати«, »збринути«, »обучити«, »васпитати«. Када неко прихвати Господа Исуса као свог личног Спаситеља, сва та подручја укључивања и неговања морају се примењивати у духовном и друштвеном смислу у оквирима хришћанског заједништва. Другим речима, новом хришћанину је неопходно да буде збринут, обучен, однегован и научен путевима Господњим.

»Заједништво« је кључ свега. Ту се животи додирују и утичу један на други. Људи који се придруже Цркви морају бити збринуте путем духовног заједништва.

Шта нам следећи текстови говоре о важности духовног заједништва међу верницима? Зашто је духовно заједништво посебно битно када су у питању нови верници, они који су дошли у цркву нашим сведочењем и евангелизацијом? 1. Јованова 1,7; Дела 2,42; 11,19-23; 20,35; Римљанима 1,11.12.

Реч »ми« у 1. Јовановој 1,7 жели да нам пренесе мисао да сваки од нас, иако ходи у светлости као појединац, треба да ходи у светлости у заједништву са осталим верницима. Ако верници заиста буду ходили у светлости, биће и заједништва и јединства. У складу с тим, створиће се и повољна атмосфера у којој се верници могу усредсредити на Божју вољу у свом животу и добити охрабрење од осталих верника на свом хришћанском путу. Иако је важно да помогнемо новим верницима да се добро осећају и да буду задовољни у цркви, исто тако је важно да их водимо да постану ученици у најпотпунијем смислу те речи, што значи да развијају своју способност да упуте друге на спасоносни однос са нашим Господом Исусом.

РАЗМИСЛИ: Да ли се твоја црква намерно усредсредила на неговање нових верника? Како се и ти можеш активније укључити у негу нових верника, али и »старих«, ако је потребно?

ОБУЧАВАТИ ОНЕ КОЈИ ОБУЧАВАЈУ

Ми живимо у свету у коме су људи изузетно покретљиви. Месне цркве, у којима постоји редовни прилив и одлив верника, често се жале да су изгубиле способне сараднике који су носили значајне службе. Због тог губитка способних људи, и због тога што се процес евангелизације и сведочења у цркви мора наставити без прекида, постоји велика потреба да се умноже способности и обуче верници који ће обављати разне службе.

Која начела о обучавању оних који обучавају друге могу да се извуку из Павлових упутстава Тимотију у 2. Тимотију 2,1-7? Како би ове речи требало применити на нас данас у нашем раду за Господа, без обзира на службу коју обављамо?

Павле објашњава Тимотију важност сагледавања свеобухватне слике рада у цркви, и по обиму и по трајању. Пасторалне службе и службе обучавања не могу бити обједињене у једном човеку. Павле говори Тимотију да се првенствено бави обучавањем верника да воде цркву зато што ће, на крају крајева, старији нараштај вођа отићи из цркве. У овој поуци Тимотију садржана је и мисао да ће они које он обучава са своје стране обучавати друге, старајући се тако да мисија Цркве у свету буде трајна и све шира. Све то је у складу са Исусовим позивом да се много више жетелаца пошаље на рад.

Неко је рекао: »Поклони човеку рибу и нахранио си га за тај дан; научи га да хвата рибу и нахранио си и њега и његову породицу за дуго времена.« Проблем је у томе што се може догодити да тај човек своје познавање рибарског заната не пренесе на следећи нараштај и да тако деца његове деце остану гладна. Можда би се ова изрека могла овако допунити: »Поклони човеку рибу и нахранио си га за тај дан; научи га да хвата рибу и да своје знање преноси другима па ће небројено мноштво људи имати довољно хране.« У томе је разлика између обучавања једнога и обучавања некога да обучава друге.

РАЗМИСЛИ: Размисли о свом искуству у нашој цркви. Да ли те је икада неко поучио како да сведочиш другима? Да ли си икада затражио да те неко научи како да сведочиш другима? Разговарајте о томе у разреду.

ЗАДОБИЈАЊЕ НЕКАДАШЊИХ ВЕРНИКА

Отпадник је реч за коју бисмо волели да се никада не појави у хришћанском речнику. Међутим, чињеница је да многи људи одлазе из цркве и тако раскидају спасоносни однос са Исусом Христом. Иако се догађа да нас људи напуштају због доктринарних питања, у највећем броју случајева ради се о другим узроцима, обично личним размирицама. Без обзира на разлоге, ми треба да учинимо све што до нас стоји да створимо топлу атмосферу, атмосферу духовне неге која ће оне који нам се прикључују навести да пожелe и да остану с нама, без обзира што ће се лични проблеми неизоставно појављивати.

У исто време, треба да успоставимо службу која ће се бавити проблемима некадашњих верника и оних који ретко долазе на наша богослужења, као важан део нашег програма сведочења и евангелизације. Кратак преглед пописа верника многих цркава показаће да на листи има много имена људи који се не појављују на богослужењу сваке суботе. Та имена треба да обликују почетну листу оних којима је намењена ова посебна служба, јер су то људи које Бог никада није престао да воли.

Пажљиво размотри текст у 2. Коринћанима 5,18-20. Иако је контекст мало другачији од нашег, важно је начело. На који начин је »служба помирења« посебно намењена онима који су некада следили Господа, а затим отишли својим путем?

Задобијање некадашњих верника је посебна служба. Осим тога, ова служба је еванђеоске природе и веома слична нашем настојању да се приближимо људима који никада пре тога нису следили Христа. Сама реч »помирење« као да говори да су некада владали склад и јединство између људског рода и Бога, и да је веза обновљена преко Исуса Христа. Затим, нама је сада поверена служба помирења која обухвата оне који су некада заједно с нама служили Богу.

У ствари, неко би могао да каже да је у Матеју 10,5,6 Исус послао своје ученике да поново задобијају јеврејски народ који је прекинуо спасоносни однос са својим Господом. Према томе, сасвим је у реду да и ми данас почињемо да радимо за оне који имају своју посебну историју са Богом и са Његовом Црквом.

РАЗМИСЛИ: Мисли о онима који су напустили цркву и о разлозима зашто су то учинили. Постоји ли бар једна особа с којом би ти могао да успоставиш везу, да се спријатељиш с њом, да јој послужиш и покушаш да је поново повежеш са Црквом? Моли се да ти Бог да мудрости да учиниш оно што Он од тебе очекује?

ЗАДЊА ВРАТА

Да ли сте запазили да се људи често жале како верници одлазе из Цркве на »задња врата«? Они чак наглашавају да се та задња врата морају затворити, али не говоре где се она налазе. Неке месне цркве које расту могу да помисле да су њихова задња врата затворена, али у ствари може се само догађати да више верника долази у цркву него што из ње одлази. Иако је то далеко боље него кад више њих излази на задња него што улази на предња (што је случај на неким местима), ми ипак желимо да учинимо све што је у нашој моћи да задржимо своје вернике.

Открити задња врата и покушавати да их затворимо захтева програме који су заиста еванђеоске природе, јер наш еванђеоски налог не гласи само да задобијамо људе за Христа, него да их и задржимо и претварамо у Његове ученике.

Прочитај текст у Јев. 10,25. Зашто је важно да се хришћани редовно састају? Када смо заједно, колико »охрабрења« пружамо једни другима? Како бисмо могли да чинимо више од онога што сада чинимо?

Одлука да се напусти заједништво обично није изненадна. Уместо тога, такви верници пролазе кроз процес тихог одлажења. Баш као што је долажење Христу и улажење у Његову Цркву било слично путовању, и процес одлажења има сличне карактеристике. За оне који одлазе то најчешће и није свесно планиран поступак. Они једноставно почињу да полако прекидају везу, емоционално хладе, да постају незадовољни оним што се дешава у цркви. Можда у неким случајевима имају и разлога да се тако осећају. Требало би стога да се потрудимо да запажамо стање оних који се налазе заједно с нама у истој цркви.

Читај текстове у Римљанима 14,13; Галатима 5,13 и Ефесцима 4,32. Како би нам усклађивање с тим саветима помогло да затворимо задња врата у својим црквама? Како бисте ви и ваша црква успели да спроведете у живот ове значајне истине?

Црква која се стара, која наставља да се стара, то је заједница у којој је сваки појединац усредсређен на свој однос са Исусом Христом. Она има јасну представу о вредности коју Исус придаје сваком појединцу. Затварање задњих врата укључује приближавање људима, познавање њихових потреба и задовољавање тих потреба, уколико су у складу с Божјом вољом. То је нешто што ниједан црквени програм не може да обезбеди, већ само појединци, пуни љубави и старања о ближњима.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Планирање да се служба настави и прошири.

Сваки појединац који је укључен у службу сведочења и евангелизације треба да посвети пажњу настојању да своју службу учини трајном, а не само једнократним догађајем. Много што шта се може учинити да се то постигне. Ми ћемо навести само оно што је најважније:

1. Сроди се с мишљу да треба да поделиш своју старешинску одговорност уместо да се понашаш као оркестар од једног човека. Негуј тимски приступ у коме ће се смењивати рад и одавање признања.

2. Учини све што до тебе стоји да црква схвати важност тимског рада. То ће обухватати и редовне извештаје одбору за евангелизацију, издавање билтена, окружница, обавештења на огласним таблама и захтеве за одобравање средстава.

3. Буди у сталној потрази за људима које ћеш лично позивати да се прикључе твом тиму или да образују нови тим. Ако се неко пријави да се прикључи твом тиму захваљујући твојим активностима и извештајима, то је добро; међутим, било би још много боље да лично позовеш људе уместо да им шаљеш општу позивницу да се пријаве као добровољци.

4. Редовни састанци за обуку морају се одржавати, а посебно састанци за обуку у делатностима сведочења и евангелизације.

ПИТАЊА ЗА РАСПРАВЉАЊЕ:

1. Разговарајте у разреду о одговорима на питања у делу поуке за уторак.
2. »Ми треба да будемо канали преко којих ће Господ слати светлост и благодат свету. Отпаднике треба поново придобити. Ми треба да одбацимо своје грехе, признањем и покајањем да понизимо своја охоло срца пред Господом. Река духовне силе треба да се излије на оне који су спремни да је приме« (Ellen G. White, *Testimonies for the Church*, св. 9, стр. 46) Шта је потребно и зашто да бисмо успели да вратимо људе натраг у ову Цркву и прекрасној поруци за ово време, коју, у ствари, нико осим нас не проповеда свету?
3. Када неко напусти Цркву, наставите да га волите, останите у вези с њим, немојте га осуђивати и називати отпадником или, што би било још много горе, немојте га засипати цитатима Духа проштвa о људима који су отпали. Уместо тога, послужите се тим жалосним искуством да, као што каже апостол Павле, »сами себе окушате јесте ли у вери, сами себе огледате« (2. Коринћанима 13,5). Упитајте сами себе да ли сте могли другачије да поступате како бисте задржали те људе у нашој средини. И најважније, немојте учинити било шта, уколико они промене своје мишљење, да им отежате повратак. Како бисмо као црква могли да применимо ова начела на оне који су из било којег разлога напустили Цркву?

МОЈИ ЗАКЉУЧЦИ И ОДЛУКЕ:

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

АПРИЛ

»ЈОШ ВАМ МНОГО ИМАМ КАЗАТИ...«

»Још вам много имам казати...«

1. Н Лука 14,16.17.	Велика вечера
2. П Матеј 21,38-31.	Два сина
3. У 2. Тимотију 3,5.	Неродно стабло смокве
4. С Јован, 16,12.13.	»Још вам много имам казати...«
5. Ч Лука 8,5.	Слушаоци крај пута
6. П Матеј 13,5.	Слушаоци на каменом тлу
7. С Матеј 13,7.	Слушаоци са трновитог тла

Имате ли уља у својим жишцима?

8. Н Матеј 13,8.	Слушаоци са добре земље
9. П Лука 8,15.	Противљење може да буде од користи
10. У Лука 12,16.17.	Богаташ
11. С Матеј 20,1.2.	Радници
12. Ч Јован 8,31.32.	Учитељ правде
13. П Матеј 25,1.	Имате ли уља у својим жишцима?
14. С Матеј 25,24.25.	Неверни слуга

Очаравајуће речи

15. Н Матеј 25,29.	Шта би могло да буде
16. П Јован 7,46.	Очаравајуће речи
17. У Јован 15,1.	Чокот и лозе
18. С Матеј 13,45.46.	Бисер који има велику вредност
19. Ч Матеј 18,22.	Колико пута да опростим?
20. П Матеј 22,2.3.	Свадба царевог сина
21. С Матеј 22,11.	Свадбено рухо

Како је Исус проповедао истину?

22. Н Матеј 21,33.	Господњи виноград
23. П Јован 17,3	Како је Исус проповедао истину?
24. У Матеј 18,12.	Изгубљена овца
25. С Лука 15,11.12.	Изгубљени син
26. Ч Лука 15,28.	Старији брат
27. П Лука 10,25.	Добри Самарјанин (први део)
28. С Лука 10,34.	Добри Самарјанин (други део)

Исусове приче

29. Н Лука 18,4.5.	Неправедни судија
30. П Лука 15,18.	Фарисеј и цариник

МАЈ

СИГУРНОСТ У ГОСПОДУ

Зар Бог превише тражи?

1. У	Псалам 23,4.	Упореди грешника и праведника
2. С	Матеј 6,33.	Шта хришћанин добија?
3. Ч	Приче 11,25.	Благослови великодушности
4. П	1. Јованова 2,15.	Зар Бог превише тражи?
5. С	Псалам 68,19.	Прави хришћани су срећни

Хвалите Господа

6. Н	Откривење 3,19.	Лаодикијска црква
7. П	1. Мојсијева 1,31.	Стварање
8. У	1. Мојсијева 2,17.	Прилика за бирање
9. С	1. Мојсијева 3,3.	Пад у грех
10. Ч	1. Мојсијева 3,15.	Обећање о Откупитељу
11. П	Римљанима 3,20.	Божје огледало
12. С	Немија 8,6.	Хвалите Господа

Сигурност у Господу

13. Н	Откривење 5,9,10.	Нова песма
14. П	Откривење 12,12.	Кратко време
15. У	2. Коринћанима 6,17.	Велики позив
16. С	Колошанима 1,10.	Дан по дан
17. Ч	2. Коринћанима 6,18.	Сигурност у Господу
18. П	Матеј 7,13,14.	Два пута
19. С	Ефесцима 5,8.	Видело свету

Поуздање у Бога

20. Н	1. Коринћанима 3,16.	Права трезвеност је уравнотежен живот
21. П	Језекиљ 16,49.	Рад је благослов
22. У	Псалам 34,15.	Господње очи
23. С	Псалам 14,1.	Наука и откривење
24. Ч	Јеврејима 6,11.	Радосна служба
25. П	1. Тимотију 6,17.	Поуздање у Бога
26. С	1. Солуњанима 4,1.	Жива црква

Одређени да доносимо род

27. Н	2. Солуњанима 1,7.	Починак у Христу
28. П	Јован 15,5.	Одређени да доносимо род
29. У	1. Коринћанима 15,31.	Обновљење
30. С	2. Мојсијева 12,22.	Знак на довратницима
31. Ч	Римљанима 14,12.	Има посла за свакога

ЈУН

ИСУС – ИСПУЊЕЊЕ ПРОРОЧАНСТАВА

Исус је Бог

1. П	Јован 1,14.	Исус је Бог
2. С	1. Мојсијева 3,15.	Непријатељство као дар од Бога

Јаки у Христу

3. Н	Михеј 7,18.	Искусити опроштење
4. П	Ефесцима 3,16.	Јаки у Христу
5. У	Псалам 104,33.34.	Угодне мисли
6. С	Јован 17,24.	Данашњи задатак
7. Ч	Јован 1,4.5.	Споро учење
8. П	Матеј 11,29.	Велики извор истине
9. С	Лука 19,46.	Храм је свето место

Исус нас воли

10. Н	Римљанима 5,8.	Исус нас воли
11. П	Јован 5,46.	Исус – испуњење пророчанстава
12. У	Јован 3,14.15.	Уздигнути Спаситељ
13. С	Јован 13,15.	Обреди
14. Ч	Марко 8, 36.37.	Начела пословања
15. П	Матеј 12,28.	Учитељ од Бога послан
16. С	2. Коринћанима 5,17.	Гледати Христа

Сигурни у Исусовим рукама

17. Н	Јован 6,35.	Једини извор истине
18. П	Јован 10,27.28.	Сигурни у Исусовим рукама
19. У	Лука 4,32.	Исусова снага осведочавања
20. С	Исаија 53,2.	Као корен из сухе земље
21. Ч	Матеј 8,20.	Право богатство
22. П	Малахија 3,8.	»Еда ли ће човек закидати Бога?«
23. С	Матеј 5,3.	Лек за духовно сиромаштво

Пријатељ онима који су чистога срца

24. Н	Матеј 5,4.	Служба тешења
25. П	Матеј 5,5.	Кротост – род духа
26. У	Матеј 5,6.	Гладни и жедни правде
27. С	Матеј 5,7.	Родови милости
28. Ч	Матеј 5,8.	Пријатељ онима који су чистога срца
29. П	Матеј 5,9.	Склад
30. С	Псалам 84,5.	Тражите мир

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ РЕДОМ

Април		Мај		Јун	
1. 1. О цар.	4-6	1. 2. Днев.	23-25	1. Псалам	15-17
2. «	7-9	2. «	26-30	2. «	18-20
3. «	10-12	3. «	31-33		
4. «	13-16	4. «	34-36	3. «	21-23
5. «	17-19	5. Јездра	1-3	4. «	24-26
6. «	20-22			5. «	27-29
7. 2. О цар.	1-3	6. «	4-6	6. «	30-34
		7. «	7-10	7. «	35-37
8. «	4-6	8. Немија	1-3	8. «	38-40
9. «	7-9	9. «	4-7	9. «	41-43
10. «	10-12	10. «	8-11		
11. «	13-16	11. «	12-13	10. «	44-46
12. «	17-19	12. О Јестири	1-3	11. «	47-49
13. «	20-22			12. «	50-52
14. «	23-25	13. «	4-6	13. «	53-57
		14. «	7-10	14. «	58-60
15. 1. Днев.	1-3	15. О Јову	1-3	15. «	61-63
16. «	4-6	16. «	4-8	16. «	64-66
17. «	7-9	17. «	9-11		
18. «	10-14	18. «	12-14	17. «	67-69
19. «	15-17	19. «	15-17	18. «	70-72
20. «	18-20			19. «	73-75
21. «	21-23	20. «	18-20	20. «	76-80
		21. «	21-23	21. «	81-83
22. «	24-26	22. «	24-26	22. «	84-86
23. «	27-29	23. «	27-30	23. «	87-89
24. 2. Днев.	1-3	24. «	31-33		
25. «	4-7	25. «	34-36	24. «	90-92
26. «	8-10	26. «	37-39	25. «	93-95
27. «	11-13			26. «	96-98
28. «	14-16	27. «	40-42	27. «	99-103
		28. Псалам	1-3	28. «	104-106
29. «	17-19	29. «	4-6	29. «	107-109
30. «	20-22	30. «	7-11	30. «	110-114
		31. «	12-14		

ВЕЧЕРЊЕ БОГОСЛУЖЕЊЕ У ПОРОДИЦИ

Април

1. Псалам 78,43-56.
2. Псалам 78,57-72.
3. Псалам 79.
4. Псалам 80.
5. Псалам 81.
6. Псалам 82.
7. Псалам 83.
8. Псалам 84.
9. Псалам 85.
10. Псалам 86.
11. Псалам 87.
12. Псалам 88
13. Псалам 89,1-13.
14. Псалам 89,14-26.
15. Псалам 89,27-39.
16. Псалам 89,40-52.
17. Псалам 90.
18. Псалам 91.
19. Псалам 92.
20. Псалам 93.
21. Псалам 94.
22. Псалам 95.
23. Псалам 96.
24. Псалам 97.
25. Псалам 98.
26. Псалам 99.
27. Псалам 100.
28. Псалам 101.
29. Псалам 102,1-14.
30. Псалам 102,15-28.

Мај

1. Псалам 103.
2. Псалам 104,1-18.
3. Псалам 104,19-35.
4. Псалам 105,1-15.
5. Псалам 105,16-31.
6. Псалам 105,32-45.
7. Псалам 106,1-16.
8. Псалам 106,17-32.
9. Псалам 106,33-48.
10. Псалам 107,1-21,
11. Псалам 107,22-43.
12. Псалам 108.
13. Псалам 109,1-16.
14. Псалам 109,17-31.
15. Псалам 110.
16. Псалам 111.
17. Псалам 112.
18. Псалам 113.
19. Псалам 114.
20. Псалам 115.
21. Псалам 116.
22. Псалам 117.
23. Псалам 118,1-14.
24. Псалам 118,15-29.
25. Псалам 119,1-34.
26. Псалам 119,35-63.
27. Псалам 119,64-90.
28. Псалам 119,91-117.
29. Псалам 119,118-143.
30. Псалам 119,144-176.
31. Псалам 120.

Јун

1. Псалам 121.
2. Псалам 122.
3. Псалам 123.
4. Псалам 124.
5. Псалам 125.
6. Псалам 126.
7. Псалам 127.
8. Псалам 128.
9. Псалам 129.
10. Псалам 130.
11. Псалам 131.
12. Псалам 132.
13. Псалам 133.
14. Псалам 134.
15. Псалам 135.
16. Псалам 136,1-13.
17. Псалам 136,15-26.
18. Псалам 137.
19. Псалам 138.
20. Псалам 139.
21. Псалам 140.
22. Псалам 141.
23. Псалам 142.
24. Псалам 143.
25. Псалам 144.
26. Псалам 145.
27. Псалам 146.
28. Псалам 147.
29. Псалам 148.
30. Псалам 149.

Предлажемо верницима да ове текстове читају у току вечерњег богослужења у својој породици.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У АПРИЛУ 2012. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	6.	13.	20.	27.
Струмица, Ђевђелија	19,01	19,10	19,18	19,27
Радовиш, Кавадарци	19,03	19,12	19,20	19,29
Пирот , Велес, Прилеп, Битољ	19,05	19,14	19,22	19,31
Кладово, Неготин , Бор, Зајечар, Књажевац, Ниш , Лесковац, Врање, Куманово, Скопље	19,07	19,16	19,24	19,33
Параћин, Крушевац , Приштина , Тетово, Дебар, Охрид	19,09	19,18	19,26	19,35
Јагодина , Косовска Митровица, Ђаковица, Призрен	19,11	19,20	19,28	19,37
Вршац, Алибунар, Ковин, Смедерево, Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крагујевац , Краљево, Нови Пазар, Пећ	19,13	19,22	19,30	19,39
Српска Црња, Панчево, Београд , Аранђеловац, Чачак , Беране	19,15	19,24	19,32	19,41
Кикинда, Зрењанин , Ваљево, Рума, Ужице, Пљевља, Колашин, Подгорица , Бар, Улцињ	19,17	19,26	19,34	19,43
Сента, Бечеј, Врбас, Нови Сад , Сремска Митровица, Богатић, Шабац , Лозница, Зеленика	19,19	19,28	19,36	19,45
Суботица , Бачка Паланка, Сомбор, Кула, Даљ, Вуковар, Бачка Топола, Шид, Бијељина, Тузла, Сарајево , Фоча, Билећа, Требиње, Дубровник	19,21	19,30	19,38	19,47
Бели Манастир , Осијек , Винковци, Мостар, Метковић, Мљет	19,23	19,32	19,40	19,49
Славонски Брод, Дервента, Добој, Зеница, Пељешац	19,25	19,34	19,42	19,51
Подравска Слатина , Јајце, Славонска Пожега, Бања Лука , Ливно, Хвар, Корчула	19,27	19,36	19,44	19,53
Вировитица, Дарувар, Приједор , Босанска Градишка, Нова Градишка, Сплит, Брач, Вис	19,29	19,38	19,46	19,55
Копривница , Бјеловар, Дрвар, Книн , Шибеник	19,31	19,40	19,48	19,57
Ормож, Чаковец, Вараждин , Сисак, Бихаћ, Биоград	19,33	19,42	19,50	19,59
Мурска Сбота, Птуј, Цеље , Крапина, Загреб , Карловац, Слун, Госпић, Задар, Дути оток	19,35	19,44	19,52	20,01
Марибор , Словењ Градец, Рогашка Слатина, Зидани Мост, Раб, Паг	19,37	19,46	19,54	20,03
Дравоград, Межица, Љубљана , Ријека , Цриквеница, Крк, Црес, Лошињ	19,39	19,48	19,56	20,05
Крањ, Постојна, Пула	19,41	19,50	19,58	20,07
Крањска Гора , Јасенице , Горица, Копер, Ровињ	19,43	19,52	20,00	20,09

Подаци из ове табеле изведени су по летњем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У МАЈУ 2012. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ			
	4.	11.	18.	25.
Струмица , Ђевђелија	19,31	19,39	19,47	19,54
Радовиш, Кавадарци	19,33	19,41	19,49	19,56
Велес, Прилеп, Битољ	19,35	19,43	19,51	19,58
Пирот , Врање, Куманово, Скопље , Охрид	19,37	19,45	19,53	20,00
Књажевац, Ниш , Лесковац, Тетово, Дебар	19,39	19,47	19,55	20,02
Кладово, Неготин , Бор, Зајечар, Приштина , Призрен, Ђаковица	19,41	19,49	19,57	20,04
Параћин, Крушевац , Косовска Митровица	19,43	19,51	19,59	20,06
Јагодина , Нови Пазар, Пећ	19,45	19,53	20,01	20,08
Вршац, Ковин, Смедерево, Пожаревац, Смедеревска Паланка, Крагујевац , Чачак , Краљево, Беране, Подгорица , Улцињ	19,47	19,55	20,03	20,10
Алибунар, Панчево, Београд , Аранђеловац, Ужице, Бар	19,49	19,57	20,05	20,12
Ваљево, Пљевља, Зеленика	19,51	19,59	20,07	20,14
Кикинда, Српска Црња, Зрењанин , Нови Сад , Рума, Сремска Митровица, Шабац , Фоча, Билећа, Требиње, Дубровник, Богатић	19,53	20,01	20,09	20,16
Сента, Бечеј, Врбас, Кула , Бачка Паланка, Шид, Бијељина , Лозница, Сарајево , Мљет	19,55	20,03	20,11	20,18
Суботица , Бачка Топола, Даљ, Вуковар, Тузла, Винковци, Мостар, Метковић, Пељешац	19,57	20,05	20,13	20,20
Осијек , Добој, Зеница, Корчула	19,59	20,07	20,15	20,22
Бели Манастир , Дервента, Славонски Брод, Јајце, Ливно, Брач, Хвар	20,01	20,09	20,17	20,24
Подравска Слатина , Славонска Пожега, Босанска Градишка, Бања Лука , Сплит, Вис	20,03	20,11	20,19	20,26
Вировитица, Дарувар, Нова Градишка, Приједор , Дрвар, Книн, Шибеник	20,05	20,13	20,21	20,28
Бјеловар , Биоград	20,07	20,15	20,23	20,30
Копривница , Сисак, Слуњ, Бихаћ, Госпић , Задар, Дути Оток	20,09	20,17	20,25	20,32
Ормож, Чаковец, Вараждин , Крапина, Загреб , Карловац, Паг, Марибор , Цеље	20,11	20,19	20,27	20,34
Мурска Субота, Зидани Мост, Ријека	20,13	20,21	20,29	20,36
Цриквеница, Крк, Лошињ, Рогашка Слатина	20,15	20,23	20,31	20,38
Дравоград, Межица, Крањ, Љубљана , Постојна, Ровињ, Пула	20,17	20,25	20,33	20,40
Јесенице , Копер, Горица	20,19	20,27	20,35	20,42
Крањска Гора	20,21	20,29	20,37	20,44

Подаци из ове табеле изведени су по летњем рачунању времена.

ПОЧЕТАК СУБОТЕ У ЈУНУ 2012. ГОДИНЕ

МЕСТО	ДАТУМ				
	1.	8.	15.	22.	29.
Струмица, Ђевђелија	19,58	20,03	20,07	20,09	20,09
Радовиш, Кавадарци	20,00	20,05	20,09	20,11	20,11
Велес, Прилеп , Битољ	20,02	20,07	20,11	20,13	20,13
Пирот , Куманово, Скопље , Охрид	20,04	20,09	20,13	20,15	20,15
Лесковац, Врање, Тетово, Дебар	20,06	20,11	20,15	20,17	20,17
Зајечар, Књажевац, Ниш , Приштина , Призрен	20,08	20,13	20,17	20,19	20,19
Кладово, Неготин , Бор, Косовска Митровица, Ђаковица	20,10	20,15	20,19	20,21	20,21
Параћин, Крушевац , Пећ	20,12	20,17	20,21	20,23	20,23
Јагодина, Крагујевац , Краљево, Нови Пазар, Беране, Улцињ	20,14	20,19	20,23	20,25	20,25
Пожаревац, Смедеревска Паланка, Чачак , Колашин, Подгорица , Бар	20,16	20,21	20,25	20,27	20,27
Вршац , Алибунар, Ковин, Смедерево, Аранђеловац, Ужице, Пљевља, Зеленика	20,18	20,23	20,27	20,29	20,29
Панчево, Београд , Ваљево, Билећа, Требиње, Дубровник	20,20	20,25	20,29	20,31	20,31
Српска Црња, Зрењанин , Рума, Шабац , Фоча	20,22	20,27	20,31	20,33	20,33
Кикинда, Бечеј, Нови Сад , Сремска Митровица, Богатић, Бијељина, Лозница, Сарајево , Мостар, Метковић, Мљет, Пељешац	20,24	20,29	20,33	20,35	20,35
Сента, Бачка Топола, Кула , Врбас, Бачка Паланка, Шид , Тузла, Корчула	20,26	20,31	20,35	20,37	20,37
Суботица , Сомбор, Даљ, Вуковар, Винковци, Добој, Зеница, Хвар	20,28	20,33	20,37	20,39	20,39
Бели Манастир , Осијек , Славонски Брод, Дервента, Јајце, Ливно, Сплит, Брач, Вис	20,30	20,35	20,39	20,41	20,41
Славонска Пожега, Бања Лука	20,32	20,37	20,41	20,43	20,43
Подравска Слатина , Дарувар, Босанска Градишка, Приједор , Нова Градишка, Дрвар, Книн, Шибеник	20,34	20,39	20,43	20,45	20,45
Вировитица, Биоград	20,36	20,41	20,45	20,47	20,47
Копривница , Бјеловар, Сисак, Бихаћ, Госпић , Задар, Дуги оток	20,38	20,43	20,47	20,49	20,49
Загреб , Чаковец, Вараждин , Слуњ, Паг	20,40	20,45	20,49	20,51	20,51
Мурска Собота, Ормож, Крапина, Карловац, Раб	20,42	20,47	20,51	20,53	20,53
Марибор , Птуј, Цеље , Зидани Мост, Цриквеница, Крк, Црес, Лошињ	20,44	20,49	20,53	20,55	20,55
Рогашка Слатина, Ријека , Пула	20,46	20,51	20,55	20,57	20,57
Дравоград, Межица, Крањ, Љубљана , Постојна, Копер, Ровињ	20,48	20,53	20,57	20,59	20,59
Јеснице , Горица	20,50	20,55	20,59	21,01	21,01
Крањска гора	20,52	20,57	21,01	21,03	21,03

Подаци из ове табеле изведени су по летњем рачунању времена.